

Story : Pongwut Rujirachakorn
Art : Allenkung1

สำนักพิมพ์สถาพรบุ๊คส์

ลำดับที่ 791

Half Night คำสาปสารพัดสัตว์ เล่ม 3 (จบ)

เขียนโดย : Pongwut Rujirachakorn

พิมพ์ครั้งแรก : เมษายน 2556

ISBN 978-616-00-0688-5

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

หัวหน้ากองบรรณาธิการหนังสือเด็กและวรรณกรรมเยาวชน : สุริยกานต์ พรหมมงคล

บรรณาธิการเล่ม : ปิยนุช วงษ์กาญจน์รัตน์

ออกแบบปก : กฤษฎา รอดหลง ภาพปก/ภาพประกอบ : Allenkung1

รูปเล่ม : ระยะเวลาดี คณะเจริญ

พิมพ์ที่ : บริษัท ส. เอเซียเพรส (1989) จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลภิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุภัตชญา โลภิตสถาพร บรรณาธิการบริหาร : ประวิทย์ สุวณิชย์

ผู้จัดการฝ่ายผลิต : ธัญภัทร ฟองไชย ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกขะไชย

ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรมสัมพันธ์ : นฤเบศ สมฤทธิ์

ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : สิ้นธุ์ พรสวางโรจน์ ที่ปรึกษาทางกฎหมาย : ธนกร กองเพ็ง

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855 6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : stpbook@yahoo.com

ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

www.satapornbooks.com

ราคา 130 บาท

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย

การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์ สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุด

ไปตามที่อยู่ด้านบน หรือ โทร. 0-2940-3855-6 ต่อ 21, 54

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคมผู้จัดพิมพ์
และผู้จำหน่ายหนังสือแห่งประเทศไทย
แนะนำหรือวิจารณ์หนังสือเล่มนี้ได้ที่

www.thaibookrecommnd.com

พืพบูบ
กระดานถอบสายตา
www.greenread.com

อ่านได้บน

คำนำ

และแล้ว *Half Night คำสาป/สารสัตว์* ก็ดำเนินมาจนถึงเล่มสุดท้าย
ในเล่มนี้ ‘ความลับ’ ทั้งหลายกำลังจะได้รับการเปิดเผย ทั้งตัวจริง
ของโอโดเซอร์ที่พวก로스ได้ต้องเผชิญในปัจจุบัน ทั้งเรื่องราวการต่อสู้กับ
เจ้าแห่งความมืดเมื่อสิบปีที่แล้ว ทั้งความลับเกี่ยวกับคำสาป/สารสัตว์
ของ로스ได้ ทั้งความลับที่ลูเอลปกปิดเอาไว้

แม้เล่มนี้จะเริ่มเข้าสู่ช่วงสงครามที่มีการรบพุ่งกันอลังการ ทว่า
‘ภารกิจลับ’ เบื้องหลังสงครามของ로스ได้และผองเพื่อนก็ยังคงดำเนิน
ต่อไป

แล้ว ‘ความลับ’ ทั้งหมดจะเป็นอย่างไร...

เราต้องติดตาม

Sataporn Fantasy

สำนักพิมพ์สถาพรบุ๊คส์

ติดตามความเคลื่อนไหวของ Sataporn Fantasy

ได้ที่เพจ www.facebook.com/pages/SatapornFantasy

ประวัตินักเขียน

ปองวุฒิ รุจิระชาคร เป็นนักเขียนที่มีผลงานหลากหลาย ทั้งวรรณกรรมเยาวชน นิยายรัก นิยายแฟนตาซี สืบสวนสอบสวน และ บทความต่างๆ ส่วนใหญ่ทำงานภายใต้นามปากกาว่า Pongwut Rujirachakorn ปัจจุบันมีผลงานเขียนออกมาแล้วจำนวน 34 เล่ม และยังคงทำงานอย่างต่อเนื่อง

ชอบอ่านหนังสือหลายแนวตั้งแต่ตอนอายุ 15 ปี เริ่มต้นจากการเขียนไดอะรี่ส่วนตัว ก่อนลงสู่สนามมืออาชีพอย่างจริงจังในช่วงเรียนมหาวิทยาลัยด้วยการส่งเรื่องสั้นไปตีพิมพ์ตามนิตยสารหลายหัว งานชิ้นแรกที่ออกสู่สายตาผู้อ่านคือ เรื่องสั้น *ฟ้าหลังฝนที่เปลี่ยน* ตีพิมพ์ในนิตยสาร *ขวัญเรือน* ตอนอายุ 18 ก่อนจะตีพิมพ์นวนิยายเรื่องยาวครั้งแรกชื่อ *Pornovel* ในปี พ.ศ. 2548

แรงบันดาลใจในการเขียนของเขามาจากหลายแหล่ง ไม่ว่าจะเป็นหนังสือ เพลง ภาพยนตร์ และงานศิลปะแขนงต่างๆ กลั่นกรองจนกลายเป็นเอกลักษณ์ของตัวเอง เป้าหมายในอนาคตคือ ส่งงานจากใจไปสู่ผู้อ่านให้มากที่สุด

สำหรับงานที่เคยตีพิมพ์กับสื่อก่อนหน้านั้นคือ *สัญญารักปีศาจ* *ตนสุดท้าย*, *เฮอร์มีส* *นักสืบแห่งแดนเวทมนตร์*, *The Insider* และ *บุพเพเวรชน*

ติดตามข่าวผลงานของปองวุฒิได้ที่เว็บบไซต์ดังต่อไปนี้

<http://www.facebook.com/pages/Pongwut-Writer/>

<http://pongwut-spock.exteen.com/>

<http://my.dek-d.com/spock/>

จากใจนักเขียน

สวัสดีนักอ่านทุกท่าน ในที่สุด *Half Night คำสาปสารพัดสัตว์* ก็ดำเนินมาถึงเล่มสามซึ่งเป็นจุดจบของแฟนตาซีเรื่องนี้แล้ว เทียบกับเรื่องอื่นที่ผมเคยเขียนมาก็ออกจะสั้นอยู่สักหน่อย แต่เป็นความตั้งใจวางแผนเอาไว้ตั้งแต่เริ่มแรกว่าจะให้เรื่องนี้กะทัดรัด มีแต่เนื้อไม่เน้นน้ำมาก

พอเรื่องมาถึงตอนจบ ผมก็คิดว่า สุดท้ายเรื่องนี้ก็มีจุดเด่นผิดไปจากแฟนตาซีอื่นที่เคยเขียนมาอย่างหนึ่ง ตรงที่มันค่อนข้างเรียบง่าย เนื้อเรื่องที่ว่าใครได้อ่านดูจนจบก็จะพบว่าไม่ค่อยมีฉากสงครามยิ่งใหญ่ เพราะตัวเอกเป็นพวกหน่วยลับ ทำงานเป็นสายลับ ดังนั้นหน้าที่และภารกิจของพวกเขาจึงอยู่หลังฉากกันเสียมาก เรียกได้ว่าเป็นการทำงานสำคัญที่อาจจะไม่ถูกบันทึกเอาไว้ แต่เกี่ยวเนื่องกับชะตากรรมของคนทั้งโลก ถือว่าเป็นการเปลี่ยนอารมณ์ไปอีกแบบแล้วกันครับ

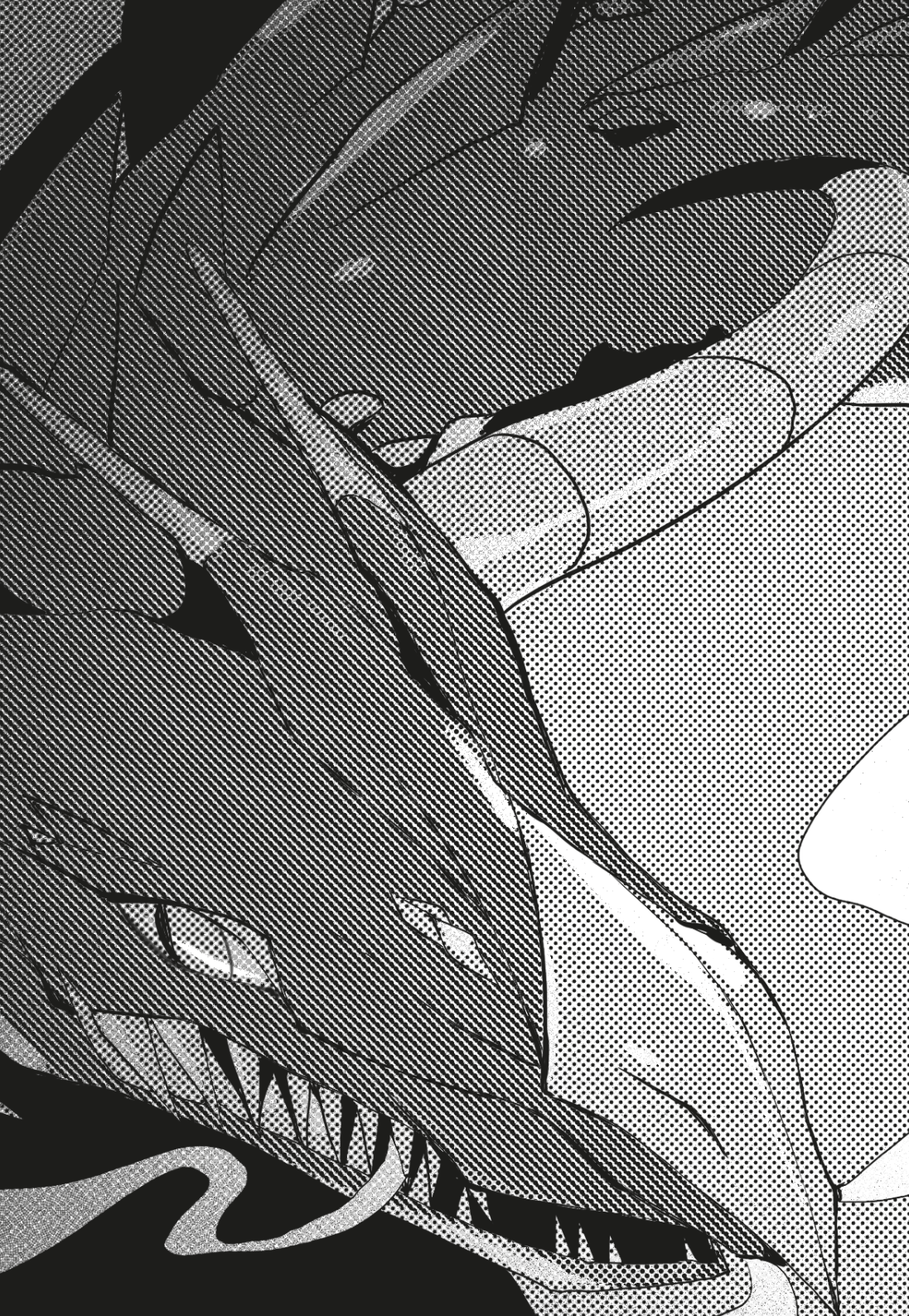
หลังจากเขียนเรื่องนี้จบ ผู้เขียนคิดว่าจะหยุดการเขียนต้นฉบับเรื่องแฟนตาซีไปก่อนหลังจากเขียนแนวนี้นี้นานร่วมหกถึงเจ็ดปี ออกมาหลายซีรีส์ต่อเนื่องแทบไม่ได้หยุด ก็คิดว่าถึงเวลาพักเสียที

ขอบคุณนักอ่านทุกท่านที่ติดตามกันมาตลอด ส่วนจะหวนกลับมาเขียนแนวนี้อีกหรือไม่ เอาเป็นว่าขอปล่อยให้เป็นเรื่องของอนาคตแล้วกันครับ

อย่างไรก็ตามถ้าใครคิดถึงก็สามารถทักทายกันได้ตลอดในช่องทางการติดต่ออย่างเฟซบุ๊ก พร้อมพูดคุยกับนักอ่านทุกท่านเสมอ

ขอบคุณที่ร่วมเดินทางมาด้วยกันอีกครั้งครับ

ปองวุฒิ รุจิระชาคร

The End is Nigh

www.satapornbooks.com

บทนำ

เปิดฉากสงคราม

ในเวลาเดียวกับที่พวกรอสเต้กำลังเดินทางไปยังอาณาจักรมิสทรี นอกจากลาเครนซึ่งยอมศิโรราบให้แก่พลังแห่งความมืด จับมือเป็นมิตรกับโอโดเซอร์แล้ว อาณาจักรอื่นยังคงมองจักรพรรดิมืดเป็นศัตรูตัวสำคัญ การหวนกลับมาของมันเป็นต้องหยุดยั้ง พระราชา ผู้นำทัพ เหล่าขุนนางแทบทุกคนต่างคิดวางแผนเพื่อหาทางโค่นโอโดเซอร์ลงให้ได้

อย่างไรก็ตาม มีบางอาณาจักรเหมือนกันที่ไม่ใส่ใจเรื่องการวางแผนหรือคิดกลยุทธ์ให้ยุ่งยากมากความ เลือกใช้วิธีเก่าชนิดซื่อทื่อตรง นั่นคือการรวบรวมกำลังพล จัดทัพแล้วเดินหน้าบุกเข้าหาศัตรู หวังเข้าตีเมืองหลวง

นั่นคือสิ่งที่อาณาจักรซาแลนโนกำลังทำอยู่

หลังรอดจากการลอบสังหารมาได้ บรู่าผู้นำดินแดนได้จัดทัพ

รวบรวมทั้งทหารอาชีพและเหล่าชาวเมืองที่มีใจพร้อมรบได้จำนวนสองพันคน จากนั้นก็ออกเดินทางมายังลาครอนหวังชำระแค้น

โดยปกติแล้วกองทัพชาแลนโนไม่ได้รับความยำเกรงจากศัตรูมากนัก เพราะแม้ทหารส่วนใหญ่จะดูบึกบึนแข็งแรง เต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อ กำลังเยอะ แต่นั่นก็เป็นจุดเด่นแค่เพียงหนึ่งเดียวของกองทัพนี้ ในขณะที่จุดอ่อนมีมากกว่าหลายเท่า อย่างน้อยก็เรื่องเอาแต่ใจกำลังโดยไม่วางแผนการและใช้ความคิดนี้แหละ

ทว่าตอนนี้บุร่าเตรียมการได้ดีกว่าที่เคยเป็นมา นอกจากทหารแต่ละนายจะแสดงฝีมือในการรบได้อย่างโดดเด่นแล้ว เขายังคิดแผนกลยุทธ์ดีเมืองที่มีรายละเอียดซับซ้อนกว่าปกติ เช่นการกระจายกำลังออกเป็นหน่วยย่อยโจมตีจากสิบทิศรอบกำแพงเมืองหลวงลาครอน ทั้งยังแอบส่งคนส่วนหนึ่งเข้าไปแทรกซึมอยู่ข้างในตั้งแต่วางแผน เมื่อถึงเวลาบุก พวกที่แอบซ่อนตัวอยู่ก็สามารถสร้างความปั่นป่วน ตัดกำลังฝ่ายลาครอนได้ไม่น้อย

“บุกเข้าไปเลย พี่น้องของข้า!” บุร่าประกาศก้อง ผู้นำที่มีประสบการณ์รบสูงเช่นเขาย่อมมองออกว่าสถานการณ์ตอนนี้ฝ่ายตนกำลังได้เปรียบ “อย่าได้เกรงกลัว ไม่ต้องลังเล เราเป็นฝ่ายเหนือกว่า อีกไม่นานลาครอนต้องยอมรับความพ่ายแพ้”

คำพูดของบุร่าไม่ใช่เรื่องเกินจริง แมทธิว ลูกชายคนโตของบิสโทร ซึ่งขณะนี้ต้องรับหน้าที่เป็นแม่ทัพรู้สึกลำบากใจไม่น้อย เขายืนอยู่บนกำแพงเมือง เฝ้ามองไปยังทุ่งหญ้ากว้างภายนอกซึ่งแปรเปลี่ยนเป็นสนามรบไปแล้ว เห็นว่ากองทัพศัตรูเริ่มประชิดเข้ามาใกล้ตัวเมืองมากขึ้นทุกที ในขณะที่ทหารฝ่ายตนเองที่ถูกส่งออกไปด้านหน้านั้น ถ้าไม่ถูกฆ่าก็เริ่มถอยหนีกลับมาด้านในตัวเมือง

“ท่านแมทธิว ถ้าสถานการณ์ยังเป็นแบบนี้ต่อไป เห็นทีพวกเราจะ

แย่งแย่ง” หนึ่งในทหารคนสนิทซึ่งเป็นที่ตั้งมือขวาของเขารายงานด้วยน้ำเสียงเปี่ยมความกังวล

“เพิ่มกำลังทหารเข้าไปที่หน้าประตูเมืองให้มากขึ้น” ชายหนุ่มผู้มีใบหน้าที่ฉายแววคล้ายโรฮานออกคำสั่งด้วยน้ำเสียงแข็งกร้าว

“แต่...ตอนนี้เราแทบไม่เหลือกำลังทหารแล้ว” อีกฝ่ายบอกด้วยน้ำเสียงลำบากใจ “พวกมันลอบโจมตีจากด้านในด้วย ทำให้เราเสียกำลังไปกับการป้องกันส่วนนั้นมากอยู่”

“ไม่น่าเป็นไปได้ อาณาจักรเราไม่เคยไร้กำลังพล”

“ท่านลี้มไปแล้วเหวอ ส่วนหนึ่งติดตามพ่อของท่านไป”

แมทริวอึ้ง พุดไม่ออกหลังได้ยินข้อมูลจากคนสนิท มันคือความจริงที่เขาหลงลี้มไป ช่างเป็นเหมือนเรื่องเสียสติที่ทำให้เขาไม่ออก

พ่อของเขาพยายามรวบรวมกำลังพล เรียกให้ทหารแทบทุกหน่วยของอาณาจักรไปรวมตัวกันยังเมืองลูเซนการ์ด วางแผนกันเสียดิบดีว่าจะปกปิดไม่ให้ศัตรูสังเกตเห็น แต่กลับให้ผลในทางร้าย นั่นคือพอลาแลนโนบุกโจมตีอย่างเหนือความคาดหมาย เมืองหลวงซึ่งปกติเป็นดั่งป้อมปราการที่แข็งแกร่งที่สุดจึงตกอยู่ในสภาพอ่อนแอ

ยิ่งเมื่อฝ่ายตรงข้ามทำหน้าที่ได้ดี ผลลัพธ์ที่ออกมาจึงไม่สวยงามเอาเสียเลยสำหรับฝ่ายลาเครน

“เราต้องพยายามทำอะไรสักอย่าง” แมทริวว่า “ต่อให้ตาย ข้าก็ไม่ยอมถูกบันทึกเอาไว้ในประวัติศาสตร์ว่าเป็นแม่ทัพผู้อ่อนหัด ขนาดปล่อยให้ชาแลนโนบุกเข้ายึดเมืองหลวงได้สำเร็จเหวอ”

หลังพุดเช่นนั้นแล้ว ชายหนุ่มก็เดินลงไปยังประตูเมืองด้านล่าง ออกสู่สนามรบ หวังปลุกใจทหาร

“ทุกคนอย่าไปกลัว พวกชาแลนโนเป็นแค่ศัตรูที่อ่อนแอ เราเอาชนะพวกมันมาได้ตลอด ครั้งนี้ก็เหมือนกัน” เขาบอกพวกทหารซึ่งยืนอยู่

ร่ายทาง ชายหนุ่มมองเห็นความกลัวความกังวลในแวตาคคนเหล่านี้

เมื่อแมทริวกระโจนสู่สนามรบ เขาแสดงฝีมือได้โดดเด่นไม่เสียชื่อ ลูกชายบิสโทร ชายหนุ่มรับมืออาหารชาแลนโนพร้อมกันทีเดียวถึงสาม ได้กลับแล้วสังหารพวกนั้นได้อย่างง่ายดาย จนบรูว์ซึ่งอยู่ใกล้กันสังเกตเห็น และพุ่งเข้ามาขอประลองฝีมือกับแมทริวเอง

สองมือบรูว์มีอาวุธทั้งขวานและดาบ เขาเหวี่ยงพวกมันเข้าใส่ คู่ต่อสู้พร้อมกัน แมทริวยกดาบขึ้นรับไว้ แต่แรงปะทะจากอาวุธอีกฝ่าย ก็รุนแรงไม่น้อย ทำเอาชายหนุ่มเสียหลักจนเกือบทรุดตัวลง

“ฝีมือไม่เลวนี่เจ้าหนุ่ม” บรูว์เอ่ยชมขณะออกแรงกดอาวุธในมือ

“อย่างน้อยฝีมือข้าคงดีกว่าเจ้า” แมทริวบอกพร้อมทุ่มแรงต้าน กลับไป

“ใจสู้ไม่เลว เจ้าเป็นลูกชายของบิสโทรใช่ไหม พ่อของเจ้าไปไหนกัน ถ้าเป็นไปได้ข้าอยากประลองฝีมือกับเขาสักหน่อย”

“อย่างเจ้าแค่ข้าก็พอแล้ว ไม่ต้องถึงมือพ่อหรอก”

“หี น่าเสียดายที่เจ้าคงต้องตายในวันนี้”

บรูว์ออกแรงผลักขวานในมือซ้ายดันให้แมทริวถอยไป จากนั้นเหวี่ยงดาบอีกมือกระหน่ำฟาดเข้าใส่ ผู้นำแห่งชาแลนโนโจมตีต่อเนื่องจนในที่สุดก็ได้ผลอย่างที่เขาหวังเอาไว้ แมทริวพลาดท่า ปล่อยให้ดาบหลุด กระเด็นออกจากมือ

ผู้นำชาแลนโนไม่คิดปล่อยให้อีกโอกาสนี้หลุดมือไป เขาจ้างขวานหวัง บั่นหัวคู่ต่อสู้ที่ไร้ทางต่อต้าน ทันใดนั้นเอง บนท้องฟ้าเกิดแสงสว่าง เจิดจ้าพร้อมเสียงดังสนั่นราวกับมีบางสิ่งระเบิดกลางเวหา แสงและเสียงดึงดูดความสนใจจากทหารทุกคนในสนามรบ แต่ละคนต่างพากันหันไปมองด้วยความสนใจ

บรูว์ชะงักไปชั่วครู่ สักพักจึงคิดได้ว่าต้องพินาศศัตรูก่อน เขาเหวี่ยง

ขวานเข้าใส่แมทริว อวูกลับไม่สามารถเข้าถึงตัวอีกฝ่ายได้ มีสิ่งที่ดูเหมือนกำแพงใส่สีดำหลุดจากพื้นแล้วช่วยป้องกันหนุ่มผมทองเอาไว้ เจ้ากำแพงลึกลับนี้ ไม่ได้มีเพียงแค่นี้ แต่ปรากฏขึ้นเบื้องหน้าทหารฝ่ายลาครนหลายคน ช่วยปกป้องพวกเขาจากอาวุธของศัตรู

“อะไรกัน...”

บรู่าไม่รู้ว่าเจ้าสิ่งนี้คืออะไร เขาฟาดดาบเหวี่ยงขวานเข้าใส่อีกหลายคนหวังทำลายกำแพงลึกลับเบื้องหน้า ฝ่าเข้าไปถึงตัวแมทริวให้ได้ แต่เจ้าสิ่งนี้แข็งแกร่งเกินคาด แทบไม่สะทกสะท้านต่อการโจมตีเหล่านั้นเลย

“เหล่าทหารจากซาแลนโน พวกเจ้าช่างโง่เขลานัก”

ทุกคนในสนามรบได้ยินเสียงไร้ที่มาว่าชัดเจนราวกับมากระซิบอยู่ข้างหู สักพักจึงพบต้นกำเนิดของมัน บริเวณท้องฟ้าที่เมื่อครู่มีแสงสว่างเจิดจ้า ปรากฏร่างลึกลับซึ่งซ่อนตัวได้ผ้าคลุมสีดำลอยอยู่กลางอากาศ ชายผ้าสยายตามแรงลมดูประหนึ่งสัตว์ที่มีชีวิตจิตใจของตัวเอง

“โอโดเซอร์! มันคือจักรพรรดิมีดนี่นา!”

ใครบางคนตะโกนประโยคนี้ขึ้น สารและความคิดถูกส่งต่อกันไป สักพักก็กระจายทั่วสนามรบ ทำเอาพวกซาแลนโนรู้สึกลัวหวาดหวั่นแม้รู้ตั้งแต่แรกว่าศัตรูคราวนี้หมายรวมถึงโอโดเซอร์ด้วย แต่ก็ยังอดกลัวไม่ได้ ในขณะที่ทหารฝ่ายลาครนก็ยังไม่แน่ใจว่าผู้เหยียบย่ำท้องฟ้าเป็นมิตรหรือศัตรูกันแน่

โอโดเซอร์ก้าวเดินบนท้องฟ้าอย่างเชื่องช้า เต็มเปี่ยมไปด้วยความสุขุมเยือกเย็น บรรยากาศความวุ่นวายในสนามรบเบื้องล่างไม่มีผลต่อมันสักนิด สักพักจึงหยุดลอยนิ่งอยู่กลางอากาศ เสียงพูดจากอำนาจเวทมนตร์ดังเข้าหูทหารทั้งสองฝ่ายอีกครั้ง

“ข้าตัดสินใจให้ลาครนเป็นอาณาจักรผู้นำ ปกครองโลกใบนี้พร้อม

กับข้า คนอื่นอย่าได้คิดดิ้นรนต่อต้านอีกเลย”

“เจ้าปีศาจ พวกข้าไม่มีทางยอมแพ้พวกเจ้าง่าย ๆ เด็ดขาด!” นูร่าตะโกนโต้กลับไปอย่างไม่เกรงกลัว “อย่าไปกลัวมัน เราเอาชนะมันพวกมันได้แน่ ทั้งลาเครนและโอโดเชอร์นั่นแหละ”

“ฮ่า ๆ ๆ ผู้นำแห่งซาแลนโน ต่อให้แข็งแกร่งเพียงใดก็เปล่าประโยชน์ นี่คือการที่พวกเจ้าไม่มีทางชนะ พละกำลังของมนุษย์ธรรมดาไม่มีทางต่อต้านอำนาจแห่งเวทมนตร์สายมืดได้”

พอโอโดเชอร์พูดประโยคนี้อจบ มันตัวแขนขวาวอย่างแรง ทันใดนั้นพื้นดินบริเวณที่ทหารซาแลนโนกลุ่มใหญ่ยืนรวมตัวกันอยู่ก็สั่นสะเทือน บางส่วนแยกออกแล้วดูดกลืนทหารจมหายไปในรอยแตก บางส่วนผุดขึ้นดันมนุษย์ที่ยืนอยู่กระเด็นขึ้นฟ้า ก่อนตกลงมากระแทกเสียชีวิต

สถานการณ์ในสนามรบพลิกผันในเวลาอันรวดเร็ว หลายคนเข้าใจแล้วว่ากำแพงสีดำที่ปรากฏขึ้นมาเป็นฝีมือของโอโดเชอร์นั่นเอง เป็นเวทมนตร์ป้องกันที่ช่วยปกป้องฝ่ายลาเครนเอาไว้

การโจมตีของซาแลนโนไม่สามารถฝ่ากำแพงเวทมนตร์เข้ามาได้ ตรงกันข้าม อาวุธฝ่ายลาเครนกลับตัดผ่านกำแพงไปถึงศัตรูได้อย่างง่ายดาย

ลักพักโอโดเชอร์ก็ลงมายังพื้นตรงจุดที่นูร่ายืนอยู่ ในวินาทีเผชิญหน้ากับผู้นำแห่งอาณาจักรปีศาจ กระทั่งนักสู้ผู้เก่งกล้าหาญอย่างนูร่าก็เกิดความหวาดหวั่นขึ้นในใจ แต่เขารีบฝังกลบมันไปอย่างรวดเร็ว เงืออาวุธทั้งสองมือ กระโจนเข้าหาอีกฝ่าย

“ตายซะเจ้าปีศาจ!”

ชายร่างยักษ์กวาดพร้อมเหวี่ยงดาบเข้าใส่โอโดเชอร์ ฝ่ายหลังไม่หลบยังคงยืนนิ่งอยู่อย่างนั้น คมดาบตัดผ่านร่างปีศาจในผ้าคลุมไปอย่างง่ายดาย เชื่อนจากด้านซ้ายไปขวา ตัดจากส่วนหน้าอกมาถึงเอว

แต่บรู๊ารู้ว่าการโจมตีในหนนี้สูญเปล่า เขาไม่อาจสัมผัสร่างกายอีกฝ่ายได้
เลย

“สิ่งที่เจ้าทำมันช่างเปล่าประโยชน์นัก” โอโดเซอร์บอก

“หน้อย เจ้าปีศาจ ข้าจะจัดการเจ้าให้ได้”

บรู๊าเหวี่ยงอาวุธในมือทั้งสองเข้าใส่ศัตรูตรงหน้าไม่ยั้ง แต่ผลลัพธ์
ที่ได้ก็เป็นเช่นเดิม นั่นคือสัมผัสได้เพียงแค่อากาศ ไม่อาจทำลายอีกฝ่าย
ได้เลย

แมทริยีนอยู่ด้านหลังโอโดเซอร์ เขาไม่แน่ใจว่าควรจะทำอย่างไร
ดี ในสถานการณ์ปกติชายหนุ่มคงยินดีที่ฝ่ายตัวเองได้เปรียบ แต่เมื่อ
ผู้หยิบยื่นความช่วยเหลือคือปีศาจ ความรู้สึกกระอักกระอ่วนจึงเกาะกุม
จิตใจ ทำได้เพียงเฝ้าดู ไม่อาจยื่นมือเข้าไปสู้ด้วย

โอโดเซอร์ปล่อยใบ้บรู๊าตื่นนอนอยู่พักหนึ่งแล้วจึงเริ่มตอบโต้ เริ่มจาก
ตัวตมือขวาเสกให้คทาสีดำนีพปรากฏขึ้น จากนั้นก็ขีดเวทมนตร์กลับไป

มองจากภายนอก โอโดเซอร์เหมือนภาพลวงตาที่ถูกคลุมด้วยผ้า
แต่พลังกำลังของมันกลับมหาศาลเกินคาด แม้คทาไม่โดนตัวบรู๊า แต่มี
พลังที่มองไม่เห็นด้วยตาเปล่าแผ่กว้างเขาจนกระเด็นไป การโจมตีนั้น
ทำเอาบรู๊าจุกจนลุกไม่ขึ้น

โอโดเซอร์ขยับเข้ามาใกล้ ก่อนรวบรวมพลังเอาไว้บริเวณหัวคทา
เห็นเป็นลูกบอลทรงกลมสีเขียวเข้ม แล้วเหวี่ยงเข้าใส่ศัตรู บรู๊าพลิกตัวหนี
เวทมนตร์สังหารเจียดไปเพียงนิดเดียว ทหารชาแลนโนที่อยู่แถวนั้นรีบ
ช่วยกันประคองผู้นำตัวเองลุกขึ้น แล้วหนีไป

“ถอยก่อน ถอย!”

เสียงใครบางคนร้องตะโกน กองทัพฝ่ายชาแลนโนพากันถอยหนี
กลับไป เวทมนตร์ของโอโดเซอร์ช่วยให้ลาเครนได้รับชัยชนะอย่างง่ายดาย

“ผู้คนจากทุกอาณาจักรจงรู้เอาไว้ ข้าให้เวลาหนึ่งเดือนสำหรับการ

ยอมแพ้ เลิกต่อต้านและมาอยู่ภายใต้การปกครองของข้าและอาณาจักร
ลาเครนซะ เมื่อถึงเวลานั้น ใครยังคิดวางตัวเป็นศัตรู ข้าจะใช้เวทมนตร์
และกองทัพปีศาจบดขยี้ไม่ให้เหลือ”

คำพูดประโยคนี้ของโอโดเซอร์ถูกประกาศออกไปด้วยพลัง
เวทมนตร์ ดังกระจายไปทั่วทั้งสนามรบ แผ่ขยายไปจนเกินขอบเขต
ดินแดนลาเครน ถึงมนุษยทั่วทั้งโลก

การพบหน้ากันอีกครั้ง

‘...ข้าจะใช้เวทมนตร์และกองทัพปีศาจบดขยี้ไม่ให้เหลือ’

“ให้ตายสิ น่ารำคาญเป็นบ้า เมื่อไหร่เสียงของโอโดเซอ์จะหายไปซะทีนะ” รอสเต้บ่นหลังได้ยินคำประกาศดังกล่าวเป็นครั้งที่หกแล้วในรอบสองวัน “ขนาดเดินอยู่ในป่า ท่ามกลางธรรมชาติอย่างนี้ ยังหาความสงบไม่ได้อีก”

“มันเป็นคำประกาศศึกกับคนทั้งโลกนี่นา เจ้านั่นคงตั้งใจใช้เวทมนตร์ให้เสียงวนเวียนไปมา” ลูเอลออกความเห็น

หลังผู้นำแห่งกองทัพปีศาจเข้าไปแทรกการต่อสู้ระหว่างสองอาณาจักร ช่วยให้ลาเครนขับไล่อาแลนโนสำเร็จ โอโดเซอ์ก็ใช้เวทมนตร์ยึดเย็ดคำขู่ใส่หูให้คนทั้งโลกต้องฟังอย่างไม่มีทางหลีกเลี่ยง สำหรับพวก รอสเต้แล้ว มันก็เป็นแค่เพียงคำขู่ไร้สาระ แต่เชื่อว่าสำหรับคนทั่วไปคง

กลัวไม่น้อย ถ้าพวกเขาอยู่ในตัวเมือง ป่านี้คงมีโอกาสดูเห็นบรรยากาศ
วนวายกันบ้างแล้ว

“เจ้าหมอนั่นควรมั่นใจในความดังของตัวเองบ้างนะ พุดแค่ครั้ง
เดียว คนก็ช่วยกระจายต่อแล้ว ไม่ต้องย่ำซ้ำซากอย่างนี้หรอก” รอสได้
ประชด “จริงไหม โรฮาน”

“ข้าเองไม่ได้ใส่ใจนักหรอก แต่แคลส เสียงโอดเซอรด์ดังขึ้นเมื่อไหร่
ก็มีปัญหาทุกที” หนูम्मของบอกพลางหันไปมองคนความจำเสื่อมที่เดิน
อยู่ข้างกัน สิ่งที่เขาบรรยายเมื่อครู่ไม่ใช่การพุดเกินไปเลย แม้ผ่านมา
หลายวันแล้ว แต่ทั้งความทรงจำรวมถึงสติสตั้งของแคลสยังไม่กลับคืนสู่
สภาพปกติ นอกจากชายหนุ่มจะพุดจาไม่ค่อยรู้เรื่องแล้ว ยังหวาดระแวง
กลัวสิ่งนั้นสิ่งนี้ง่าย ๆ ไม่ต่างจากเด็ก เสียงโอดเซอรด์ก็เป็นหนึ่งในสิ่งที่
สร้างความหวาดหวั่นให้แคลส หากดังขึ้นมาเมื่อไร แคลสเป็นต้องสะดุ้ง
หันรีหันขวายพยายามหาต้นตอเสียง จนโรฮานต้องคอยช่วยปลอบ

“เมื่อไหร่เจ้าจะกลับเป็นปกติซะทีนะ แคลส” รอสได้บ่น “หรือจะ
กลายเป็นคนไม่เต็มเต็งอย่างนี้ไปตลอดกาล”

“ไม่เต็ม...ข้าเป็นคนไม่ค่อยเต็ม ฮ่าๆ” แคลสพุดแล้วหัวเราะอย่าง
อารมณ์ดี ทำเอาคนที่เหลือได้แต่ถอนหายใจ

“ถ้าเสียงนั้นสร้างความรำคาญมากนัก ข้าช่วยกำจัดมันได้นะ”
ลูเอลบอก

“ท่านทำได้จริงหรือ”

“ไม่ใช่เรื่องยากหรอก ก็แค่ใช้เวทมนตร์ด้านเอาไว้ ป้องกันไม่ให้
เราได้ยินเท่านั้นเอง” ลูเอลพุดเหมือนมันเป็นเพียงเรื่องง่ายตาย

“อ้าว ถ้าอย่างนั้นทำไมท่านถึงไม่หยุดมันตั้งแต่แรก” รอสได้บ่น

“ข้าจะไปรู้ละะ นึกว่าพวกเจ้าอยากฟัง” คนเป็นพี่ชายบอก “ถือ
เป็นการติดตามการเคลื่อนไหวของโอดเซอรด์ในตัว”

“ไม่เอาแล้ว ท่านจัดการปิดเสียงมันเลย ข้าอยากเดินทางเงียบๆ”

“ตามใจ” ลูเอลรับคำ จากนั้นยกมือขวาขึ้นมาระดับสายตาคิ้วหนึ่งรอบมือเปล่งประกายแสงสีขาว จากนั้นตัวดำมันอย่างแผ่วเบาหนึ่งที แล้วหันมาส่งยิ้มให้คนอื่น “เรียบร้อยแล้ว”

“เฮ้อ น่าจะทำแบบนี้ตั้งแต่แรก” รอสได้บอกแล้วเดินนำทั้งกลุ่มฝ่าแนวพุ่มไม้หนาทึบ ทั้งกิ่งและใบไม้บริเวณนี้แผ่ออกไปรอบทิศจนทำให้มันดูคล้ายกำแพง สูงเกินหัวพวกเขาไปหลายเมตร รอสได้ตั้งดาบออกมา ใช้มันฟันกิ่งไม้ที่ขวางอยู่ตรงหน้า เปิดทางให้ทุกคน ทว่าเมื่อเดินพ้นออกมาจากแนวไม้ ไม่นานก็พบกับแนวหินผาส่งปิดกั้นทางเอาไว้อีก

“ท่านพาเรามาผิดทางหรือเปล่า” โรฮานถามลูเอล “นี่มันทางตันไม่ใช่หรือ”

“เปล่าหรอก ที่นี่แหละถูกแล้ว” ลูเอลแหงนหน้าขึ้นมองไปยังด้านบนสุดของหน้าผา จากนั้นรวบรวมพลังเวทไว้ในมือ ก่อนวางลงบนหินแข็งเบื้องหน้า ทั้งกลุ่มรู้สึกถึงแรงสั่นสะเทือนรอบตัว หน้าผานั้นเกิดรอยปริแตกก่อนถล่ม เผยให้เห็นทางเดินอันมืดมิดเจาะทะลุเข้าไป

“ต้องเข้าไปในนี้หรือ” แคสถาม “ไม่ชอบความมืดเลย”

“อย่าทำตัวเป็นเด็กน้า” รอสเตือน

“ไปกันเถอะ” ลูเอลพูดแล้วเดินนำไป

โรฮานสังเกตว่าตอนนี้อีกฝ่ายดูเงียบขรึมกว่าที่เคยเป็นมา ดูเหมือนยังเข้าใจสถานการณ์จึกรมึสที่มากมาย ผู้ครองสรรพศาสตร์ก็ดูเคร่งเครียดมากขึ้นเท่านั้น

พวกเขาต้องใช้เวลาลอยอยู่ในทางเดินอันมืดมิดอยู่ร่วมสิบนาที กว่าที่จะมองเห็นแสงสว่างจากทางออกเบื้องหน้า เมื่อก้าวออกมา ทุกคนต้องใช้เวลาค้นหาหนึ่งกว่าสายตาจะเข้าที่

สิ่งที่รออยู่เบื้องหน้าคืออาณาจักรขนาดย่อมซึ่งเต็มไปด้วยต้นไม้

ใหญ่ใบเขียวแซมด้วยดอกไม้หลากสีสัน ตัวถนนเป็นดินสีน้ำตาลเข้ม อาคารบ้านเรือนที่ตั้งอยู่ห่างออกไปส่วนใหญ่ถูกสร้างด้วยหินและแก้ว รอสเต้จำได้ว่ามันตรงกับสิ่งที่เขาเห็นจากภาพยนตร์ซึ่งลูเอลช่วยดึงออกมาจากความทรงจำส่วนลึก

“ไม่อยากจะเชื่อเลยแฮะ” ลูเอลบอก

ตอนแรกสามคนที่เหลือไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น เหตุใดผู้ครองสรรพศาสตร์จึงเอ่ยประโยคนั้นออกมา จนมองตามไปแล้ว พบว่ามีชายคนหนึ่งยืนห่มหลบอยู่ใต้เงาต้นไม้ใหญ่ข้างทาง มองออกไม่ยากว่าอีกฝ่ายตั้งใจมาดักรอพบพวกเขาอยู่แล้ว

แม้เวลาจะผ่านไปร่วมสิบปีและหน้าตาคนเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา แต่รอสเต้จำได้ว่าอีกฝ่ายคือเอทอน หนึ่งในผู้ทำงานรับใช้ใกล้ชิดท่านผู้เฒ่านั่นเอง

เมื่อแน่ใจว่าคณะเดินทางคงมองเห็นเขาแล้ว เอทอนจึงก้าวเข้ามาหา เขาหยุดยืนนิ่งห่างจากกลุ่มผู้มาใหม่ไม่ถึงสองเมตร จ้องหน้าลูเอล สายตาทั้งคู่ประสานกัน เกิดความเงิบขึ้นครู่หนึ่ง

“สวัสดีลูเอล” ในที่สุดเอทอนเป็นคนเอ่ยปากพูดก่อน “เจ้าดูเปลี่ยนไปเยอะนะ”

“เจ้าก็เปลี่ยนไปเหมือนกันนั่นแหละ สิบปีมานี้เจ้าดูแก่ขึ้น ในขณะที่ข้ากลับดูเด็กลง หน้าละอ่อน”

เอทอนไม่ชักช้ากับคำพูดล้อเล่นนั้นสักนิด ยังทำหน้าที่จริงจังกอยู่ตลอด ลักพักจึงเอ่ยด้วยเสียงขรึม “ท่านผู้เฒ่าให้ข้ามารอรับเจ้า”

“ผ่านมาหลายปี บางสิ่งก็ไม่เปลี่ยนนะ” ลูเอลว่า “ท่านผู้เฒ่ายังทำท่าเหมือนรู้ทุกอย่าง”

“พูดจาให้มันดีๆ หน่อย หายหน้าไปนาน นิสัยเจ้ายังแหย่เหมือนเดิม”

“เอาเถอะ อย่าเสียเวลาเถียงกันไปเลย เพิ่งกลับมาแบบนี้ ข้าไม่มีอารมณ์ทะเลาะกับเจ้าหรอกนะ”

“ถ้าอย่างนั้นก็ตามข้ามา” เอทอนบอกแล้วกวาดตามองไปยังสามคนที่ยืนอยู่ด้านหลัง “พวกเจ้าทุกคนนั่นแหละ ท่านผู้เฒ่าต้องการให้ไปพบ”

แม้พวกเขาจากมิสทรีไปร่วมหนึ่งทศวรรษ แต่หลายสิ่งหลายอย่างยังคงเดิม แทบไม่มีการเปลี่ยนแปลงตามที่ลูเอลได้ออกปากไว้ อย่างเช่นวิหารหินสีน้ำตาลเข้มซึ่งเป็นที่อยู่ของท่านผู้เฒ่า ขณะยืนรออยู่ภายในนั้น ทั้งลูเอลและรอสได้ต่างมองสำรวจไปทั่ว โดยเฉพาะฝ่ายหลังซึ่งพยายามรื้อฟื้นความทรงจำของตัวเอง

“เป็นสิ่งก่อสร้างที่สวยงามทีเดียว” โรซานบอก สายตาจดจ่ออยู่ที่กระจกหน้าต่างสีเขียวอ่อน “ให้ความรู้สึกแปลกตากว่าอาณาจักรอื่นทั้งที่นั่นจะเป็นแค่หินกับกระจกธรรมดา”

“คงเพราะอาคารบ้านเรือนในมิสทรีมีเวทมนตร์แทรกซึมอยู่แทบทุกจุด” รอสได้ว่า “คนนอกอย่างเจ้าเลยรู้สึกแปลกๆ”

“อ้อ เจ้าคงชินสินะ”

“ไม่หรอก” หัวหน้าหน่วยสายหัว “ข้าก็แทบไม่ต่างจากเจ้า จากไปนาน แถมความทรงจำยังหายไปอีก เลยรู้สึกเหมือนทุกอย่างเป็นอย่างใหม่”

“ฮ่าๆ ข้าก็ความจำเสื่อมเหมือนกัน” แคลพูดด้วยเสียงร่าเริง

พวกเขาหยุดพูดเมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าใครบางคนดังมาจากช่องทางเดินซึ่งอยู่ก้นด้าน โรซานรีบยื่นมือไปปิดปากแคลเอาไว้ก่อน เพราะกลัวอีกฝ่ายจะพูดจาไม่รู้เรื่อง ทำเรื่องเสียมารยาท

คนที่ปรากฏตัวออกมาจากทางเดินคือท่านผู้เฒ่า ผู้นำแห่งมิสทรี

ใบหน้าของชายชราดูสงบนิ่ง ไม่แสดงอารมณ์ใดออกมา ไม่ว่าจะเป็นโกรธเกลียดหรือปรานี

ลูเอลรอจนอีกฝ่ายเดินเข้ามาใกล้ จึงก้มหัวลงเป็นการแสดงความเคารพ “ท่านผู้เฒ่า ช่างน่ายินดีที่ท่านยังแข็งแรงดี”

เมื่อเห็นลูเอลทำท่านอบน้อมเช่นนั้น พวกหน่วยลับทั้งสามคนก็เลยปฏิบัติตาม โดยเฉพาะโรฮานที่ปกติมารยาทดีอยู่แล้ว

ผู้เฒ่ากวาดตามองพวกเขาอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะเอ่ยปากพูด “ร่างเด็กของเจ้า มันเกิดขึ้นเพราะโอโดเซอร์อย่างนั้นหรือ”

“หนึ่งในบาดแผลที่ข้าได้รับจากการต่อสู้” ลูเอลตอบแบบอ้อมๆ

ชายชราจ้องลึกเข้าไปในแววตาผู้ครองสรรพศาสตร์ หวังอ่านจิตใจและความนึกคิดของอีกฝ่าย “เจ้าไม่สามารถแก้ไขมันได้สินะ”

“มันอยู่นอกเหนือขอบเขตพลังข้า ต่อให้เป็นท่านก็คงแก้ไขอะไรไม่ได้เหมือนกัน”

ผู้เฒ่าพยักหน้า ยอมรับคำพูดนั้น โรฮานที่ยืนอยู่ด้านหลังรู้สึกได้ว่า แม้บทสนทนาระหว่างทั้งสองคนจะดูห้วนสั้นประหยัดถ้อยคำ แต่เนื้อความภายในที่ใช้สื่อสารคงแฝงสาระลึลึกกว่านั้น

“คนผมดำที่ยืนอยู่ด้านหลัง นั่นคือรอสเต้ใช่ไหม”

“ใช่ครับ ท่านยังจำข้าได้สินะ” รอสเต้ขยับมายืนเคียงข้างพี่ชาย รู้สึกยินดีที่ท่านผู้เฒ่ายังจำเขาได้

“อืม เจ้าเองก็เปลี่ยนแปลงไปเหมือนกัน”

“หลังต่อสู้ ความทรงจำข้าหายไป แถมยังมีพลังของสรรพสัตว์มาสิงอยู่ในตัวอีก”

ที่แรกรอสเต้คิดว่าลูเอลคงทำหน้าที่อธิบายเพิ่มเติม แต่คนเป็นพี่ชายกลับเงียบขรึมผิดคาด ด้านผู้เฒ่าผู้หนึ่งรู้สึกไม่ซุกใจถามรายละเอียดเช่นกัน อาจเป็นเพราะสามารถเข้าใจทุกอย่างได้อยู่แล้ว

“ข้าคงต้องยืนยันเหมือนเดิม ว่าพวกเจ้าสองพี่น้องตัดสินใจผิดพลาด”

“พวกข้าไม่คิดเถียงท่านหรอก” ลูเอลบอก “แต่เรื่องมันผ่านไปแล้วยังคงเปลี่ยนแปลงไม่ได้”

“ข้าเพียงอยากให้เจ้ารู้จักจำเอาไว้เป็นบทเรียน จะได้ไม่ทำเช่นนี้อีก” ผู้เฒ่าพูดด้วยน้ำเสียงสงบ “ที่พวกเจ้าต้องหวนกลับมามีสิทธิ์ตอนนี้ เป็นเพราะโอโดเซอร์ไอ้ใหม่”

“ไอ้ ชื่นส่วนครึ่งหนึ่งของอาณาจักรแห่งความมืดอยู่แถวนี้ไอ้ใหม่ ท่าน”

“เจ้าได้ยินมาถูกแล้ว แผ่นดินส่วนนั้นตกอยู่กลางป่า ใกล้ที่ตั้งน้ำตกมนตร์ดอกไม้”

“ข้าอยากไปสำรวจมันดูสักหน่อย อาจจะเจออะไรที่ช่วยฟื้นฟูพลังได้”

“ถ้าเจ้ายังไม่หลงลืมที่ตั้งของน้ำตก เทญเดินทางไปได้ตามใจ”

สมาชิกหน่วยลับอย่างรอสได้กับโรฮานรู้สึกยินดีที่ทุกอย่างราบรื่น ผิดจากที่เคยกังวลเอาไว้ในตอนแรก รอสได้เคยคิดว่าตัวเองกับพี่ชายอาจถูกลงโทษข้อหาขัดคำสั่งท่านผู้เฒ่าแล้วหนีไปโดยไม่ได้รับอนุญาต แต่ดูเหมือนอีกฝ่ายไม่คิดถือโกรธใดๆ

“เพื่อนของเจ้าคนนั้น มีปัญหาอะไรสักอย่างไอ้ใหม่” ชายชราถามแล้วมองไปทางแคสที่เขาแต่ยืนยิ้มอย่างคนสติตั้งไม่อยู่กับตัว

“หมอนี่ทำงานเป็นหน่วยลับเหมือนกับข้านะ ท่านผู้เฒ่า” รอสได้บอก “แต่ไม่รู้ไปเจออะไรมา สมองกลับ พูดจาไม่รู้เรื่องเลย”

“ไหน พาตัวเข้ามาใกล้ข้าซิ”

โรฮานซึ่งทำหน้าที่เหมือนเป็นผู้ปกครองจุ่งแขนแคสเดินไป ท่านผู้เฒ่าเอียงคอมองสำรวจทั่วร่างหัวหน้าหน่วยลับโรสอยู่พักหนึ่ง

“เป็นยังงี้บ้าง ท่านผู้เฒ่า” รอสได้ถามด้วยความอยากรู้

“เพื่อนของเจ้าคนนี่ ทั้งจิตใจและร่างกายได้รับผลกระทบจาก
เวทมนตร์บางอย่าง ช้ากว่าจะช่วยแก้ไขได้”

“จริงหรือครับ” โรฮานรีบพูดด้วยความยินดี “ถ้าเป็นเช่นนั้นจริง
จะเป็นเรื่องดีมากเลย”

“เอาเป็นว่าข้าจะลองดู”

ผู้นำแห่งมิสทรีใช้ฝ่ามือขวาแตะสัมผัสหน้าผากของแคลสอย่าง
แผ่วเบา ฝ่ายหลังสะดุ้งเล็กน้อย แต่โรฮานรีบพูดพลอบไม่ให้กลัว แคลสจึง
ยอมยืນนิ่งๆ

ผู้เฒ่าขยับปากจึงมำอยู่ประมาณสามนาที่ ในจังหวะที่ชายชรา
ถลึงตา ทำหน้าที่ซึ่งขัดจากที่เคยเป็นมา ร่างแคลสก็ถูกแรงเวทมนตร์ที่
มองไม่เห็นผลักจนเสียหลักถอยหลัง ล้มกระแทกพื้นดังตึง

“แคล เป็นอะไรหรือเปล่า” โรฮานที่ยืนอยู่ข้างๆ รีบเข้าไปช่วย
ประคอง

“โอ้โฮ! ท่านผู้เฒ่าเล่นแรงเหมือนกันนะ” รอสได้บอก

“การจะกำจัดเวทมนตร์ที่เกาะติดร่างพ่อหนุ่มคนนี่จำเป็นต้อง
ออกแรงอยู่บ้าง”

รอสได้เกือบจะถามต่อแล้วว่ามันได้ผลหรือไม่ ก่อนคิดได้ว่าลองดู
เองดีกว่า เขาย่อตัวลงด้านหน้าแคล จากนั้นเอามือจิ้มหน้าอีกฝ่ายเบาๆ
ทำท่าเหมือนกำลังสำรวจซากสัตว์ตามพื้นว่ามันยังมีชีวิตหรือเปล่า

“แคล เป็นยังงี้บ้าง เจ้ายังรอดอยู่หรือเปล่าเนี่ย”

หัวหน้าหน่วยลับโรสนอนนิ่งไม่ขยับตัว จนคนอื่นเริ่มกังวลว่า
เวทมนตร์ที่ท่านผู้เฒ่าใช้เมื่อครู่อาจจะหนักเกินไป แต่ในที่สุดเขาก็
เบิกตากว้าง มองรอสได้กับโรฮานที่กำลังก้มลงมา

“เจ้า...รอสได้” หนุ่มผมดำพูดออกมาด้วยเสียงแหบแห้ง

“โอ้ ดูท่าเจ้าจะหายดีแล้วสินะ อย่างน้อยก็จำชื่อข้าได้”

“ทำไมเจ้าถึงมาอยู่ที่นี่ได้ เป็นไปได้ยังไง”

“ถามแบบนี้ เจ้ารู้ตัวหรือเปล่าว่าตัวเองอยู่ที่ไหน” รอสเต้ย้อน

แคสเหลียวมองไปรอบๆ เท้าที่เขา รู้คือ ตอนนี้อยู่กำลังอยู่ใน
สิ่งก่อสร้างขนาดใหญ่ อาจจะเป็นโบสถ์หรือวิหาร นอกเหนือจากรอสเต้ย
กับโรซานแล้ว ก็มีเด็กกับคนแก่ไม่คุ้นหน้ากำลังมองเขาด้วยความสนใจ

“เอ่อ...นั่นสิ ข้าอยู่ที่ไหนหรือ”

“ที่นี่คืออาณาจักรมิสทรี”

“มิสทรีจริงหรือ!” เขาอุทาน สะดุ้งด้วยความตกใจ ไม่นึกไม่ฝัน
ว่าอยู่ดีๆ จะได้เข้ามาในอาณาจักรกลับซึ่งน้อยคนนักจะมีโอกาสได้สัมผัส

“พวกข้าเจอเจ้านอนสลบอยู่ในป่าระหว่างทาง เลยช่วยมา”

“รอสเต้ย เจ้ากับเพื่อนทั้งสองคนออกไปก่อนได้ไหม ข้าขอคุยกับ
ลูเอลตามลำพัง” ท่านผู้เฒ่าบอกพวกเขา

“พวกท่านคิดจะคุยอะไรกันหรือ ให้ข้าฟังด้วยสิ” รอสเต้ยไม่สนใจ
คำขอนั้น

“เจ้าออกไปก่อนเถอะ รอสเต้ย ให้ผู้ใหญ่คุยกัน” ลูเอลบอก ก่อน
ส่งสายตาสื่อสารใจความว่า ‘อย่าเป็นห่วงไปเลย’

“ตกลง ถ้าอย่างนั้นข้ารอข้างนอกนะ”

รอสเต้ยเดินนำอีกสองคนออกไป ในขณะที่แคสยังคงงุนงง จับต้น
ชนปลายไม่ค่อยถูกว่ามันเป็นอย่างไรกันแน่ ทำไมรอสเต้ยถึงดูเชื่อฟัง
เจ้าเด็กผมทองคนนี้นัก

ลูเอลกับท่านผู้เฒ่ารอจนแน่ใจว่าพวก รอสเต้ยออกไปจากวิหาร
ไม่ได้ยินบทสนทนาของพวกเขาแน่แล้ว ฝ่ายหลังจึงเริ่มพูด “ถึงเวลาที่
เจ้าต้องเล่าความจริงทุกอย่างให้ข้าฟังได้แล้ว”

“เฮ้อ...ท่านยังมองทุกอย่างออกเหมือนเดิมเลยสินะ ข้าไม่จำเป็น

ต้องเล่าให้ฟังด้วยซ้ำ” ลูเอลถอนหายใจ

“บาดแผลที่ได้รับจากศึกเมื่อสิบปีก่อน มันหนักหนากว่าที่เจ้าเล่า
มากใช่ไหม”

“สงสัยคงเป็นบาปกรรมจากการที่ข้าไม่ยอมเชื่อฟังท่านก็เป็นได้”
ลูเอลพูดด้วยน้ำเสียงสำนึกผิด ก่อนเริ่มเล่าความจริงทุกอย่างให้อีกฝ่าย
ฟัง...สิ่งที่เขาเก็บเอาไว้เพียงลำพังไม่สามารถเล่าให้คนฟังได้ ต่อให้เป็น
รอสได้ก็ตาม

2

เมืองที่ล่มสลาย

หลังเดินออกมาจากวิหาร โรฮานก็จัดการเล่าให้แคสฟังว่า
ช่วงหลายวันที่ฝ่ายหลังตกอยู่ในสภาพพื้นเพือนเหมือนคนบ้าเกิดอะไรขึ้น
บ้าง ส่วนรอสได้รับทวงบุญคุณว่าแคสติดหนี้เขาอีกครั้ง

“ถ้าไม่ได้พวกข้า ป่านนี้เจ้าคงนอนแห้งตายในป่าไปแล้ว” รอสได้
บอก “สำนึกเอาไว้ด้วยล่ะ”

“ไม่เอาน่า รอสได้ เจ้าพูดเกินไปแล้ว” โรฮานปราม

“อืม นั่นสินะ ข้าคงพูดผิดไป อาจจะไม่อดตาย แต่คงโดนสัตว์ป่า
กินเอา เช่ๆ อย่างคนบ้าแบบนั้น”

“เขาเป็นว่าข้าขอขอบคุณพวกเจ้าแล้วกัน” แคสบอก

โรฮานสังเกตเห็นว่าอีกฝ่ายยังทำท่ามึนงงอย่างคนตั้งตัวไม่ถูก ไม่
แน่ใจเหมือนกันว่าแม้แคสจะฟื้นคืนสติ ได้ความทรงจำกลับมาแล้ว แต่

อยู่ในสภาพสมบูรณ์หรือเปล่า

“เจ้ารู้สึกเป็นอย่างไรบ้าง” โรซานถามอย่างเป็นห่วง

“ข้าคงไม่เป็นอะไรหรอก ไม่รู้สึกเจ็บปวดร่างกาย แค่หัวตื้อๆ นิดหน่อย”

“ความทรงจำเพี้ยนไปพักหนึ่งอย่างนั้นคงเป็นเรื่องธรรมดา เห็นเจ้าทำหน้าเศร้าๆ พวกข้าเลยกังวลว่าเป็นอะไรหรือเปล่า”

“ข้าเป็นห่วงลูกน้องในหน่วยนะ”

“ลูกน้อง...เจ้าหมายถึงสมาชิกหน่วยโรสหรือ” รอสต์ถาม “นี่เจ้าไม่ได้เดินทางเพียงลำพังหรือ”

“พวกเราพากันทั้งหน่วย พวกเจ้าสองคนไม่เจอคนอื่น นอกจากข้า ไช้ไหม”

รอสต์ไม่อยากตอบ เขาหันไปมองโรซานหวังให้เพื่อนช่วยพูดแทน สันหรณใจว่าต้องเกิดเรื่องไม่ค่อยดีขึ้นอย่างแน่นอน

“เราไม่พบใครเลย มีแค่คนเดียวเท่านั้น” โรซานอธิบายเพิ่มเติม ว่าพวกเขาพบแคสบริเวณป่ารอบเมืองร้างไร้ชื่อ จากนั้นจึงย้อนถาม “บอกมาสิ แคส เจ้าไปอยู่ที่นั่นได้อย่างไร”

“เจ้าคงไม่คิดจะปิดเป็นความลับของหน่วยหรอกนะ” รอสต์พูด ตักทวง

“ถ้าโอโดเทอร์ประกาศศึกกับทุกอาณาจักร ข้าคงไม่มัวสนใจเรื่อง ผลงานหน่วยหรอก” แคสว่า “จะเล่าให้ฟังทุกอย่างก็แล้วกัน”

จากนั้นแคสก็เริ่มเล่าเรื่อง ย้อนไปถึงตอนเขาแยกจากพวกรอสต์ หลังเสร็จภารกิจลับที่อาณาจักรเอสโทรเรีย...

พวกลูกน้องในหน่วยต่างยินดีที่แคสกลับมาอย่างปลอดภัย
แถมยังนำของขวัญประจำอาณาจักรกลับมาได้อีกต่างหาก นับว่าเป็น

ผลงานชิ้นเยี่ยม

“หัวหน้านี่เก่งจริงๆ แยกตัวไปคนเดียว กลับสร้างผลงานใหญ่แบบนี้ได้” ลูกน้องคนหนึ่งในหน่วยเอ่ยชมเขา

“ข้าก็บอกแล้วว่าอย่างหัวหน้าน่ะ เอาตัวรอดได้สบาย พวกเราไม่ต้องเป็นห่วงหรอก” อีกคนบอก

“พวกเจ้าชมกันเกินไปแล้ว ข้าก็แค่ทำไปตามสมควรเท่านั้นเอง บังเอิญว่ามันกลายเป็นผลงานขึ้นมาเอง” แคสพูดย่างสุขุม ดูถ่อมตัว แต่ความจริงในใจคิดว่า...จงชมข้าเยอะๆ รื่นหูดีนักเชียว

“แล้วหัวหน้าสืบข่าวของพวกหน่วยแดฟโฟดิลมาได้อย่างที่ต้องการหรือเปล่า” เจโน ลูกน้องคนสนิทซึ่งเคยเดินทางไปพบแควสขณะเขาปลอมตัวถาม

“แน่นอน ข้าได้ข้อมูลครบตามที่หวัง”

“จริงหรือหัวหน้า ตกลงว่าไม่ได้ตัวของพวกนั้นคืออะไร ถึงได้สร้างผลงานได้ดี”

หลังเจโนถามออกไปอย่างนั้น ลูกน้องคนอื่นในหน่วยก็เฝ้ารอคำตอบจากแควสด้วยความสนใจ ฝ่ายหลังเกือบเล่าเรื่องความสามารถในการแปลงร่างเป็นสัตว์ของรอสต์ออกไปแล้ว แต่สุดท้ายก็ยั้งปากเอาไว้ก่อน ด้วยคุณธรรมในใจชุดั้งเอาไว้

เขารู้ว่านี่ถือเป็นความลับสำคัญของรอสต์ ถ้าเผยแพร่ออกไปอาจจะทำให้อีกฝ่ายประสบปัญหาได้

“ก็ไม่มีอะไรหรอก พวกนั้นก็แค่ขยันทำงานไม่แพ้พวกเรา” แควสเลือกคำตอบที่ฟังดูธรรมดา “อีกอย่างคือรองหัวหน้าของหน่วยนั้นเป็นคนฉลาด สามารถช่วยวางแผนจัดการงานได้ดี ก็เท่านั้นเอง”

“อ้อ น่าแปลกใจจริงๆ ใครจะไปนึกว่าหน่วยแดฟโฟดิลจะขยันขนาดนั้นได้” ลูกน้องคนหนึ่งเชื้อสนิทใจ

“ถ้าคนขยันอย่างหัวหน้าบอก มันก็คงเป็นจริงนั่นแหละ” เจโนว่า
 “เอาเป็นว่าเราอย่าไปใส่ใจพวกนั้นเลย” แคลสตัดบท “ปีนี้อ่ามันใจ
 ว่าพวกเราต้องปฏิบัติงานได้ดีกว่า จนคว้าดาวทองมาได้อย่างแน่นอน”

เหล่าลูกน้องในหน่วยต่างตอบรับคำพูดปลุกใจนั้น ขณะนี้พวกเขา
 เริ่มต้นได้ดี เพียงแค่สานต่อไม่หยุดยั้ง ตำแหน่งหน่วยลับที่ทรง
 ประสิทธิภาพอันดับหนึ่งจะไปไหนเสีย

หลังรวมตัวกันครบเช่นเดิม หน่วยโรสก็เดินทางกลับไปยังพาลาไทน์
 นำเอาของวิเศษไปมอบให้ทางราชสำนักพร้อมกับแจ้งข่าวเรื่องโอดิเซอร์
 ที่ปรากฏตัวขึ้นอีกครั้งให้ทุกคนทราบ ทั้งพระราชและขุนนางต่างแสดง
 ท่าทางตกใจหลังได้ยินข่าวนี้นี้ตามคาด แต่หน่วยโรสก็ได้รับคำสั่งชมอยู่ดี

เมื่อปิดฉากภารกิจและส่งข่าวเรียบร้อยแล้ว ขุนนางผู้ทำหน้าที่ดูแล
 หน่วยลับก็แจกงานใหม่ให้พวกเขา

“เราได้ยินข่าวลือเกี่ยวกับกลุ่มคนประหลาดที่รวมตัวกันอยู่แถว
 อาณาจักรมิสทรี สงสัยว่าอาจจะมี ความเกี่ยวข้องกับเวทมนตร์ เลยอยาก
 ให้พวกเจ้าไปสืบดูสักหน่อย”

“อาณาจักรนั้นก็แค่คนใช้เวทมนตร์อยู่แล้วไม่ใช่เหรอ” แคลสย้อน
 ถามด้วยความสงสัย

“ข่าวสารที่เราได้รับมาไม่ชัดเจน ข้าเองก็ไม่แน่ใจเหมือนกัน”
 ขุนนางตอบ “ที่เหลืคงต้องให้พวกเจ้าไปตรวจสอบดู แล้วนำผลกลับมา
 รายงานด้วย”

แคลสรับแผนที่ซึ่งกำหนดจุดที่พวกเขาควรไปตรวจสอบเอาไว้
 จดจำมันอยู่พักหนึ่ง ก่อนรับปากว่าจะรีบจัดการให้เรียบร้อย แล้วออก
 เดินทางทันที

ในเมื่อแอสสร้างผลงานขั้นดีให้หน่วยไรธ ลูกน้องจึงพร้อมตั้งใจปฏิบัติงานอย่างเต็มที่ ทั้งหม่อมมุ่งมั่นออกเดินทางโดยได้รับความหวาดหวั่น วาดหวังว่าจะปฏิบัติภารกิจให้เสร็จสิ้นโดยเร็วที่สุด เพื่อจะได้ทำงานอื่นต่อ สร้างผลงานไปเรื่อย ๆ

หนึ่งสัปดาห์หลังเดินทางออกจากพาลาไทน์ พวกเขาพบกับเมืองลี้ลับดังกล่าว ตั้งแต่เห็นแวบแรก ทุกคนในหน่วยต่างคิดตรงกันว่ามันต้องผิดปกติ หน่วยลับอย่างพวกเขาต้องออกเดินทางไประหว่างหลายดินแดนอยู่บ่อยครั้ง พื้นที่ป่าส่วนนี้ก็เคยผ่านมาแล้ว แต่ไม่เคยมีเมืองปรากฏให้เห็น

“หัวหน้า มันเป็นไปได้ยังไงกันนะ ทำไมอยู่ดีๆ ถึงมีเมืองผุดมาแบบนี้” เจโนถามความเห็นแอสขณะที่พวกเขากำลังชุมนุมสังเกตการณ์อยู่ด้านนอกตัวเมือง

“ดูทำไฉนเรื่องมีเวทมนตร์เข้ามาเกี่ยวข้องคงมีมูลความจริงอยู่” คนเป็นหัวหน้าหน่วยวิเคราะห์ “เมืองใหญ่ขนาดนี้ไม่อาจสร้างขึ้นด้วยวิธีธรรมดา ในเวลาไม่กี่วันหรอก”

“เอายังไงดีหัวหน้า ชุมอยู่ด้านนอกแบบนี้ไม่ค่อยเห็นอะไรซะด้วยสิ”

“บุกเข้าไปเลยแล้วกัน ให้มันรู้กันไป”

แอสรู้ว่ามันออกจะเสี่ยงอยู่สักหน่อยสำหรับการก้าวเข้าไปในพื้นที่ที่ไม่น่าไว้วางใจแบบนี้โดยไม่ตรวจสอบก่อน แต่เขาใจร้อนอยากปิดงานโดยเร็ว แถมเชื่อว่าต่อไปเกิดอะไรขึ้น หน่วยไรธก็คงเอาตัวรอดได้

เมื่อหัวหน้าตัดสินใจแล้ว หน่วยไรธทั้งหมดจึงบุกเข้าไปในเมืองลี้ลับ พวกเขาพยายามเคลื่อนไหวย่างระมัดระวัง ทว่ากลับไม่พบหน้าชาวเมืองสักคน แอสสั่งให้ทุกคนหยุดพักเมื่อมาถึงตรอกแคบที่ตั้งอยู่ใกล้น้ำพุขนาดย่อม

“แปลกจริง ที่นี้เป็นเมืองร้างหรือไงกัน ทำไมเราถึงไม่เจอใครเลย”

แคลสบอก

“ถ้าไม่มีคน เราก็ไม่ต้องกังวลลิหัวหน้า” คนหนึ่งออกความเห็น

“เจ้าจะคิดง่ายๆ อย่างนั้นได้ไง” เจโนเถียง “ไม่มีคนก็ไม่มีใครให้
สอบถามสืบข่าว แล้วเราจะเอาข้อมูลที่ไหนกลับไปรายงานกันเล่า”

“จริงด้วย ข้าก็ลืมไปเลย”

“พวกเจ้าเงียบก่อน” แคลสออกคำสั่งด้วยเสียงกระซิบ “ข้าได้ยิน
เสียงอะไรบางอย่าง”

ลูกน้องในหน่วยทำตามคำสั่งนั้น ลักพักทุกคนก็ได้ยินเสียงที่แคลส
พูดถึงเช่นเดียวกัน เริ่มจากไม่ชัดเจน จนกระทั่งต่างแน่ใจว่าเป็นเสียงฝีเท้า
ใครบางคนกำลังเดินจากถนนอีกด้านมาทางทิศนี้

พวกเขาพากันหลบซ่อนในเงามืด ฝ้ารรอเจ้าของฝีเท้า ในใจต่าง
คาดเดาว่าผู้ที่กำลังจะปรากฏตัวจะมีรูปลักษณะอย่างไร ถ้าเกี่ยวข้องกับ
เวทมนตร์จริง อาจจะเป็นพวกนักเวทแปลกประหลาดหรือปีศาจก็เป็นได้

ปรากฏว่าผิดจากที่คาดเอาไว้ ที่เดินตัดผ่านด้านหน้าตรอกไปเป็น
เพียงหญิงร่างท้วมวัยกลางคน ใบหน้าเธอดูอึมเิบ แต่ก่อนที่จะเธอก้าวเลย
ไป ชาเธอหยุดชะงัก แล้วหญิงนั้นก็หันมามองในตรอก ทำเอาหน่วยลับ
บางคนถึงกับสะดุ้งที่ถูกเจอตัวอย่างไม่คาดฝัน

“พวกท่านเข้าไปทำอะไรกันอยู่在那นั่น ทำไมไม่ไปรวมตัวกันที่
โบสถ์” เธอถามพวกเขาด้วยน้ำเสียงสดใส เต็มเปี่ยมด้วยความเป็นมิตร
แววดตาเป็นประกายเล่นเอาหน่วยลับงุนงง ไม่รู้จะตอบสนองอย่างไรดี

“เอาไงดีหัวหน้า” เจโนกระซิบแคลส

“เดี๋ยวข้าคุงเอง” แคลสบอกแล้วเดินออกจากมุมมืด ตรงไปหาหญิง
ชาวเมือง เขามองประเมินเธออย่างรวดเร็ว ก่อนสรุปในใจว่าผู้หญิงคนนี้
ดูเหมือนสาวชาวบ้านทั่วไป ไม่มีอะไรผิดปกติ ดูไม่ใช่ทั้งนักสู้หรือนักเวท

“สวัสดิ์พี่สาว เราเป็นคนพเนจรเพิ่งผ่านมา”

“พวกนักเดินทางนี่เอง” เธอตอบรับก่อนยิ้มอย่างคนอารีเช่นเดิม
 “ไม่มีความรู้สึกเป็นปรีชาหรือเจือปนอยู่ในสีหน้าและแววตาแม้เพียงนิด
 “พวกเรายินดีต้อนรับเสมอ ไปที่โบสถ์และสวนสาธารณะพร้อมกับชาวเมืองเถอะ”

“เอ่อ...ท่านช่วยบอกหน่อยได้ไหม ที่นี่คือเมืองอะไร”

“เมืองนี้ไม่มีชื่อหรอก”

“แล้วที่นี้เป็นส่วนหนึ่งของอาณาจักรมิสทรีหรือเปล่า”

เธอส่ายหัว ใบหน้ายังคงมีรอยยิ้มอย่างคนมีความสุขเช่นเดิม
 “พวกเราไม่ได้อยู่ภายใต้การปกครองของอาณาจักรใดทั้งนั้น ทุกคนต่าง
 เป็นพี่น้องกันในโลกใบนี้”

คำตอบนี้สร้างความประหลาดใจให้แก่แคลไม่น้อย เขาคิดว่ามัน
 ฟังดูพิลึกแถมไม่แน่ใจว่ามีความหมายอย่างไรกันแน่

“แล้ว...”

“เดาว่าเจ้าคงไม่ค่อยเข้าใจ” เธอพูดแทรก ไม่รอให้เขาเอ่ยคำถาม
 ถัดไปจบ “เอาแบบนี้สิ ตามข้ามาเถอะ มาร่วมพิธีกรรมที่โบสถ์แล้ว
 พวกเจ้าจะเข้าใจเอง”

“ตอนนี้ชาวเมืองไปรวมตัวที่โบสถ์กันหมดแล้ว”

“ใช่ ผู้ซึ่งกำลังทำพิธีกรรมอยู่”

“ใครคือผู้ซึ่งทาง”

“ตัวตนของท่านไม่ใช่สิ่งที่เจ้าควรสนใจ สิ่งสำคัญกว่าคือ ท่านเป็น
 ผู้นำทางให้เรา” เธอยังให้คำตอบอันคลุมเครือเช่นเดิม “เอาเป็นว่าถ้าเจ้า
 สนใจ ไปที่โบสถ์แล้วกัน ข้าต้องไปก่อน ไม่มีเวลาแล้ว ทุกคนกำลังรออยู่”

เธอตัดบทแล้วเดินจากไป แคลไม่คิดรี้งหรือจับตัวเธอเอาไว้
 อีกฝ่ายคงไม่มีอันตรายใดๆ

พวกลูกน้องในหน่วยพอเห็นว่าหัวหน้าคุ้ยเสร็จแล้วก็เดินออกมา

“ได้เรื่องใหม่หัวหน้า”

“เท่าที่เห็น ผู้หญิงคนเมื่อกี้ก็แค่ชาวบ้านธรรมดาคนหนึ่ง ไม่มีอันตรายอะไร แต่พูดจาแปลกๆ”

“แปลกแบบไหนหรือท่าน”

แคสเหม่อมองไปยังหลังคาโบสถ์ซึ่งมีลักษณะเป็นยอดแหลม สูงเด่นมาจากสิ่งก่อสร้างรอบตัว แล้วคิดถึงคำพูดผู้หญิงเมื่อครู่

“ข้าคิดว่าเราควรจะไปตรวจสอบที่โบสถ์นั้น”

เมื่อพอจะแน่ใจแล้วว่าไม่มีผู้คนหลงเหลืออยู่ตามท้องถนน หน่วยไรท์ก็เคลื่อนที่ด้วยความเร็วมากกว่าเดิม ไม่นานก็มาถึงโบสถ์ ด้านนอกยังไม่มีใครสักคนโผล่หน้ามาให้เห็น แต่พวกเขาได้ยินเสียงบทสวดดังแว่วออกมาจากภายใน เป็นเสียงของคนจำนวนมากผสานกัน

“ถ้าผู้หญิงคนนั้นพูดถูก ชาวเมืองน่าจะมารวมตัวอยู่ในนี้กันหมด”

แคสบอก

“ที่นี่เป็นเมืองของคนบ้าศาสนาหรือไงกัน ทุกคนถึงพร้อมใจมาโบสถ์กันหมด” หนึ่งในลูกน้องออกความเห็น

แคสไม่ตอบอะไร เขาก้าวเข้าไปหาประตูโบสถ์ จากนั้นก็ผลักมันเข้าไป

ด้านในโบสถ์ดูกว้างขวางกว่าที่มองเห็นจากภายนอกเสียอีก ผนังมีภาพวาดเกี่ยวพันกับความเชื่อทางศาสนา เช่น รูปเทพเจ้าและปีศาจ ดูวิจิตรบรรจง มีกระจกสีประดับประดาตามช่องแสงหลายจุด แก้วอียาวตั้งเรียงต่อกันเป็นสองแถว มีคนนั่งอยู่แทบจะเต็มทุกจุด

เรื่องที่ว่าชาวเมืองพร้อมใจมารวมตัวกันอยู่ในโบสถ์คงจะเป็นความจริง แคสกวาดตามองดูคร่าวๆ คิดว่าคงมีคนไม่ต่ำกว่าพันนั่งอยู่ภายในนี้ ทั้งหมดต่างหันหน้าไปทางเดียวกัน ผสานมือสองข้างไว้ตรง

หน้าอก ปากท้องบทสวดอย่างพร้อมเพรียง

หน่วยลับทั้งหมดหยุดยืนนิ่งอยู่ตรงหน้าประตู บทสวดที่คนเหล่านี้กำลังท่องอยู่เป็นภาษาที่พวกเขาไม่เข้าใจ แคสมองไปยังด้านหน้าสุด ตั้งใจมองหาคนที่เขื่อนักกลุ่ม แต่ก็ไม่เห็นใคร

“คนมากมายขนาดนี้ คงไม่ใช่สักแวทกันหมดหรอกนะ หัวหนา” เจโนถามความเห็น

“ไม่น่าใช่ พวกเขาดูเหมือนคนธรรมดา”

“แต่ข้ารู้สึกแปลก”

แคสก็รู้สึกเหมือนกับลูกน้อง ตั้งแต่ก้าวเดินเข้ามาในโบสถ์ เขาสัมผัสได้ถึงบรรยากาศที่ผิดแปลกไปจากภายนอก ตอนแรกคิดว่าอาจจะ เป็นสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นเพราะผู้คนมารวมตัว สักพักจึงรู้ว่าไม่ใช่แค่นั้น เขาเคยรู้สึกแบบนี้มาก่อนแล้ว ตอนอยู่กับพวกธอสต์

มันคือกระแสแห่งเวทมนตร์

แต่เขายังไม่รู้ว่ามันก่อกำเนิดมาจากตรงไหน ยังไม่เห็นสิ่งที่แสดงถึงพลังอำนาจของเวทมนตร์ รวมทั้งไม่มีใครแสดงท่าเหมือนเป็นนักเวทด้วย มีแค่ชาวบ้านทั่วไปนั่งสวดภาวนากันอย่างพร้อมเพรียง รวากับทหารผู้คลั่งศาสนา เต็มเปี่ยมด้วยวินัย

“หัวหนา ดูตรงนั้นสิ” เจโนสะกิดให้เขามองไปยังด้านหน้าสุด

แคสเพิ่งเห็นว่ามึผู้ชายคนหนึ่งยืนอยู่ตรงปลายสุดของทางเดินระหว่างแถว ด้วยระยะห่างขนาดนี้ทำให้พวกเขาไม่สามารถมองเห็นใบหน้าอีกฝ่ายได้อย่างชัดเจน ก่อนพวกเขาจะได้ตัดสินใจทำอะไร ร่างของฝ่ายนั้นก็เริ่มเรืองแสงสีขาว แถมแสงนั้นยังเริ่มกระจายออกไปรอบทิศอีกด้วย

เสียงบทสวดของชาวเมืองยิ่งดัง ทั้งเร่งจ้งหะขึ้นกว่าเดิม ความกดดันในบรรยากาศที่แคสรู้สึกตั้งแต่แรกเริ่มหนักหนาขึ้น เขาลังหรณใจ

ว่านี่ไม่ใช่สถานการณ์ที่ดีแน่

“ถอยเถอะ รีบหนีออกไปจากเมืองนี้กัน!” แคลสออกคำสั่ง จากนั้น หมุนตัววิ่งหนีออกไปข้างนอกทันที

ทั้งหมดหวนกลับไปยังเส้นทางเดิม จุดหมายคือไปให้พ้นจากเขตพื้นที่เมืองประหลาดนี้

วิ่งมาได้พักหนึ่ง แคลสก็รู้สึกได้ว่าสัมผัสจากพลังเวทมนตร์ยังไม่เลือนหายไป เขาเหลียวกลับไปมองแล้วพบว่าเป็นอย่างที่กังวลเอาไว้ แสงสว่างที่มีจุดกำเนิดจากร่างชายลึกลับคนนั้นไล่ตามพวกเขา มา ดูเหมือนมันแผ่กระจายออกมารอบทิศ ทะลุผ่านกำแพงโบสถ์

แสงสว่างนั้นเจิดจ้าเหลือเกิน แคลสเหลียวมองเพียงแวบเดียวก็รู้สึกตาลาย เหมือนมันกำลังกลืนกินทุกอย่างไป

“เร่งความเร็วให้มากกว่านี้ อย่าให้แสงไล่ตามทัน!” เขาบอกลูกน้องที่ไล่ตามมา

คนเป็นหัวหน้าเคลื่อนไหวได้เร็วที่สุด ในจังหวะที่วิ่งจนพ้นเขตตัวเมืองเข้ามายังพื้นที่ของป่ารก แคลสเหลียวกลับไปมองอีกครั้ง สิ่งที่เขาเห็นคือแสงสว่างกลืนกินทั้งเมืองไปหมดแล้ว ลูกน้องในหน่วยที่อยู่รั้งท้ายก็โดนแสงกลืนหายไปเช่นเดียวกัน เจโนที่อยู่ใกล้ตัวเขาที่สุด และเกือบวิ่งพ้นเขตพื้นที่เมืองถูกแสงจับร่างเอาไว้ อีกฝ่ายยื่นแขนขวามาหาเขา เรียกหาความช่วยเหลือ

“หัวหน้า...” สีหน้าชายร่างเล็กดูตื่นกลัว เอะได้เพียงแค่นั้น แล้วร่างกายก็แตกสลายเป็นละอองก่อนถูกดูดกลืนเป็นส่วนหนึ่งของแสง

จากนั้นแคลสก็ถูกแรงอัดอากาศกระแทกจนกระเด็นออกไปชนต้นไม้ใหญ่ นอนแผ่หมดเรี่ยวแรง

ภาพสุดท้ายที่แคลสเห็นก่อนหมดสติไป คือสิ่งที่ดูเหมือนหุ่นไล่กาสวมผ้าคลุมสีชาวกำลังลอยอยู่กลางฟ้า มองลงมายังเมืองที่ล่มสลาย

3

การตัดสินใจในอดีต

“...เรื่องทั้งหมดมันก็เป็นแบบนี้แหละ”

แคสสุรูปหลังเล่าเรื่องมาถึงตอนจบ “จากนั้นข้าก็ทำอะไรไม่ได้เลย
รู้สึกตัวอีกทีก็ตอนเห็นหน้าพวกเจ้า”

“เกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นนี่เอง เมื่อนั้นถึงได้ร่าง” รอสเต้ว่า

“แสดงว่าชาวเมืองทั้งหมด รวมทั้งลูกน้องในหน่วยของแคส...”

โรฮานพูดแล้วหยุดเอาไว้แค่นั้น

“ใช่ คงโดนกลืนหายไปหมดแล้วนั่นแหละ”

แคสยีนนิ่ง ใบหน้าดูหมองเศร้า จนนึกสองคนรู้สึกเห็นใจ

“ข้าเสียใจด้วย ที่เจ้าต้องสูญเสียลูกน้องไป” โรฮานบอก

“ขอโทษ แต่หน่วยลับทุกคนต้องเตรียมใจเอาไว้อยู่แล้วว่าสักวัน
หนึ่งจะเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้น” แคสพูดอย่างคนเข้าใจโลก “ข้าอยากรู้

มากกว่าว่ามันเกิดอะไรขึ้นกันแน่ ไฉ่แสงประหลาดที่กลืนกินทุกอย่างไป มันคืออะไรกันแน่”

“คงเป็นเวทมนตร์สักชนิด บางทีถ้าถามพี่ชายข้าดูอาจจะได้คำตอบ” รอสได้บอกแล้วหันไปมองทางประตูเข้าวิหาร นึกสงสัยว่าป่านนี้ ลูเอลคุยเสร็จหรือยัง

“พี่ชายเจ้าคือใครกัน”

“เด็กผมทองที่อยู่วิหารนั่นไง เขาคือผู้ครองสรรพศาสตร์ เจ้าคงรู้จักใช่ไหม”

“ผู้ครองสรรพศาสตร์...” แคลฮ้าปาก ทำหน้าตื่นตะลึงหลังได้ยินคำพูดอีกฝ่าย “หมายถึงนักเวทที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลกคนนั้นนะเหรอ”

“ใช่แล้ว ถือว่าเป็นโชคดีของเจ้านะที่ได้พบเจอคนดังขนาดนี้”

“นี่เจ้าคิดหลอกข้าอีกแล้วสินะ”

“ข้าพูดความจริง โรฮาน เจ้าอธิบายให้ผมนี่ฟังหน่อยสิ” รอสได้กอดอกเบ้หน้า “ไม่เชื่อกันบ้างเลยนะ”

“ได้ยืมข้าจัดการเอง เจ้ารอลูเอลอยู่ตรงนี้แล้วกัน” โรฮานบอก แล้วจากนั้นก็ดึงตัวแคลให้เดินมาอีกทาง เมื่อห่างจากรอสได้มาร่วมสิบเมตร รอสห้วนหน้าหน่วยแดฟโฟดิลจึงค่อยหยุด

“ต้องห่างออกมาขนาดนี้เลยเหรอ เกินไปหน่อยหรือเปล่า” แคลถามขึ้น

“ข้าอยากคุยกับเจ้าตามลำพัง ไม่อยากให้รอสได้ได้ยิน” โรฮานอธิบายด้วยเสียงกระซิบ

“หะ...ไม่น่าเชื่อเลย นี่เจ้าคิดทำตัวมีความลับกับรอสได้ด้วยเหรอเนี่ย”

“ถ้าเป็นไปได้ ข้าก็ไม่อยากทำแบบนี้หรอกน่า แต่มันจำเป็น”

“เอาเถอะ เจ้าทำหน้าที่จริงจังก็น่าชื่นชม แสดงว่าคงมีเหตุสำคัญ พูด

มาสิ”

“ในเรื่องเล่าเมื่อกี้ เจ้าบอกว่าก่อนสลบไป มองเห็นบางอย่างลอยอยู่บนฟ้าใช่ไหม”

“อืม มันดูเหมือนหุ่นไล่กาสวมผ้าคลุม แต่ดันบินอยู่กลางฟ้า เหมือนกับนกได้”

โรซานพยักหน้า คิดว่าเขาคงเดาไม่ผิดแน่ ต้องเป็นตัวเดียวกับที่ลูเอลเคยใช้ และฝายนั้นบอกว่าเป็นเพียงแค่เวทมนตร์สำหรับสืบข่าว แต่ถ้ามันปรากฏตัวในเรื่องเล่าของแควสก่อนเมืองล่มสลายก็ถือว่าน่าสงสัยมากที่สุดทีเดียว

ถึงตอนนี้ เขาก็ยังไม่อาจเชื่อใจลูเอลเต็มที่ โรซานจึงจัดการเล่าเรื่องเกี่ยวกับลูเอลให้แควสฟัง ทั้งเรื่องตำแหน่งผู้ครองสรรพศาสตร์ รวมไปถึงคำสาปที่ทำให้อีกฝ่ายมีรูปลักษณะเป็นเด็กเช่นนี้ สุดท้ายก็คือข้อสงสัยที่เขามีอยู่ในใจ

“ฟังจากทั้งหมดที่เจ้าพูดมา มันก็มีบางอย่างไม่ค่อยชอบมาพากลอยู่นะ” แควสบอก

“น่าเสียดายที่ข้าคงไม่สามารถพูดเรื่องนี้กับรอสได้”

“เจ้าหมอนั่นจะเชื่อใจพี่ชายตัวเองก็ไม่แปลกหรอก” แควสว่า “จากกันมาร่วมสิบปี เมื่อได้มีโอกาสเจอกันอีกครั้งย่อมถือเป็นเรื่องน่ายินดี”

“เอาเป็นว่าเจ้าปิดเรื่องนี้เป็นความลับพร้อมกับช่วยจับตามองลูเอลไปด้วย” โรซานบอก “ทำแบบนี้ได้ไหม”

“ไม่ขัดข้องอยู่แล้ว เอาเป็นว่าตกลงตามนี้” แควสตอบรับอย่างรวดเร็ว

เมื่อทั้งสองหันกลับไปมองทางเดิม ก็เห็นว่าประตูดิวนาร์ถูกเปิดอีกครั้ง ลูเอลเดินออกมา ดูท่าคงคุยกับท่านผู้เฒ่าเสร็จแล้ว

“เป็นยังไงบ้าง ท่านผู้เฒ่าลงโทษท่านหรือเปล่า” รอสได้ถามพี่ชาย

ด้วยความเป็นห่วง

“ไม่มีอะไรรอก่อน ท่านก็แค่ดำเนินซ้ำเพิ่มอีกนิดหน่อย” ลูเอลว่า
“ท่านผู้เฒ่าเป็นคนใจดี ที่แล้วก็แล้วไป ท่านไม่เก็บมาคิดมากหรอก”

“โล่งอกไปที่ ชำนี้กว่าท่านจะไม่ยอมยกโทษให้พวกเราง่ายๆ แล้ว
เราจะไปสำรวจชิ้นส่วนของอาณาจักรแห่งความมืดเมื่อไหร่ดี”

“สำหรับเรื่องนั้น ดูท่าข้าคงต้องไปคนเดียวซะแล้ว”

“ทำไมละ ข้าก็อยากไปด้วยเหมือนกัน”

“ท่านผู้เฒ่าเล่าให้ฟังว่า พื้นที่ส่วนนั้นมีพลังเวทมนตร์ตกค้างอยู่
คงเป็นของโอโดเซอรันแน่ละ ยังมีคนเหยียบย่างเข้าไปมากเท่าไร มัน
จะยังเปลี่ยนสภาพให้วุ่นขึ้นเท่านั้น”

คุยกันมาถึงตอนนี้ แคลกับโรฮานก็เดินมาสมทบพอดี ได้รับฟัง
เรื่องทั้งหมดไปพร้อมกัน

“น่าเสียดายจริง ให้เข้าไปด้วยไม่ได้หรอก” รอสเต็ถือ “ข้าก็ใช้
เวทมนตร์ได้ เอาตัวรอดได้นะ”

“อย่าเลย เราไม่ได้คิดเข้าไปต่อสู้กับใคร แค่ต้องการหาข้อมูล
เท่านั้น ข้าจัดการคนเดียวจะเร็วกว่า”

“แล้วจะให้พวกข้าสามคนทำอะไรกันละ”

“พักเหนื่อยและเตรียมพร้อมสำหรับศึกใหญ่ที่จะมาถึงไง สุดท้าย
พวกเราแน่ละต้องรับผิดชอบเรื่องจัดการกับโอโดเซอรอยู่แล้ว”

“ในเวลาแบบนี้ ใครจะมัวคิดเรื่องพักผ่อนกัน” รอสเต็บ่น

“ถ้าไม่อยากพัก พวกเจ้าจะซ่อมดาบหรือฝึกเวทมนตร์ก็ได้ละ”

“ท่านคิดว่าจะใช้เวลาสักกี่วัน” โรฮานถามบ้าง

“คงไม่เกินสามวันหรอก” ลูเอลตอบอย่างรวดเร็ว “ขอพักหนึ่งวัน
พรุ่งนี้ข้าจะไปสำรวจดินแดนแห่งความมืด ถ้าโชคดี ใช้เวลาไม่นาน เรา
ก็ออกเดินทางกันได้เลย”

“แล้วระหว่างนี้เราพักที่ไหนได้บ้าง” โรซานถามต่อ แม้เขายังไม่มีโอกาสได้สำรวจอาณาจักรแห่งนี้เลยแต่เดี๋ยวนี้ในมิสทรีคงไม่มีกิจการประเภทที่พักสำหรับแขกผู้มาเยือนหรือนักท่องเที่ยวแน่

“บ้านของข้ากับรอสได้ไง”

ยี่สิบนาทิต่อมาทั้งสี่คนก็เดินมาถึงบ้านบนเนินเขาซึ่งเคยเป็นที่อยู่ของสองพี่น้องก่อนออกเดินทาง ขณะหยุดยืนอยู่ตรงด้านหน้าบ้านหลังย่อม รอสได้รู้สึกตื่นเต้นไม่น้อย แม้เวลาผ่านไปร่วมสิบปี แต่สิ่งก่อสร้างเบื้องหน้าแทบไม่เปลี่ยนแปลงไปเลย

“ช่างน่าแปลกใจที่มันยังมีสภาพดี แทบไม่เก่าขึ้นเลย” รอสได้พูด

“บ้านหลังนี้อยู่มาตั้งแต่รุ่นท่านพ่อท่านแม่” ลูเอลบอก “แม้จะมีขนาดเล็ก แต่ทั้งสองคนก็เลือกใช้วัสดุชั้นดี แถมยังใส่เวทมนตร์เข้าไปด้วยระหว่างการก่อสร้าง ดังนั้นไม่มีทางพังง่าย ๆ หรอกนะ”

คนที่ใช้เวทมนตร์ไม่ได้อย่างโรซานกับแคลสได้แต่รับฟัง แล้วนึกสงสัยว่ามีเวทมนตร์สอดแทรกเข้าไปในทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตชาวมิสทรีหรืออย่างไรกัน

“ฮ่าๆ ตอนแรกข้าคิดว่าหลังจากพวกเราจากไปแล้ว ชาวมิสทรีจะโกรธ จนทูปบ้านพวกเราทิ้งนะ” รอสได้พูดติดตลก

“ถ้าท่านผู้เฒ่าไม่ออกคำสั่ง คนอื่นก็ไม่กล้าทำอะไรหรอก” ลูเอลบอกแล้วเดินนำทั้งกลุ่มเข้าไป เขาผลักบานประตู มันไม่ได้ถูกลงกลอนหรือใช้โซ่ล่ามปิดเอาไว้ แต่ข้าวของด้านในยังคงตั้งอยู่ที่เดิม ผู้ครองสรรพศาสตร์ก็วาดตามองครวญๆ ค่อนข้างแน่ใจว่าทุกอย่างอยู่ครบ ไม่มีสิ่งใดสูญหายไป

“แต่ผู้เฒ่าดูเลยแฮะ” แคลสบอกหลังลองเอานิ้วมือป้ายหลังตู้ไม้ใกล้ประตู

“ช่วงสามวันนี้พวกเจ้าก็ช่วยกันทำความสะอาดหน่อย จะได้ไม่ว่างจนเกินไปด้วย”

“หัวหน้าหน่วยอย่างข้าไม่เอาด้วยหรือ” รอสได้ปฏิเสธ “ให้โรฮานกับแคลสทำแล้วกัน”

“ข้าก็มีตำแหน่งเป็นหัวหน้าหน่วยอย่างเจ้านั่นแหละ” แคลสได้กลับ

“แต่ตอนนี้ ถือว่าเจ้าเป็นลูกน้องของพวกข้าอีกครั้ง”

“เจ้าอย่ามัวละ ข้าไม่ได้ยินยอมซะหน่อย!”

“เอ้า! นึกว่าชอบซะอีก อย่างคราวก่อนเจ้าปลอมตัวเป็นคนจร ก็เพราะอยากเข้ามาอยู่ในหน่วยข้าไม่ใช่หรือ”

“นั่นข้าตั้งใจทำเพื่อสืบความลับของเจ้าต่างหาก!”

“ยอมรับได้อย่างหน้าชื่นตาบานเสียวะ ไม่มีศักดิ์ศรีซะเลย”

“ช่างเถอะ เลิกเถียงกันได้แล้ว” โรฮานเข้ามาช่วยห้ามทัพ “ถึงจะเป็นหัวหน้าหน่วย แต่เวลาแบบนี้ พวกเจ้าทำตัวไม่ต่างจากเด็กเลยนะ”

“ข้าไม่ผิดนะ บอกไว้ก่อน เจ้าหมอนี่ทำตัวไร้เหตุผลก่อน” แคลสบอกพลางจ้องหน้ารอสได้

“เอาเป็นว่าข้าจะทำความสะอาดบ้านเองแล้วกัน” โรฮานตัดปัญหา “จะได้เลิกเถียงกันเสียที”

“อย่างเจ้าทำเป็นด้วยหรือ โรฮาน” รอสได้ถามด้วยความสงสัยเมื่อคิดไปถึงชาติกำเนิดของอีกฝ่าย “คนที่เป็นคุณชายลูกแม่ทัพใหญ่”

“ข้าทำเป็นทุกอย่างนั่นแหละ”

“จริงสิ เล่าเรื่องที่แคลสพบให้พี่ชายข้าฟังดีกว่านะ” รอสได้นึกถึงสิ่งที่ควรทำได้ “แคลส เจ้าเล่าสิ เอาแบบละเอียดเลยนะ”

แคลสตอบรับ แล้วเล่าเรื่องราวภารกิจที่ทำให้เขาต้องสูญเสียคนทั้งหน่วยไปอีกครั้ง ลูเอลรับฟังอย่างตั้งใจจนให้ความเห็น

“ที่พวกเจ้าคิดถูกแล้ว ที่แคลสเจอมาคงเป็นเวทมนตร์สักอย่าง”

“แต่มันเป็นเวทมนตร์ชนิดไหนกัน ถึงได้รุนแรงขนาดทำให้คนทั้งเมืองหายไปหมด” โรฮานพยายามถามรายละเอียดมากขึ้น

“นั่นสินะ ไอ้เรื่องนี้ข้าก็ไม่แน่ใจเหมือนกัน แต่เดาว่าคงต้องเกี่ยวข้องกับโอโดเซอร์นั่นแหละ”

“พักหลังนี้ มีหลายสิ่งหลายอย่างที่ท่านไม่รู้แน่ะ เมื่อตกหรือเปล่าเนี่ย” รอสได้ประหลาดพิงชายตัวเอง “แบบนี้เสียชื่อผู้ครองสรรพศาสตร์หมด”

“เจ้าน้องปากเสีย”

ด้านโรฮานกับแคสไม่คาดคั้นหาคำตอบเพิ่ม พวกเขาเดาเอาไว้แต่แรกแล้วว่าต้องเป็นแบบนี้ ลูเอลคงไม่สามารถให้คำตอบที่แน่ชัดได้ แต่เป็นความจริงหรือเพียงการแก้ตัวนั้นเดาได้ยาก

“ช่างมันเถอะ ไม่ใช่เรื่องสำคัญหรอก” แคสตัดบท “ต่อให้ไม่รู้ ก็ไม่ใช่เรื่องใหญ่ ยิ่งงะเราก็ต้องสู้กับโอโดเซอร์อยู่แล้ว”

“แปลกแฮะ ข้าเห็นว่าเจ้าเป็นคนประเภทต้องพยายามควานหาคำตอบ ไม่ยอมล้มเลิกเสียอีก”

“ไม่ว่าใครที่ทำร้ายคนในหน่วยโรส ข้าจะต้องล้างแค้นมันแน่” แคสประกาศแรงอาฆาตจากใจ

รอสได้ตบหลังอีกฝ่าย ทำท่าสนับสนุนเห็นด้วย โดยไม่รู้เลยว่าผู้ต้องสงสัยคนสำคัญในสายตาแคสและโรฮานคือพิงชายตัวเองนั่นแหละ รู้ตัวอีกทีก็เข้าช่วงหัวค่ำแล้ว ลูเอลบอกให้ทุกคนพักผ่อน พร้อมบอกเอาไว้ว่าพรุ่งนี้เขาจะออกเดินทางตั้งแต่เช้า รอสได้ชวนให้อีกฝ่ายใช้เวทมนตร์ฟื้นความทรงจำอีกครั้ง หนนี้ลูเอลตอบตกลง

“ข้าคิดว่าเราจะย้อนอดีตกันครั้งนี้เป็นหนสุดท้ายแล้ว” ลูเอลบอกก่อนเริ่มต้นกระบวนการ “เรากลับมาถึงมิสทรี ถึงบ้านแล้ว เรื่องเก่าคงไม่ใช่สิ่งจำเป็นอีก”

“ถ้าเป็นไปได้ ข้าก็อยากจดจำอดีตให้ได้มากที่สุด”

“สิ่งสำคัญคือปัจจุบันกับอนาคต” ลูเอลพูดพร้อมกับยิ้มให้น้องชาย
 “เอาเถอะ มาเริ่มกันดีกว่า”

ภาพความทรงจำในวันนี้ต่อเนื่องจากหนังก่อน

หลังลูเอลตัดสินใจเรียกตัวเองด้วยสมญาผู้ครองสรรพศาสตร์ เขากับน้องชายก็ออกเดินทางไปทั่วโลก ทั้งวิธีเดินเท้าและการใช้พลังเวทมนตร์ โดยมีเป้าหมายหนึ่งเดียวนั่นคือต่อต้านโอโดเซอร์และเหล่าปีศาจได้อาณัติของมัน

ทั้งคู่เข้าร่วมศึกหลากหลายรูปแบบ ทั้งช่วยเหลือชาวบ้านตามหมู่บ้านขนาดเล็ก จนถึงร่วมรบกับทหารฝ่ายมนุษย์ สู้รบในสงครามขนาดใหญ่

ศึกสำคัญครั้งหนึ่งที่ติดตรึงอยู่ในความทรงจำของลูเอลคือ การรบบริเวณท้องทุ่งแห่งลาเวนเซีย ซึ่งต่อมากลายเป็นส่วนหนึ่งของอาณาจักรชื่อลาเครนนเอง

โอโดเซอร์ออกคำสั่งให้ปีศาจหนึ่งพันตนเคลื่อนทัพหวังบดขยี้มนุษย์ที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ส่วนนี้ให้สิ้นซาก ด้วยผู้คนในดินแดนนี้เป็นหนึ่งในกลุ่มที่ไม่ยอมแพ้ และพยายามต่อต้านอาณาจักรแห่งความมืดเสมอมา

กองทัพของโอโดเซอร์ประกอบด้วยปีศาจหลากหลายชนิดซึ่งมันใช้อำนาจเวทมนตร์สร้างขึ้นมา มีทั้งที่ตัวเล็กจ้อยขนาดเล็กแต่เต็มไปด้วยพิษสงและความว่องไว ไปจนถึงพวกร่างใหญ่ราวกับภูเขานาย่อม

ฝ่ายมนุษย์นั้นเป็นกองทัพที่มาจากการรวมตัวของผู้คนหลายหมู่บ้าน มีทั้งที่เป็นนักรบ อัศวิน และชาวไร่ชาวนาที่พร้อมใจจับอาวุธเพื่อปกป้องครอบครัว ผู้นำแห่งกองทัพคือบิลโธรซึ่งในขณะนั้นได้รับสมญานามว่า ‘ผู้กล้าแห่งดินแดนฝั่งตะวันออก’

“แม้มองจากภายนอก พวกปีศาจของโอโดเซอร์จะดูแข็งแกร่งและน่าสะพรึงกลัว แต่ข้าเชื่อว่าจิตใจมนุษย์อย่างพวกเราซึ่งไม่ยอมแพ้สิ่งใด ไม่ยอมตกอยู่ใต้อาณัติใคร ย่อมเข้มแข็งกว่าอย่างแน่นอน”

คำพูดของบิสโทรปลุกเร้ากำลังใจจากคนที่เข้ามาร่วมรบได้มาก สำหรับหลายคนที่แทบไม่มีประสบการณ์ด้านการต่อสู้ การมีผู้นำที่ดีถือเป็นสิ่งสำคัญ

เมื่อถึงเวลาต่อสู้ ฝ่ายมนุษย์เลือกตั้งรับอยู่กับที่ ใช้สถานะเจ้าบ้าน ผู้เชี่ยวชาญพื้นที่ให้เป็นประโยชน์ วางกลยุทธ์ สร้างกับดักเพื่อจัดการกองทัพปีศาจ

พวกทหารปีศาจกลุ่มแรกๆ ที่บุกเข้ามาก่อนถูกปลิดชีพอย่างง่ายดาย เป็นไปตามที่แม่ทัพอย่างบิสโทรได้วางแผนเอาไว้ ส่วนใหญ่ถูกสังหารหมดตั้งแต่อยู่ในระยะไกล เครื่องยิงหินกับพลธนูฝ่ายมนุษย์ทำหน้าที่ได้เต็มประสิทธิภาพ ใจดีเข้าเป้าแทบทั้งหมด

“ดีมาก ด้านพวกมันเอาไว้ ปีศาจตัวไหนที่หลุดลอดเข้ามา ขอให้ช่วยกันกำจัด!” บิสโทรที่ยืนอยู่แถวหน้ากลุ่มอัศวินสวมชุดเกราะประกาศออกไป ในใจเขานึกภาวนาขอให้ทุกอย่างเป็นไปตามแผน

เอาเข้าจริงแล้ว การที่ทัพมนุษย์จะเป็นฝ่ายชนะศึก อยู่เหนือกว่าพวกปีศาจถือเป็นเรื่องยาก เท่าที่บิสโทรรู้ ในการรบสิบหนอาจจะมีเพียงแค่หนึ่งที่ได้ผลลัพธ์อย่างนั้น แค่นี้ยังด้านทานการบุกและขับไล่ผู้รุกรานออกไปได้ก็นับเป็นปาฏิหาริย์แล้ว

สถานการณ์รบดำเนินไปเช่นนี้อยู่ร่วมยี่สิบนาที จนกองทัพปีศาจเริ่มเคลื่อนตัวเข้ามาใกล้มากขึ้น ระยะห่างระหว่างพวกมันกับมนุษย์น้อยลงทุกที

“ทำไมถึงไม่เป็นอย่างที่เราคิดนะ” บิสโทรพูดเสียงเครียดเมื่อเห็นทหารฝ่ายศัตรูยังคงดาหน้าเข้ามาหา

“คงเพราะปีศาจบางตัว ถึงถูกทำลายไปแล้วก็ยังฟื้นขึ้นมาได้ใหม่”
อัศวินที่ยืนอยู่ข้างๆ เขาบอก

แม่ทัพมองไปยังสนามรบเบื้องหน้า เห็นว่าการโจมตีจากระยะไกลของฝ่ายตนเริ่มซาลง พวกที่ประจำอยู่ตรงเครื่องยิงบรรจุกะสุนไม่ทันพลธนูจำนวนหนึ่งก็เสียชีวิตไปแล้วจากฝีมือศัตรู

ขณะกำลังคิดปรับเปลี่ยนแผนเพื่อหาทางออกอยู่ บิสโทรก็มองเห็นบางอย่างโผล่ขึ้นจากแนวหลังทัพพวกปีศาจ มันเป็นสัตว์ที่มีรูปลักษณ์เหมือนนกแร้ง แต่มีขนาดใหญ่กว่าร่วมสามเท่า ดวงตาจุดโปน จะงอยปากแหลมคล้ายกับมีด มันมีอยู่ร่วมยี่สิบตัว บินตรงดิ่งมาด้านนี้

“ระวัง! มีพวกปีศาจบนท้องฟ้า!”

ใครบางคนร้องเตือน เสียงพูดไม่ทันจางหาย นกแร้งปีศาจก็เริ่มโจมตีทันที พวกมันพุ่งลงมาใช้กรงเล็บและปากจิกทั้งสังหารเป้าหมาย มีบางส่วนจับทหารฝ่ายมนุษย์ขึ้นไป ก่อนทิ้งให้ตกลงมากระแทกพื้นจนร่างแหลกเหลว

“พลธนู! จัดการกับนกพวกนั้นก่อน!!”

เหล่าทหารทำตามคำสั่งคนเป็นผู้นำ นกปีศาจสามตัวถูกสอยร่วงลงจากฟ้า แต่ส่วนใหญ่ยังสามารถหลบหลีกการโจมตีไปได้ ในขณะที่เดียวกัน การปรับเปลี่ยนแผนเช่นนี้ทำให้กำลังพลที่เข้ต่อต้านพวกปีศาจที่เดินเท้าเข้ามาลดน้อยลง รู้ตัวอีกที่พวกมันก็เข้ามาใกล้ แผนการรบที่วางไว้ในตอนแรกเสียไปแล้ว

บิสโทรใช้ดาบคู่กายสังหารปีศาจไปหลายตัว แต่ฆ่าไปเท่าใดก็มีตัวใหม่เข้ามาแทนที่อยู่ตลอด เขามีโอกาสได้เห็นกับตาตอนนี้องว่าพวกมันมีความพิเศษแตกต่างจากมนุษย์อย่างไร บางตัวแม้ถูกดาบตัดจนตัวขาด สักพักร่างกายก็เริ่มเชื่อมต่อกันใหม่ แล้วลุกขึ้นมาสู้ได้อีกครั้ง

ในที่สุดบิสโทรก็พลาดท่า เขาถูกปีศาจตัวหนึ่งกระชากขาจาก

ด้านหลังจนล้มลง พวกพ้องที่เหลือของมันต่างเฝ้าอาวูห คึดปลิดชีวิตเขา

จับพลัน เกิดเสียงดังสนั่นขึ้นกลางท้องฟ้า เมื่อทุกคนมองขึ้นไปก็เห็นสิ่งที่อยู่เหมือนดาวตกเด่นชัดกลางแสงแดด กลุ่มนกปีศาจที่อยู่บนท้องฟ้าเป็นกลุ่มแรกที่ร่วงตกลงมา จากนั้นเมื่อเส้นสายเหล่านั้นตกลงถึงพื้น มันก็แตกตัวอีกหน กระจายออกไปรอบจุดตกเป็นระเบิดแสง

ในระเบิดแสงมีพลังเวทมนตร์เคลือบแฝงอยู่ มันไม่มีอันตรายสำหรับมนุษย์ พวกเขาสัมผัสได้เพียงความอบอุ่น ในทางตรงกันข้าม แสงเหล่านั้นกลับสร้างผลเสียต่อปีศาจ ร่างกายมันถูกกัดกินจนเปื่อยยุ่ย บางส่วนก็แตกสลายกลายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย

พวกปีศาจหกตัวซึ่งล้อมอยู่รอบตัวบิสโทรก็ได้รับผลกระทบเช่นเดียวกัน ครึ่งหนึ่งถูกทำลายหายไปทันที ตัวที่จับเขาเอาไว้ก็ปล่อยมือ ร้องโหยหวนด้วยความเจ็บปวด

แม่ทัพผู้แกร่งกล้าไม่รอช้า รีบตัวดดาบฟันใส่เจ้าตัวที่อยู่ด้านหลัง ตัดคอมันขาด ก่อนแทงใส่ท้องตัวที่อยู่ด้านหน้า เหลือปีศาจอีกหนึ่งที่ตัวเป็นหิน ร่างใหญ่ร่วมสามเมตร ไม่ยอมล้มลงง่ายๆ มันใช้แขนสองข้างป้องกันการโจมตีจากบิสโทรเอาไว้ ก่อนเหวี่ยงแขนเข้าใส่เขา

บิสโทรโดนกระแทกจนล้มหงายไปอีกครั้ง เจ้าปีศาจตั้งท่ากระโจนเข้าใส่ คึดทับร่างเขาให้แหลกเหลว แต่ตอนที่มันกำลังลอยตัวอยู่กลางอากาศก็โดนพลังเวทมนตร์ยิงเข้าใส่จนแตกเป็นเศษหินขนาดเล็กกรวกรวลงพื้น

แม่ทัพเงยหน้าขึ้น เห็นบุรุษในชุดผ้าคลุมสีขาวยืนอยู่ตรงหน้า แม้ไม่อาจใช้พลังเวทมนตร์ แต่เขาสามารถสัมผัสถึงพลังจากตัวอีกฝ่ายได้

“ท่านคือผู้ครองสรรพศาสตร์ใช่ไหม” บิสโทรถามออกไปด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น ช่วงหลายเดือนที่ผ่านมา ชาวเกี่ยวกับคนผู้นี้แพร่กระจายไปทั่ว ทุกคนต่างกล่าวถึงพอมดในชุดขาวที่มีอำนาจเวทมนตร์เหนือกว่า

โอโดเซอร์

“ถูกต้องแล้ว ข้าได้อินข้าวเลยมาช่วยพวกท่าน” ลูเอลบอก
จากนั้นชายหนุ่มก็ยกดาบเงินคู่กายขึ้นเพื่อใช้เวทมนตร์ทรงพลัง
ทำลายปีศาจในสนามรบพร้อมกันทีเดียว ทำให้พวกมันสลายเหลือ
เพียงแค่เศษผง

ศึกครั้งนั้นจบลงด้วยชัยชนะของมนุษย์

หลังจากนั้นลูเอลอวยพรให้บิสโทรโชคดีกับการทำศึกกับโอโดเซอร์
ในอนาคต ก่อนออกเดินทางไปช่วยเหลือคนอื่นต่อ

ในช่วงหัวค่ำของคืนหนึ่ง ขณะสองพี่น้องกำลังพักผ่อนอยู่กลางแจ้ง
รอสเต็มองเวลาดาฟี่ชายซึ่งกำลังจัดจ้องไปยังกองไฟเบื้องหน้า แล้วรู้สึก
ได้ว่าอีกฝ่ายกำลังมีบางอย่างในใจ

“พี่ ท่านคิดอะไรอยู่เหรอ”

ลูเอลสะดุ้งเล็กน้อยหลังได้ยินคำถาม เขาเงยหน้าขึ้นแล้วมองไป
ทางน้องชาย “ไม่มีอะไรหรอก ก็แค่เรื่องเรื่อยเปื่อยเท่านั้นเอง”

“ไม่จริงอะ ข้ารู้ว่าท่านต้องคิดเรื่องสำคัญแน่”

“เจ้ารู้ได้อย่างไร”

“เราเป็นพี่น้องกันมา ข้าย่อมรู้จักท่านอยู่แล้ว”

“เด็กอย่างเจ้าอย่าไปรู้เลย เรื่องในหัวผู้ใหญ่”

“ข้าไม่ใช่เด็กธรรมดาอะพี่ แต่เป็นมือขวาของผู้ครองสรรพศาสตร์”

“ใครตั้งตำแหน่งนั้นให้เจ้าไม่ทราบ”

“เฮ้ ข้าเป็นคนอยู่ใกล้ซิดที่สุด ถ้าไม่ใช่มือขวาแล้วจะเรียกว่าอะไร”

“คิดเองเออเองนะ”

“ท่านก็เหมือนกันแหละ ตั้งสมญานามตัวเองเฉยเลย”

“ข้าทำไปเพราะมันจำเป็น” เขาบอก “จะแนะนำตัวว่า ชื่อ ลูเอล

จากอาณาจักรมิสทรี ก็ไม่ใช่เรื่องสมควร จะทำให้คนใกล้ชิดพวกเราได้รับอันตรายเปล่าๆ อีกอย่างในโลกที่ชื่อเสียงเรื่องความน่ากลัวของโอโดเซอร์ซอร์ไกลทำให้มันดูน่ากลัวเหนือจริงเช่นนี้ ก็จำเป็นต้องมีพลังต่อต้านที่ทัดเทียมกัน”

“ท่านต้องการสร้างผู้ครองสรรพศาสตร์ให้เป็นตัวแทนความหวังของคนลึน่ะ”

“ใช้มนุษย์เราพอมีความหวัง หรือมีอะไรสักอย่างเอาไว้ยึดเหนี่ยวทางใจ มันก็ช่วยได้เยอะ ทำให้มีพลังใจใช้ชีวิตต่อไป”

รอสแต่คิดตามคำพูดพี่ชาย แล้วสรุปกับตัวเองว่าเรื่องชื่อเสียงสมญานามก็เป็นดังภาพมายา คนเราสรรค์สร้างขึ้นมาจากเหตุผลอะไรสักอย่าง ใช้หลอกลวงผู้คนโดยมีเหตุผลทั้งดีและร้ายรองรับ

“แล้วตกลง ท่านจะบอกได้หรือยัง ว่ากำลังคิดอะไรอยู่ในหัว” เด็กชายย้อนถาม

ผู้ครองสรรพศาสตร์คิดว่าในเมื่อน้องชายคือขนาดนี้ เขาคงไม่สามารถปฏิเสธได้ “ข้าก็แค่ไม่พอใจกับสิ่งที่ตัวเองทำได้”

“ทำไมเธอ”

“เราออกจากมิสทรีมาได้สามเดือนแล้ว แต่ทุกอย่างในโลกใบนี้ก็ยังไม่ได้ขึ้น โอโดเซอร์ยังคงครองอำนาจ เช่นฆ่าผู้คนทุกวัน”

“ท่านมองในแง่ร้ายเกินไปแล้ว”

“ใครว่า มันเป็นความจริง”

“ไม่จริงหรอก พวกเราก็ได้ยืนกันมาตลอดนี้นะ ผู้คนต่างพูดตรงกันว่าพี่ช่วยพวกเขาได้มากทีเดียว หลายคนยังมีชีวิตรอดอยู่ก็เพราะเรา”

“แค่นี้มันยังไม่พอหรอก” ดูเอลอธิบายเพิ่มเติมว่าเป้าหมายที่เขาวาดหวังเอาไว้คือการทำลายโอโดเซอร์ให้สิ้นซาก ไม่ให้มันมีโอกาสทำร้ายผู้คนได้อีก

“แต่สิ่งที่ท่านหวังมันเป็นไปได้ยากไม่ใช่หรือ” รอสได้ว่า “ข้าเคยได้ยินว่ามันอาศัยอยู่ในอาณาจักรแห่งความมืด แต่สถานที่นั้นตั้งอยู่ตรงจุดไหนในโลกก็ไม่รู้”

“สำหรับเรื่องนั้นข้าพอจะมีข้อมูลแล้ว”

“ท่านรู้ได้ยังไง”

“ตลอดหลายเดือนที่ผ่านมา ข้าไม่ได้เอาแต่กำจัดพวกปีศาจอย่างเดียวหรอกนะ มีบางตัวที่ข้าใช้เวทมนตร์ดึงข้อมูลเจ้านายของมันออกมา รวมถึงพยายามสืบข่าวทางอื่นด้วย”

“แล้วท่านได้ความอย่างไรบ้าง”

“อาณาจักรแห่งความมืดก็คล้ายกับมิดทรีนนั้นแหละ เฉพาะพื้นที่ส่วนนั้นไม่ได้ใหญ่โตอะไรเลย ถูกปกคลุมด้วยเวทมนตร์ของโอโดเซอร์เพื่อป้องกันไม่ให้คนทั่วไปสามารถผ่านเข้าไปได้ แต่มันถ้าจวนตัวยังสามารถเคลื่อนย้ายได้อีกต่างหาก”

“ฟังดูพิลึกก๊วนนะ แสดงว่าโอโดเซอร์ต้องมีพลังไม่น้อยเลย ถึงควบคุมแผ่นดินแบบนี้ได้”

“ใช่”

“ท่านกลัวไหมว่าจะหาทางเข้าไปไม่ได้หรือ”

“เรื่องทางเข้าข้าพอจะรู้แล้ว”

“อ้าว ถ้าอย่างนั้นเราก็บุกไปเลยสิ จะรออยู่ทำไม”

“ข้าไม่แน่ใจว่าเราจะพร้อมหรือเปล่า”

“พูดอะไรอย่างนั้น อย่าบอกนะว่าท่านกลัวโอโดเซอร์” รอสได้ถามเสียงแผ่ว ไม่อยากเชื่อว่าพี่ชายผู้กล้าหาญของตัวเองจะกลัวอะไรได้

“ข้ากลัวแทนเจ้า” นักเวทผมทองบอกแล้วมองหน้าน้องชาย

“ท่านจะมากลัวแทนข้าทำไม”

“ในดินแดนแห่งความมืดคงมีอันตรายมากมายรออยู่ เจ้าเป็นแค่

เด็กอายุไม่ถึงสิบขวบเท่านั้น การก้าวเข้าไปในนั้นถือเป็นเรื่องเสี่ยงมาก”

“ข้าไม่กลัวหรอกน่า” รอสได้รีบพูด “ท่านไม่ต้องมากังวลแทนข้า”

“จะไม่กังวลได้อย่างไร ข้าเป็นพี่ชายต้องดูแลน้อง ถ้าเจ้าเป็นอะไรไป วิทยญาณท่านพ่อท่านแม่คงไม่ยอมยกโทษให้ข้าแน่”

รอสได้ไม่สนเรื่องนั้นหรอก เด็กชายคิดเพียงอย่างเดียวเท่านั้น นั่นคือเขาไม่ต้องการถูกมองเป็นภาระ แต่เป็นนักเวทที่พร้อมต่อสู้เคียงข้างพี่ชายได้อย่างเท่าเทียมกัน

“เราออกมาจากมิสทรีเพื่ออะไร ท่านลืมนไปแล้วหรือ” เด็กชายย้อนถาม

“ข้าไม่ลืมหรอกน่า”

“เราขัดคำสั่งท่านผู้เฒ่าเพราะเชื่อว่าเราสองพี่น้องเอาตัวรอดได้” รอสได้พูดต่อ “สามารถช่วยเหลือผู้คนได้ตอนนี้เลย ไม่จำเป็นต้องรออีกต่อไป จริงไหม”

“เฮ้อ...ที่เจ้าพูดมาก็ถูกอยู่หรอก”

“ถ้าท่านกังวล มันจะต่างอะไรจากเดิม สุดท้ายเราก็ได้แต่รออยู่ที่นี่หรือมิสทรีก็ไม่ต่างกัน” รอสได้พูดประโยคนี้ออกมาด้วยน้ำเสียงเต็มเปี่ยมความมุ่งมั่น ทำเอาลูเอลต้องคิดตามว่ามันเป็นอย่างที่อีกฝ่ายพูดใช่หรือเปล่า เขามัวแต่กังวลและหวาดกลัวเกินไป

“นั่นสินะ เจ้าเองยังไม่กลัวเลย ข้าจะเป็นห่วงแทนทำไม” ชายหนุ่มยอมรับ

“ใช่ อย่าคิดมากเกินไปเลย ข้าดูแลตัวเองได้น่า” รอสได้ย้ำอีกครั้ง “ถ้าท่านหาทางเข้าดินแดนแห่งความมืดได้ เราไปจัดการโอโดเซอร์กันเถอะ”

ผู้ครองสรรพศาสตร์คิดอยู่ครู่หนึ่ง แล้วแยมยิ้มหลังตัดสินใจได้อย่างแน่นอน

“ตกลง ถึงเวลาที่เราจะเข้าถึงตัวโอโดเซอร์ให้ได้”

ตัวบิกทางสู่อาณาจักรแห่งความมืด

แม้ตัดสินใจได้อย่างแน่อนแล้วว่า จะบุกเข้าไปในอาณาจักรแห่งความมืด แต่มันก็ไม่ใช่เรื่องง่าย แม้ชื่อเสียงเรื่องความน่ากลัวของโอโดเซอร์จะกระจายไปทุกแห่งหน แต่ตัวตนของมันกลับได้รับการปกปิดอย่างดี ผู้นำแห่งกองทัพปีศาจไม่ยอมให้ใครมีโอกาสเข้าถึงตัวได้

“สงสัยมันจะกลัวพวกเรานะพี” รอสเต้แสดงความเห็น “ได้ชื่อว่า เป็นจักรพรรดิมืด ความจริงมีฝีมือหรือเปล่าก็ไม่รู้”

ลูเอลิ์มหลังได้ยินคำพูดของรอสเต้ เขาพอจะเข้าใจความรู้สึกของน้องชาย อีกฝ่ายเชื่อมั่นในพลังอำนาจของเขาเสมอ อีกทั้งยังมีความห้าวแบบเด็กกำลัງโต ไม่เกรงกลัวอะไรง่าย ๆ

“การรักษาความลับเพื่อความปลอดภัยของผู้นำสูงสุดย่อมเป็นเรื่องธรรมดา ไม่แปลกหรอก นอกจากเราคงมีมนุษย์อีกมากคิดลอบ

สังหารโอโดเซอร์ มันยอมไม่ยากให้ใครหาตัวเจอง่ายๆ” ลูเอลอธิบายด้วยน้ำเสียงเยือกเย็น “มันก็เป็นเพียงกลยุทธ์ขั้นพื้นฐาน ฝ่ายเราเองก็ทำอย่างนั้นเหมือนกัน ชื่อเสียงความยิ่งใหญ่ของข้าส่วนหนึ่งก็เกิดขึ้นเพราะความลึกลับ ไม่มีใครรู้ตัวตนแน่นอน”

ตั้งแต่เดินทางออกมาจากมิสทรีและเข้าช่วยเหลือฝ่ายมนุษยต่อสู้อกับโอโดเซอร์ นอกจากการไต่ร่างแท้จริงซึ่งเป็นนักเวทหนุ่มผมสีทองแล้ว ในช่วงหลังลูเอลเลือกใช้เวทมนตร์ลวงตา เปลี่ยนแปลงรูปลักษณ์ตัวเองไปเรื่อยๆ ยามปรากฏตัวต่อหน้าสาธารณชน มีทั้งห่อร่างให้เล็กเป็นเด็ก เทารอสเต้ หรือกลายเป็นหนุ่มใหญ่วัยกลางคน รวมถึงการเป็นพ่อมดชราผมและเคราสีขาว ดูน่าเกรงขามนับถือ เลียนแบบมาดผู้หยิ่งรู้อย่างผู้เฒ่าแห่งมิสทรี เขาเชื่อว่าการทำเช่นนี้จะสร้างความสับสนให้ฝ่ายศัตรู

“แต่ท่านเก่งกาจจริงๆ นี่นา”

“โอโดเซอร์ก็คงมีพลังอำนาจมากเหมือนกัน”

“ข้าว่ามันสู้ไม่ได้หรอก”

ลูเอลวางมือลงบนบ่าน้องชายอย่างอ่อนโยน “ข้าก็ยินดีอยู่หรอกนะที่เจ้าเชื่อมั่นในตัวข้าขนาดนั้น แต่การต่อสู้กับโอโดเซอร์ไม่ใช่เรื่องเล่นๆ ถ้าเรามัวแต่ประมาท ประเมินศัตรูต่ำเกินไป สุดท้ายเราจะเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ซะเอง”

รอสเต้ขยับปาก ตั้งท่าเหมือนจะเถียง แต่สุดท้ายก็เงียบไม่กล้าพูดอะไรอีก รู้ดีว่าสิ่งที่พี่ชายบอกมานั้นถูกต้องแล้ว “ตกลง ข้าจะเชื่ออย่างพี่ที่พูด”

“ดีแล้ว แม้เราจะขัดคำสั่งของท่านผู้เฒ่า แต่สิ่งหนึ่งที่ต้องยอมรับคือ ท่านพูดถูก ทั้งเจ้าและข้ายังอ่อนประสบการณ์ เราเร่งรัดออกเดินทางก่อนเวลาอันควร ดังนั้นเราจะไม่ประมาท”

ลูเอลพยายามสืบเสาะหาข่าวเพื่อเข้าถึงตัวไอโดเซอร์ให้ได้

แม้ยากลำบากเพียงใด แต่ความพยายามย่อมผลิตดอกออกผล ในที่สุดเขาก็ได้ร่องรอยบางอย่าง

สองพี่น้องเดินทางไปพบอัศวินผู้มีชื่อเสียงนามว่า โคเซ เขาเป็นหนึ่งในผู้นำทัพฝ่ายมนุษย์ที่อาศัยอยู่ในดินแดนทางเหนือ

ลูเอลติดต่อผ่านหนึ่งในทหารคนสนิทของโคเซซึ่งเขาเคยช่วยชีวิตเอาไว้ในสนามรบเมื่อสองเดือนก่อน แจ้งความประสงค์ว่าต้องการคุยกับผู้นำทัพเพียงลำพัง ทหารคนนั้นจัดการนัดหมายให้ ลูเอลเดินทางไปยังที่พักของโคเซกลางดึกอย่างเป็นทางการลับ

แม้ใช้ชีวิตอยู่กลางสนามรบที่อากาศทั้งเหน็บหนาวและมีแต่ความตายเกิดขึ้นอยู่ตลอด แต่โคเซจัดเป็นหนุ่มรูปงามคนหนึ่ง ร่างเขาสูงใหญ่ ได้สัดส่วน ผมสีดำยาวสลวยประป่า เขากำลังยืนอยู่หน้าเตาผิงที่มีไฟลุกโชติช่วง เมื่อทหารคนสนิทพาลูเอลเดินผ่านประตูเข้ามา ชายหนุ่มก็รีบเดินมาต้อนรับทันที

“ท่านออกไปก่อนเถอะ ขอข้าคุยกับเขาเพียงลำพัง” ลูเอลหันไปบอกทหารผู้นำทางมา

“ตกลง ถ้าต้องการอะไร ข้าจะรออยู่ข้างนอก” อีกฝ่ายรับคำแล้วยอมทำตามคำขอโดยง่าย ด้วยเชื่อใจลูเอลอยู่แล้ว ส่วนโคเซเพียงพยักหน้าทำท่าเห็นด้วย

“เรายังไม่เคยพบหน้ากันมาก่อนใช่ไหม” โคเซเป็นฝ่ายเปิดบทสนทนา ก่อน

“นี่คงเป็นครั้งแรก แต่ข้าเคยได้ยินชื่อเสียงของท่านมานานแล้ว” ลูเอลบอก “อัศวินผู้กล้าหาญ และเป็นความหวังของผู้คนในดินแดนเหนือ”

“ฮ่าๆ ทั้งหมดเป็นเพียงแค่วรรณคดีของผู้คนเท่านั้น ข้าเองไม่แน่ใจ

เหมือนกันว่าตนเองจะทำได้ดีสมความคาดหวังของผู้คนหรือเปล่า”

“เพื่อไม่ให้เป็นการเสียเวลา ขอข้าเข้าเรื่องเลยดีกว่า”

“ตกลง ลูกน้องข้าบอกว่า ท่านเป็นหนึ่งในคนสนิทของท่านบิสโทร แห่งกองทัพปากตะวันตก เป็นความจริงหรือเปล่า”

“ใช่ ข้าเป็นตัวแทนของเขามาปรึกษาหารือกับท่าน”

“พูดมาได้เลย”

“เกี่ยวกับเรื่องโอดิเซอร์และกองทัพของมัน ตอนนี้อะไรเราสามารถ ขบไล่กองทัพปีศาจออกไปจากดินแดนด้านตะวันตกจนเกือบหมดแล้ว”

“ข้าพนี้ข้าก็เคยได้ยินมาเหมือนกัน ชาวแดนเหนืออย่างเราก็หวัง ว่าสักวันจะทำสำเร็จอย่างพวกท่านบ้าง” โคเซย์ยิ้มด้วยน้ำเสียงจริงจัง “ที่ท่านเดินทางมาคราวนี้ เพราะต้องการแนะนำเรื่องยุทธวิธีให้แก่ข้า อย่างนั้นหรือ”

“ไม่ใช่หรอก” ลูเอลกลับปฏิเสธ

“หรือต้องการให้กองทัพของเราร่วมมือกัน”

“ก็ไม่ใช่อีกเหมือนกัน”

โคเซย์ขมวดคิ้ว เริ่มงวว่าแขกผู้มาเยือนต้องการอะไรกันแน่ ลูเอล เลยเฉลยให้เองโดยไม่รอให้อีกฝ่ายถามอีก

“สิ่งที่ข้าอยากคุยกับท่านคือ แผนการกำจัดโอดิเซอร์อย่าง สมบูรณ์แบบ นั่นคือการบุกเข้าถึงตัวมันที่ดินแดนแห่งความมืด”

เกิดความเงียบขึ้นหลังจากลูเอลพูดเช่นนั้น โคเซย์ไป เหมือนนึก ไม่ออกว่าควรจะพูดอย่างไรต่อไป

“นั่นเป็นสิ่งที่คนทั้งโลกย่อมต้องการอยู่แล้ว” โคเซย์ว่า “แต่มันเป็น ไปได้ยาก ท่านก็น่าจะรู้ เราได้ยินชื่อดินแดนแห่งความมืด แต่ไม่เคยรู้เลยว่ามันตั้งอยู่ตรงจุดไหนกันแน่”

“ตอนนี้ยังไม่รู้ แต่ข้าพอมีทางหาข้อมูลได้”

“ทำอย่างไรกัน”

“เท่าที่รู้ แม่ซื้อเสียงความน่ากลัวของโอโดเซอร์จะกระจายไปทั่วโลก แต่มันแทบไม่ได้ออกศึกด้วยตัวเองเลย ส่วนใหญ่ใช้วิธีสร้างกองทัพปีศาจด้วยเวทมนตร์และปล่อยให้พวกมันเดินทางจากดินแดนแห่งความมืดจากนั้นให้ปีศาจที่มันไว้วางใจจำนวนสี่ตนทำหน้าที่จัดการควบคุมกองทัพ”

“โอโดเซอร์มีลูกน้องคนสนิทด้วยหรือ เรื่องนี้ข้าไม่เคยรู้มาก่อนเลย”

“เป็นข้อมูลที่ข้าได้มาจากปีศาจในกองทัพโอโดเซอร์” ลูเอลอธิบาย
“เอาเป็นว่าแม่ในกลุ่มปีศาจ ก็ยังมีการแบ่งระดับชั้นเหมือนกัน”

“เข้าใจละ แต่ข้าไม่เคยสังเกตเรื่องนี้หรอก เท่าที่เห็น ปีศาจตนไหนก็เหมือนกันไปหมด ชั่วร้ายและสมควรถูกกำจัดให้หมด” โคเซพูดด้วยน้ำเสียงอีกเดิม

ลูเอลยิ้มหลังได้ยินอีกฝ่ายพูดเช่นนั้น “ขอข้าอธิบายต่อ ปีศาจทั่วไปซึ่งทำหน้าที่ตั้งทหารเหล่านั้น ส่วนใหญ่เมื่อเดินทางจากดินแดนแห่งความมืดมาแล้ว พวกมันจะไม่มีโอกาสหวนกลับไปอีก ที่เป็นเช่นนั้นก็เพราะโอโดเซอร์ใช้เวทมนตร์ลบความทรงจำเกี่ยวกับเส้นทางและวิธีกลับไปสู่ดินแดนเกิด เพื่อมีตัวไหนพลัดทำถูกมนุษย์จับมาสอบสวน แต่ปีศาจที่เป็นลูกน้องคนสนิทของโอโดเซอร์นั้นแตกต่างออกไป”

“พวกมันสามารถหวนกลับไปยังอาณาจักรแห่งความมืดได้ใช่ไหม”
โคเซเดาดู

“ใช่ ทั้งสี่ตัวเดินทางไปมาระหว่างโลกปีศาจและดินแดนของมนุษย์อยู่ตลอด คอยเอาข่าวสารความคืบหน้าเกี่ยวกับการศึกไปรายงานต่อเจ้านาย ถ้าเราสามารถตามหามันพบสักตัว เราก็จะรู้ว่าโอโดเซอร์หลบอยู่ที่ไหน”

“ที่ท่านพูดมาก็ฟังดูเข้าท่าอยู่ แต่ยังมีช่องโหว่อีกมาก”

“ท่านคิดเห็นอย่างไร ก็ขอให้พูดมาตามตรงเถอะ” ลูเอลบอกพร้อม

ส่งยิ้มเป็นมิตร

“ต่อให้เราอยู่ที่ตั้งของอาณาจักรแห่งความมืด แต่ที่นั่นก็คงมีปีศาจ อยู่เต็มไปหมด การบุกไปให้ถึงตัวโอโดเซอร์คงไม่ใช่เรื่องง่าย ให้พวกคนไป มากเพียงใด ก็อาจตายเปล่า”

“แล้วการเอาแต่ตั้งรับ รอให้มันบุกเข้ามาแบบนี้ มันดีตรงไหนกัน ท่านโคเซ” ลูเอลแย้งไปบ้าง “มันก็เป็นเพียงการรอเวลาตายเท่านั้น”

“ข้าไม่อยากเถียงเรื่องนี้หรอกนะ แต่ขั้นแรก เราก็ต้องหาปีศาจที่เป็นลูกน้องคนสนิทของมันเป็นได้ก่อน โลกตั้งกว้างใหญ่ พวกมันอยู่ที่ไหน บ้างก็ไม่รู้”

“ข้าหาตัวมันได้นะ”

“หา! ท่านว่ายังไงนะ” โคเซถามซ้ำ ไม่แน่ใจในสิ่งที่ตัวเองเพิ่งได้ยิน

“ข้ารู้ว่าปีศาจพวกนั้นอยู่ที่ไหน อย่างน้อยก็ตัวหนึ่งละ”

“จริงหรือ ถ้าอย่างนั้นบอกมาสิ ว่าเจ้าปีศาจนั้นมันหลบซ่อนอยู่ที่ใด” โคเซถามต่อด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น

“ตรงหน้าข้านี้ไง ท่านนั่นแหละคือ หนึ่งในปีศาจลูกน้องคนสนิทของโอโดเซอร์”

บรรยากาศรอบร่างทั้งสองคนแปรเปลี่ยนอย่างฉับพลัน เจียบและร้อนชวนอึดอัด

ในที่สุดโคเซก็เป็นฝ่ายหัวเราะออกมาเสียงดังลั่น “ฮาๆ ไอ้ที่ท่านเพิ่งพูดมามันก็เข้าดิอยู่หรอกนะ”

“ท่านมองมันเป็นเรื่องตลกอย่างนั้นหรือ” ลูเอลถาม

“ถ้าไม่ใช่เรื่องตลกแล้วจะให้เรียกว่าอะไร ข้าเป็นผู้นำของทัพดินแดนเหนือ เป็นผู้กล้าที่คนยกย่องไม่ต่างจากบิสโทร แต่ท่านดันมากล่าวหาว่าข้าคือปีศาจนี่นะ”

“อาจจะฟังดูแปลก แต่ถ้าคิดให้ดีมันก็สมเหตุสมผลอยู่นะ” ลูเอล

ยังคงบรรยายด้วยเสียงแจ่มใสอย่างคนอารมณ์ดี “ลูกน้องคนสนิทของโอโดเซอร์พวกนี้ ไม่ใช่พวกปีศาจระดับกระจกที่ใช้แต่แรงอย่างเดียว แต่วกมันมีสมองและคอยควบคุมด้านกลยุทธ์ด้วย ถ้ามีสักตัวแฝงตัวอยู่ในกองทัพฝ่ายมนุษย์ แคมป์ดำรงตำแหน่งระดับสูงจนได้รับการยอมรับนับถือเป็นผู้นำ คงสร้างประโยชน์ให้โอโดเซอร์ได้มาก กองทัพฝ่ายเหนือถึงไม่เคยชนะศึกเสียที”

“มันจะเกินไปหน่อยแล้ว ข้าตั้งใจต้อนรับท่านอย่างมิตร แต่กลับมากล่าวหากันอย่างนี้” โคเซเอ่ยด้วยเสียงขัดเคืองใจ

“นั่นสินะ คุณกันมาพักใหญ่ ข้าเพิ่งนึกได้ว่ายังไม่ได้แนะนำตัวเองเลย ข้าไม่ได้เป็นอัศวินที่อยู่ในกองทัพเดียวกับแม่ทัพบิสโทรหอก แค่ออกร้องให้ลูกน้องท่านช่วยบอกแบบนั้น”

“แล้วท่านเป็นใครกัน”

“ข้าคือผู้ครองสรรพศาสตร์”

“ทหา...”

โคเซอ้าปาก ตั้งท่าจะตะโกนเรียกทหารนับสิบที่ยืนเฝ้ายามอยู่ข้างนอกให้เข้ามา แต่พูดยังไม่ทันจบคำ เขาก็พบว่าเสียงของตัวเองหายไป ไม่ว่าจะพยายามแหกปากร้องเพียงใดก็ไม่มีแม้กระทั่งเสียงกระซิบออกมาเลย ชายหนุ่มใช้สองมือจับลำคอตัวเอง พยายามหาคำตอบว่ามันเกิดอะไรขึ้นกันแน่

“เสียใจด้วยนะ เจ้าเรียกให้ใครเข้ามาช่วยไม่ได้หรอก” ลูเอลพูดอย่างเยือกเย็น “ระหว่างที่เราคุยกัน ข้าแอบร้ายมนตร์ใส่เจ้า ทำให้เสียงพูดหายไป”

โคเซรีบคว้าดาบเล่มยักษ์เหวี่ยงใส่ลูเอล ฝ่ายหลังตัวตื้อมือเรียกให้ดาบเงินคู่ใจปรากฏขึ้นจากความว่างเปล่าและรับการโจมตีนั้นไว้ได้อย่างง่ายดาย พร้อมกันนั้นพื้นที่ในห้องนี้ก็ขยายขึ้นอย่างรวดเร็ว ผนัง

ทั้งสี่ด้านและประตูทางเข้าเลื่อนออกไปสุดสายตา

ภายในเวลาเพียงชั่วพริบตา โคเซ่กับลูเอลก็ยืนอยู่กลางพื้นที่โล่ง
เว้งว่าง ชนิดมองไปสุดตาก็ไม่เห็นขอบเขตใดๆ เลย รวากับกำลังเดินอยู่
กลางทะเลทราย

“แบบนี้ต่อไปเราสู้กันเสียงดังแค่ไหน คนข้างนอกก็ไม่ได้ยิน” ลูเอล
บอก นี่เป็นอีกหนึ่งเวทมนตร์ที่เขเตรียมการไว้เช่นเดียวกัน

โคเซ่เหวี่ยงดาบเข้าใส่อีกสามสี่หนต่อเนื่องกัน แล้วขยับปาก
ขมุขมิบเหมือนพยายามพูดอะไรสักอย่าง แต่เพราะเสียงยังถูกเวทมนตร์
ปิดกั้นเอาไว้ทำให้ไม่มีใครได้ยิน ลูเอลถอยหนี ทั้งระยะห่างจากโคเซ่
เล็กน้อย จากนั้นตัดสินใจเพื่อคลายเวทมนตร์คืนเสียงให้อีกฝ่าย

“ห้องขยายกว้างขนาดนี้ ต่อให้เจ้าตะโกนก็คงไม่มีใครได้ยินแล้ว
อยากพูดอะไรก็พูดมา”

“แกคือผู้ครองสรรพศาสตร์จริงๆ เหรอ” โคเซ่ถามเสียงเครียด จ้อง
หน้าลูเอลเหมือนจะกินเลือดกินเนื้อ

“คนที่ทำได้ขนาดนี้จะมีอยู่กี่คนกันล่ะ”

คำตอบแสนสั้นของลูเอลเพียงพอให้โคเซ่ยอมรับ ใบหน้าโกรธ
เครียดเริ่มสงบลง เขาพยายามตั้งสติยอมรับสิ่งที่กำลังเผชิญอยู่ “นั่นสินะ
เจ้ามีพลังเวทกล้าแรงมาก สมดังคำร่ำลือ”

“มาถึงขั้นนี้แล้ว เจ้าก็เผยร่างที่แท้จริงสักที ข้าพอจะมองออก
อยู่หรอก ร่างมนุษย์สง่างามที่เจ้าใช้อยู่นี้มันเป็นแค่เปลือกไซ้ใหม่”

โคเซ่เสะเยิ้ม ใบหน้าเขาเปลี่ยนแปลงไปอย่างฉับพลัน จากอัศวิน
ที่งามสง่ามาดสุ่ม ตอนนี้ใบหน้ากลับบิดเบี้ยวดูเจ้าเล่ห์เหมือนพวกสัตว์
เลื้อยคลาน มีบางสิ่งที่ถูกซ่อนอยู่ใต้ผิวหนังพยายามตะเกียกตะกายออก
มา เผยตัวให้เห็นว่าแท้จริงคือปีศาจ

“การที่เจ้าเป็นผู้ครองสรรพศาสตร์ออกจะเป็นเรื่องน่าตกใจอยู่ แต่

มาหาข้าถึงที่อย่างนี้ก็ดีเหมือนกัน”

“แต่ว่าพวกเจ้าคงพยายามหาตัวข้าอยู่เหมือนกันสินะ” ลูเอลบอกอย่างรู้ทัน “เชื่อว่าหน้าที่สำคัญอย่างหนึ่งที่ไอโดเซอร์มอบหมายให้คือต้องกำจัดข้าให้ได้”

“ใช่”

“ถ้าอย่างนั้นบอกที่อยู่ของมันเป็นมาซะไม่ดีกว่าหรือ ข้าจะไปเยี่ยมถึงที่เอง” ลูเอลตบรอง

“เจ้าจะได้ไปแน่ แต่ไปอย่างศพนะ!” โคเซบอกแล้วเริ่มจู่โจมใส่ลูเอลอีกครั้ง

คนสนิทของจอมปีศาจคิดว่าถ้าตัวเองตั้งสติให้ดีต้องเป็นฝ่ายคว้าชัยชนะได้แน่ แต่ปรากฏว่ากลับผิดจากที่คาดเอาไว้ เพราะลูเอลกลับรับการโจมตีได้อย่างง่ายดาย โดยใช้เพียงแค่แขนซ้ายที่มีพลังเวทมนตร์เคลือบเอาไว้เท่านั้น ดาบเล่มยักษ์ของโคเซซึ่งใช้พิฆาตศัตรูมานับร้อยนับพันกลายเป็นเหมือนเศษเหล็กที่ไร้พลัง ในที่สุดเขาต้องเป็นฝ่ายถอยออกห่างเอง แล้วกัดฟันพูดด้วยเสียงเคร่งเครียด

“แก...”

“นักเวทอย่างข้า โดยปกติแล้วไม่ชอบการตรวจดูดาบ หรือการออกทำออกทางให้มันเปลืองแรงหรอกนะ แค่ใช้เวทมนตร์ป้องกัน อย่างเจ้าก็ทำอะไรไม่ได้แล้ว”

หน้าโคเซแดงก่ำด้วยความโกรธที่ถูกเหยียดหยามเช่นนี้ แต่เพียงครู่เดียวเขาก็ส่ายยิ้ม คิดอะไรบางอย่างได้ “ประมาทมากเกินไปหน่อยแล้ว ผู้ครองสรรพศาสตร์ นึกว่าลูกน้องคนสนิทของจักรพรรดิจะมีฝีมือและพลังแค่ไหนหรือไง”

ทันทีหลังจากพูดจบ ร่างกายโคเซก็เปลี่ยนแปลงไป เนื้อตัวขยายใหญ่ขึ้นกว่าเดิมอีกหลายเท่า กล้ามเนื้อปูดโปนเกินมนุษย์ปกติ ส่วน

ผิวหนังรอบตัวก็เหี่ยวยุบลงอย่างรวดเร็วจนดูน่าเกลียดน่ากลัว ดวงตาแดงก่ำ เขี้ยวออกยาว หางสีเขี้ยวเข้มเหมือนสัตว์เลื้อยคลานโผล่จากด้านหลัง ตวัดไหวบิดปายไปตามพื้น

เรียกได้ว่าขณะนี้โคเซ่เปลี่ยนแปลงร่างกายเป็นปีศาจอย่างสมบูรณ์แบบ เผยตัวตนแท้จริงซึ่งซ่อนเอาไว้อย่างที่ลูเอลทำหายในตอนแรก

“ดีแล้ว ในเมื่อเป็นปีศาจก็อย่าเขินอายไปเลย” ลูเอลบอก

ปีศาจร่างยักษ์อึด เมื่อเทียบกับขนาดตัวในตอนนี้นี้แล้ว ดาบเล่มเก่าที่มันกำลังถือไว้ในมือขวาดูเล็กลงไปนิดตา มันกำด้ามดาบแน่น ปลดปล่อยพลังเวทมนตร์ลงไปในนั้น ทำให้มีเปลวไฟสีแดงเคลือบรอบคมดาบจนอาวุธนี้ดูขยายใหญ่ขึ้นอีกหลายเท่า จากนั้นมันก็ฟาดดาบลงมาใส่ลูเอล

หนนี้ลูเอลตัดสินใจเคลื่อนตัวหลบ ดาบฟันลงไปบนพื้นจนเกิดเป็นหลุมกว้าง แสดงให้เห็นถึงพลังทำลายที่เพิ่มพูนขึ้นจากคราวก่อนมาก

“เป็นอะไรไป ไม่กล้ายืนเฉยรับการโจมตีของข้าอีกหรือไง เจ้าทำปากดีว่าไม่กลัวข้านี้”

“ข้าไม่ใช่คนโง่ ประเทษประมาทคู่ต่อสู้จนทำให้ตัวเองเจ็บตัวหรอกนะ”

“ถ้าคิดแบบนั้น เจ้าก็น่าจะจัดการข้าซะตั้งแต่ตอนอยู่ในร่างมนุษย์เมื่อคืนร่างเป็นปีศาจแบบนี้ พลังข้าเพิ่มขึ้นอีกหลายเท่า”

“อืม นั่นสินะ” ลูเอลวางนิ้วชี้จัดคาง ทำหน้าครุ่นคิด คำพูดของปีศาจไม่ได้มีผลอะไรต่อเขามากนัก “เท่าที่ประเมินดูคร่าวๆ พลังเจ้าน่าจะเพิ่มขึ้นสักสามเท่า”

“สิบเท่าต่างหาก!” โคเซ่ตะคอกเสียงดังแล้วพุ่งเข้าโจมตีอีกครั้ง คราวนี้ฟาดดาบต่อเนื่อง เมื่อเทียบขนาดร่างกายกับเจ้าปีศาจแล้ว ลูเอลกลายเป็นคนตัวเล็กไปเลย ผู้ครองสรรพศาสตร์ไม่ได้ได้กลับไป แต่ก็หลบ

หลีกอย่างแคล่วคล่อง จนมันโจมตีไม่โดนสักนิด

“ความเร็วเหมือนจะตกลงไปหน่อยนะ” เขาพูดท้าทายมัน

“ข้าจะฆ่าเจ้าให้ได้!”

โคเซ่กระโจนเข้าใส่เขา แต่ลูเอลยังหลบได้อยู่ ในตอนนี้เอง ปีศาจตัวดำที่มีปลายแหลมเข้าโจมตีด้วย ลูเอลพลิกตัวหนีแต่ก็เข้าเกินไป ปลายหางแทงผ้าคลุมบริเวณแขนซ้ายของเขาขาด ฉีกจนผิวหนังเกิดแผลขนาดเล็ก เจ้าปีศาจเห็นว่าตัวเองกำลังได้เปรียบจึงรีบรุกไล่ต่อทันที ใช้ทั้งดาบและหางโจมตีเข้าใส่พร้อมกัน ในที่สุดก็ถึงจุดที่ลูเอลไม่สามารถหลบได้ทัน

โคเซ่มองเห็นช่องว่างตรงไหล่ซ้ายที่ปราศจากการป้องกัน มันใช้หางโจมตีหลอกทางด้านขวา แล้วจากนั้นก็เหวี่ยงดาบลงมา หวังปลิดชีวิตลูเอลทันที แต่สุดท้ายต้องตกใจ เพราะลูเอลกลับใช้มือซ้ายที่มีพลังเวทมนตร์รับคมดาบได้อย่างง่ายดาย ไม่ได้ดูลำบากกว่าตอนมันยังอยู่ในร่างมนุษย์สักนิด

“เป็นไปได้อย่างไรกัน!”

“เฮ้อ...ข้าคงประเมินเจ้าผิดไป ดูเหมือนพลังจะเพิ่มมาไม่ถึงสามเท่านะ”

ปีศาจแหกปากร้อง อารมณ์หลากหลายพลุ่งพล่าน ทั้งโกรธ หวาดหวั่น หงุดหงิด มันเหวี่ยงดาบฟาดทางเข้าใส่ลูเอลอย่างต่อเนื่อง แต่ทำอะไรก็ฝ่ายไม่ได้แม้แต่บ่อย ยิ่งผู้ครองสรรพศาสตร์ใช้ดาบเงินด้วย ก็ยิ่งรับการโจมตีทั้งหมดได้สบาย หลังปล่อยให้โคเซ่รุกเข้าใส่จนเริ่มเหนื่อย ลูเอลจึงเหวี่ยงดาบฟันได้กลับไป สร้างบาดแผลลึกบนหน้าอกของเจ้าปีศาจ เลือดสีดำไหลออกมา

“เฮ้อ...สงสัยข้าจะเลือกผิดซะแล้ว” ลูเอลพูดด้วยน้ำเสียงผิดหวัง “ในปีศาจสี่ตัว เจ้าฝีมือระจอกที่สุดเลย ไซ่หรือเปล่า”

“แกกล้าดูถูกข้าอย่างนี้หรือ!”

“ที่ข้าปล่อยให้เจ้าโจมตีอยู่ฝ่ายเดียวก็เพราะอยากรัดพลังฝีมือดูแต่กระจอกขนาดนี้เลยเริ่มไม่แน่ใจแล้วว่ามันจะได้ประโยชน์หรือเปล่า”

ใบหน้าของโคเซ่บิดเบี้ยวด้วยความโกรธ ดวงตาแดงก่ำปูดโปนเหมือนจะหลุดออกมาจากเบ้าจ้องลูเอล จิตอาสาทเพิ่มพูนขึ้นอีก มันพยายามเค้นพลังในกายออกมามากกว่าเดิมเพื่อโจมตีอีกครั้ง ส่วนลูเอลยกแขนขวาขึ้นสูง ทำเอาโคเซ่ชะงักแล้วถอยหลังไป คิดว่าผู้ครองสรรพศาสตร์คงเตรียมใช้เวทมนตร์อะไรสักอย่างเพื่อโจมตีเช่นกัน

แต่ปรากฏว่าสิ่งที่ลูเอลทำก็เพียงแค่นิ้วเบาๆ เท่านั้น

“แกทำบ้าอะไร”

“จบเกมดีกว่า ฉันไม่อยากสู้กับแกแล้ว”

“นึกว่าข้าจะปล่อยแกให้เดินจากไปง่ายๆ หรือไง”

“เปล่าหรอก แต่น้องชายของฉันจะจัดการเอง”

“หา!...”

ยังไม่ทันที่โคเซ่จะได้พูดอะไรต่อ มันก็ถูกบางสิ่งพัดเข้าที่หลังคอบอย่างแรง เจ้าปีศาจตาเหลือกแล้วล้มฟุบ หน้าคว่ำกระแทกพื้นทันที

คนที่โจมตีใส่มันเมื่อครู่คือรอสเต้เอง ความจริงเขาเดินตามพี่ชายเข้ามาในห้องตั้งแต่แรกแล้ว แต่ลูเอลใช้เวทมนตร์ช่วยอำพรางตัวเอาไว้ไม่ให้ปีศาจมองเห็น จากนั้นเด็กชายก็หลบซ่อน มองดูพี่ชายต่อสู้กับโคเซ่ไปพลางรวบรวมพลังเวทมนตร์ไปพลาง เมื่อลูเอลให้สัญญาณรอสเต้ก็จู่โจมเข้าไปเป็นการปิดฉาก

สองพี่น้องเดินเข้าไปสำรวจร่างปีศาจบนพื้น ลูเอลเอาเท้าเขี่ยมันเบาๆ ตรวจให้แน่ใจว่ามันหมดสติไปแล้ว “อืม...แน่นิ่งไปเลยแฮะ”

“แน่ละ ข้าโจมตีเข้าเป้าเต็มที พี่คิดว่าข้าจะล้มมันไม่ได้หรือไง” รอสเต้โวย

“ถ้าให้พูดตรงๆ ข้าก็คิดแบบนี้จริงๆ แหละ” ลูเอลยอรับหน้าตาย

“อ้าว...” รอสเต้ฮักปากค้าง ตั้งท่าจะวอย แต่ลูเอลลอบหัวเขาด้วยความเอ็นดูซะก่อน

“อย่าหงุดหงิดไปเลย เจ้าทำได้ขนาดนี้ คนเป็นพี่อย่างข้าภูมิใจจริงๆ อีกหน่อยเจ้าอาจจะเก่งกว่าข้าก็ได้”

“ขอบคุณที่ชม” รอสเต้บอกแล้วเดินหนีไปด้วยความเขิน

“อาวุธเวทมนตร์ที่ข้ามอบให้ เจ้าคงใช้มันได้ถนัดมือสินะ” ลูเอลถามแล้วมองไปที่น้องชาย ในมือรอสเต้มีโลหะสีดำที่สามารถเปลี่ยนแปลงเป็นอาวุธได้หลากหลายแบบ ตอนนี้นมันอยู่ในรูปของดาบไว้คม แต่ทรงพลังพอจะล้มปีศาจอย่างโคเซได้

“ข้าใช้มันได้คล่องมือเลย” รอสเต้ควงดาบแสดงให้เห็นว่าเขาควบคุมมันได้คล่อง ทำได้ลึกพัก ปรากฏว่ามันหลุดมือ พุ่งไปหาลูเอล แต่อีกฝ่ายโยกตัวหลบได้ทัน

“เจ้าจะบ้าหรือไง!” คนเป็นพี่วอย เมื่อครู่เล่นเอาใจหายวาบ “อุตส่าห์เอาชนะปีศาจมาได้ จะมาฆ่ากันเองซะแล้ว”

“ขอโทษ...”

“เลิกเล่นอะไรเป็นเด็กซะที ข้าให้อาวุธเจ้าไว้สำหรับการป้องกันตัว มันเป็นของสำคัญ ไม่ใช่แค่ของเล่นนะ”

“ขอโทษครับ” รอสเต้ตอบเสียงแผ่วและก้มหน้าอย่างรู้สึกผิด พอเห็นน้องชายตีหน้าเศร้า ลูเอลก็หายโกรธ ปกติเขาเป็นพี่ชายประเภทตามใจน้องอยู่แล้ว “เอาเถอะ คราวหน้าระวังหน่อยแล้วกัน”

“เราจับตัวเจ้าหมอนี้ได้แล้ว เรายังไงต่อไปดี” รอสเต้ถาม

“เราก็จะใช้มันเป็นตัวเบี่ยงทางหาโอโดเซอริ่ง”

5

เพชฌัญหาโอโดเซอร์

เมื่อสองพี่น้องล้มโคเซได้แล้ว ลูเอลก็จัดการใช้เวทมนตร์
ควบคุมจิตใจปีศาจขณะมันยังหมดสติอยู่ ทำให้โคเซยอมเล่าความจริง
ทุกอย่าง เช่น ตำแหน่งที่ตั้งของอาณาจักรแห่งความมืด น่าเสียดายอยู่
บ้างตรงที่แม่ได้ชื่อว่าเป็นหนึ่งในลูกน้องคนสนิท แต่โคเซก็ไม่อาจล่วงรู้
ความลับของโอโดเซอร์ทุกอย่าง พลังอำนาจของมันมีแค่ไหน เวทมนตร์
ไม่ได้ดีคืออะไร พวกเขาคงได้รู้ตอนเผชิญหน้ากับมันเอง

เช้าวันถัดมา โคเซในร่างมนุษย์ออกเดินทางไปกับพร้อมสองพี่น้อง
เขาอ้างกับพวกทหารฝ่ายมนุษย์ว่าต้องไปติดต่อกับกองทัพอีกเมืองเพื่อ
ไม่ให้ใครสงสัย ในช่วงเริ่มต้น พวกเขาใช้วิธีเดินทางด้วยม้า จากนั้นเมื่อ
พ้นสายตาผู้คนจึงลงเดิน แล้วใช้เวทมนตร์เพื่อย้ายร่างเข้าใกล้จุดหมาย
เลย

โคเซอธิบายถึงสภาพของอาณาจักรแห่งความมืดให้ลูเอลฟังว่า มันเป็นแผ่นดินขนาดย่อม ซึ่งบรรยากาศโดยรอบถูกปกคลุมด้วยพลังของ โอโดเซอร์ เรียกได้ว่ามีคุณสมบัติบางอย่างคล้ายคลึงกับอาณาจักรมิสทรี อยู่เหมือนกัน มันถูกปิดซ่อนไว้ไม่ให้คนทั่วไปมองเห็น และสามารถเคลื่อนย้ายได้เมื่อถึงคราวจำเป็น

“รู้สึกเหมือนเราเคยผ่านมาแถวนี้แล้วนี่นา” รอสได้บอกหลัง เวทมนตร์พาพวกเขาอยู่บนเนินเขาสูง มองลงไปเบื้องล่างเห็นหมู่บ้าน ขนาดย่อมที่ถูกล้อมด้วยป่า

ลูเอลพยักหน้าเป็นเชิงเห็นด้วยกับน้องชาย พวกเขาเคยเดินทาง ผ่านมาแถวนี้แล้ว แต่ไม่ได้แวะเข้าไปในตัวหมู่บ้านเพราะเห็นว่าไม่มีความ จำเป็น เท่าที่เคยได้ข้อมูลมา พื้นที่ส่วนนี้ยังไม่ถูกกองทัพปีศาจรุกราน เรียกได้ว่าเป็นกลุ่มมนุษย์ผู้โชครี่ที่มีโอกาสได้ใช้ชีวิตอย่างสงบสุข

“โคเซ เจ้าคงไม่คิดขัดคำสั่งพวกข้าหรอกนะ”

“ข้าพูดความจริงทุกอย่าง” ปีศาจในร่างมนุษย์ตอบด้วยเสียง เลื่อนลอย ขณะนี้เขาอยู่ภายใต้มนตร์สะกดของลูเอลจึงพร้อมเชื่อฟังและ ทำตามคำสั่ง

“เจ้าบอกว่าจะพาพวกข้ามายังอาณาจักรแห่งความมืด แล้วมัน เกี่ยวอะไรกับพื้นที่สงบสุขอย่างนี้ด้วย”

“มันเป็นแค่เพียงฉากหน้าเท่านั้น ความจริงแล้วหมู่บ้านนี้ถูก ยึดครองโดยปีศาจ”

“จริงหรือ” รอสได้ไม่ยากเชื่อเลย

“ชาวเมืองทุกคนล้วนเป็นปีศาจที่ไม่แสดงตัวให้ใครรู้” โคเซอธิบาย ต่อ “ต่อให้มีมนุษย์ผ่านมา พวกมันก็จะไม่ทำร้ายใคร ทำตัวเหมือนมนุษย์ ปกติ แต่ความจริงแล้วจุดเชื่อมต่อกับอาณาจักรปีศาจตั้งอยู่ในนี้”

“ตกลง ถ้าอย่างนั้นบอกมาซิว่าพวกเราจะปลอมตัวอย่างไรดี”

ลูเอลถามต่อ

“พวกท่านปลอมเป็นเชลยที่ข้าจับตัวมาแล้วกัน บางครั้งพวกเรา
จะจับตัวพวกมนุษย์ในตำแหน่งสำคัญมาให้โอโดเซอร์”

“แล้วเชลยพวกนั้นถูกจับขังไว้ไหน”

“ไม่มีใครถูกขังหรอก โอโดเซอร์จะใช้เวทมนตร์ให้คายความจริง
ทุกอย่างแล้วฆ่าทิ้งซะ จักรพรรดิมีดไม่เคยเก็บเชลยไว้ เพราะคิดว่า
ไม่จำเป็น”

“โหดร้ายจริงแฮะ” รอสได้บอก

“นิสัยสมเป็นศัตรูที่น่ากลัวสำหรับพวกเรา” ลูเอลว่า “เอาเถอะ
เขาเป็นว่าทำตามแผนนี้ เจ้าบอกพวกนั้นว่าข้าเป็นคนสนิทของแม่ทัพ
บิสโทรแล้วกัน”

ลูเอลจัดการใช้เวทมนตร์ทำให้ตัวเองดูแก่ขึ้นอีกนิดเพื่อให้
เหมาะกับการเป็นอัครวิร่วมนามรบของบิสโทร ส่วนรอสได้รับบทเป็น
ลูกชาย ข้อมือทั้งสองถูกพันธนาการด้วยเชือกสมบเทาเซลย ทั้งสอง
ปล่อยให้โคเซลากงูไป มองจากสายตาคณนอก พวกเขาก็เป็นเพียงแค
มนุษย์อ่อนแอ

ขณะพวกเขาเดินทางมาถึงบริเวณทางเข้าหมู่บ้าน พระอาทิตย์ก็
ลับขอบฟ้า เข้าช่วงหัวค่ำพอดี ภายในเมืองค่อนข้างมืด มีเพียงแสงจาก
คบเพลิงที่ตั้งทิ้งระยะห่างจากกัน

ตรงบริเวณประตูทางเข้าหมู่บ้านมีผู้ชายสองคนยืนเฝ้าอยู่ คนหนึ่ง
หนุ่มส่วนอีกคนแก่ร่างท้วมมาดเหมือนพวกพ่อค้า ไม่ใช่อัครวิร่วมนักสู้ที่
น่าเกรงขามเลย โดยปกติทุกหมู่บ้านย่อมมีคนทำหน้าที่ยาม คอยเฝ้าระวัง
ผู้บุกรุกและภัยแบบต่างๆ อยู่แล้ว โดยเฉพาะในยุคปีศาจครองโลกเช่นนี้
ถ้าเป็นเมืองใหญ่มีความสำคัญหรือเป็นจุดยุทธศาสตร์สำคัญที่ถูก

รุกรานบ่อย คนทำหน้าที่เฝ้ายามมักเป็นอัศวินที่มีทักษะด้านการรบสูงซึ่งถูกส่งตรงมาจากราชสำนัก ส่วนในกรณีให้ชาวบ้านชาวเมืองเฝ้าดูแลกันเองอย่างนี้ มักเป็นแค่พื้นที่ไร้ความสำคัญ

“สวัสดิ์ ท่านโคเซ่” คนหนุ่มเอย่ยักททาย “สองคนนั้นเป็นใครกัน”

“เซลยศึก” โคเซ่ตอบสั้นๆ

“ท่านจะพาไปที่โบสถ์หรือ”

“ใช่ ก็เหมือนเดิมมันแหละ”

สำหรับบรอสเต้ เขาเห็นสองคนนี้เป็นแค่เพียงมนุษย์ธรรมดา ไม่เห็นความผิดปกติใดๆ เลย แต่ลูเอลพอจะมองออก พบความเป็นปีศาจที่ซ่อนอยู่ได้เปลือกมนุษย์ไร้พิษภัย

“งวดนี้ท่านมาเร็วกว่าที่นัดหมายกันไว้”

“เซลยที่ข้าพามาเป็นคนสำคัญ อยู่ในกองทัพของบิสโทร”

“ถ้าอย่างนั้นเชิญเลย” คนเฝ้ายามเปิดทางให้

ระหว่างเดินไปด้วยกัน ลูเอลสั่งให้โคเซ่วางท่าองอาจอย่างผู้เหนือกว่า ส่วนเขากับบรอสเต้เดินสงบเสียงมเงียมเนื้อเงียมตัว แต่ลอบสังเกตบรรยากาศโดยรอบ

แม้โคเซ่บอกว่าที่นี่เป็นเมืองที่ถูกยึดครองโดยปีศาจ แต่บรรยากาศกลับดูสงบสุขไม่มีอะไรผิดปกติเลย ในความมืดไม่มีปีศาจออกมาเดินเร่รอน ส่วนใหญ่ก็หลบอยู่ในบ้านเรือน มีพฤติกรรมเหมือนมนุษย์ทั่วไป มีแค่บางส่วนเท่านั้นที่โผล่หน้ามาตรงหน้าตาต่างแอบมองดูพวกเขา

“โบสถ์ที่อยู่ข้างหน้านั้นแหละ” โคเซ่บอก “จุดหมายที่เราต้องไป”

สองพี่น้องมองผ่านความมืด เห็นว่าตรงจุดนั้นมีโบสถ์ที่ก่อสร้างด้วยไม้ขนาดใหญ่ตั้งอยู่กลางลาน คบไฟให้แสงสว่างถูกติดตั้งอยู่มากกว่าพื้นที่ส่วนอื่น

“นั่นหรือปากทางเข้าอาณาจักรแห่งความมืด” ลูเอลถาม

“ดูเหมือนโบสถ์ธรรมดา ประเภทที่ชาวบ้านเข้าไปสวดมนต์ขอพรกัน” รอสเต้ออกความเห็น

“เป็นการปกปิดที่แนบเนียนที่สุดไงล่ะ” โคเซบอ “ใครจะไปคิดว่าปีศาจจะหลบซ่อนอยู่ภายใต้หลังคาแห่งความดิ่งมกกัน”

“แล้วเราจะไปถึงอาณาจักรความมืดได้ไง มีประตูเวทมนตร์ซ่อนอยู่ในนั้นไว้เชื่อมต่อไปอีกที่เธอ” รอสเต้ถามด้วยความอยากรู้

“เปล่าหรอก อาณาจักรแห่งความมืดตั้งอยู่ด้านบน” โคเซพูดแล้วชี้ขึ้นไปเหนือหัวตัวเอง

ลูเอลกับรอสเต้เงยหน้าขึ้นมองตาม แต่ไม่เห็นอะไรนอกจากท้องฟ้าในคืนไร้แสงจันทร์ที่มีดวงดาวประดับอยู่เต็ม

“ไหนอะ ไม่เห็นมีเลย” เด็กชายบ่น

“โอโดเซอร์คงใช้เวทมนตร์ปกปิดไว้สินะ” ลูเอลเดา

“ใช่ มันลอยอยู่เหนือหัวพวกเราเลยนี่แหละ แต่มองด้วยตาเปล่าไม่เห็น ต้องเข้าไปใกล้ก่อน”

“ถ้าอย่างนั้น ลุยกันเลย”

เมื่อลูเอลออกคำสั่ง โคเซก็เริ่มเดินต่อ ลูเอลวางแผนเอาไว้ให้ปีศาจตนนี้พาพวกเขาไปถึงใจกลางอาณาจักรปีศาจในฐานะเชลยศึกคนสำคัญ จากนั้นโอโดเซอร์คงมาสอบสวนด้วยตัวเอง เขาจะยืนยัน ทำตัวสงบเสถียรสมเป็นมนุษย์ผู้ห้าวหาญแล้ว

จากนั้นในวินาทีที่จักรพรรดิมืดเข้ามาใกล้โดยไม่ทันระวัง เขาจะเปิดฉากโจมตีเข้าใส่มัน ถ้าโชคดีพอ โอโดเซอร์อาจจะตายหรือไม่ก็ต้องเจ็บหนัก

ผู้ครองสรรพศาสตร์ทบทวนแผนในใจได้เพียงครู่เดียว ความคิดเหล่านั้นก็ต้องหยุดชะงัก เพราะมีคนในหมู่บ้านเดินออกมาขวางหน้าพวกเขาเอาไว้ แม้พวกนี้ยังไม่ได้พูดอะไรสักคำ แต่อ่านสีหน้าท่าทาง

ทั้งหมดแล้ว ชายหนุ่มก็รู้ว่าสถานการณ์คงไม่ค่อยดีนัก

“พวกเจ้ามาขวางทางข้าทำไม” โคเซถามเสียงซึ่งซัง ถึงอย่างไรเมื่อเทียบกับปีศาจทั่วไปที่แฝงตัวอยู่ในหมู่บ้านแล้ว มันก็มีฐานะสูงกว่า

“ทุกคนทำตามคำสั่งของข้าเอง” ใครบางคนพูดด้วยเสียงกร้าวจากทางด้านหลังพวกเขา คนที่กำลังเดินมาเป็นชายร่างใหญ่ ใบหน้าหนึ่งไร้อารมณ์ มองเฉยๆ ดูคล้ายภูเขาลูกเล็กที่สามารถเคลื่อนไหวได้เอง

‘หมอนี่ใครกัน’ ลูเอลสื่อสารผ่านทางจิตกับโคเซโดยไม่เอ่ยปาก

‘เขาคือชีน่า ผู้นำของหมู่บ้านแห่งนี้ เป็นหนึ่งในสี่ปีศาจเช่นเดียวกับข้านั่นแหละ’

เมื่อได้ยินข้อมูลนี้ ลูเอลก็สังหรณ์ว่าแผนการที่วางเอาไว้คงไม่ราบรื่นแล้ว ชีน่าอาจสังเกตเห็นความผิดปกติบางอย่าง

‘ลองคุยไปก่อน อย่าให้ความแตกละ’ ลูเอลสั่งพร้อมเพิ่มพลังควบคุมจิตใจให้มากขึ้นไปอีก

“ชีน่า เจ้ามาขวางทางข้าทำไม” โคเซพูดออกไป

“เห็นว่าเจ้าจะพาเชลยไปส่งเจ้านาย ข้าก็เลยมาตรวจสอบดู” ชีน่าตอบแล้วขยับเข้ามาใกล้ขึ้น

“ปกติ ไม่เห็นเจ้าจะสนใจเรื่องคนที่ข้าพาตัวมาสักนิด แกมหนนี้ก็เป็นแค่ผู้ใหญ่กับเด็กตัวจ้อย เจ้าไม่ต้องห่วงอะไรหรอก”

“เจ้านายสั่งให้ข้าคอยเฝ้าดูแลที่นี่ ข้าก็ต้องทำหน้าที่ให้ดี”

ชีน่าเดินเข้ามาใกล้มากขึ้นอีก ลูเอลเริ่มกังวล เพราะไม่แน่ใจว่าปีศาจตนนี้มีฝีมือแค่ไหน จะมองออกหรือเปล่าว่าเพื่อนพ้องของมันกำลังโดนเขาควบคุมเอาไว้ โชคดีที่ชีน่ากังวลหวาดหวั่นเข้ากับบทบาทเชลยที่เขาแสดงอยู่พอดี

เมื่อชีนามายืนใกล้พวกเขา ลูเอลตัดสินใจลดระดับพลังลงให้อยู่ในระดับควบคุมโคเซได้ แต่ไม่รุนแรงเกินไปจนถูกจับ เป็นอะไรที่ซับซ้อน

ไม่น้อย แต่คนที่ได้ชื่อว่าเป็นผู้รู้โลกอย่างเขาย่อมทำได้อย่างแน่นอน

“อืม...เห็นว่าเจ้าหมอนี่เป็นคนสนิทของบิสโทรเธอ”

“ใช่ เจ้าก็รู้ว่าด้านตะวันออกเป็นพื้นที่ที่เจ้านายต้องการพิชิตมาก
เพียงใด ข้าเลยจับคนในมาให้ท่านเพื่อตั้งข้อมูลจากมัน”

“เจ้านี่หน้าตาทำทางไม่เหมือนพวกอัศวินนักรบ” ชีน่าออกความเห็น
หลังมองลูเอลตั้งแต่หัวจดเท้า ฝ่ายหลังหลบตาแสรังทำท่าเกรงกลัว

“มันไม่ได้ออกรบเอง แต่ทำหน้าที่เป็นขุนซื้อคอยคิดแผน วาง
กลยุทธ์ให้กองทัพ”

“แล้วเจ้าเด็กนี่ใคร” เขาหันไปมองรอสได้

“ลูกชายคนเดียวของมัน”

ชีน่ามองรอสได้ เด็กชายเผลอจ้องมองกลับด้วยแววตาเอาเรื่อง
ปราศจากความกลัว จนลูเอลกังวลว่าความจะแตก แต่เขาก็ไม่สามารถ
เอ่ยเตือนน้องได้

หลังจากเสียบไปพักใหญ่ หัวหน้านูบ้านก็พูดด้วยน้ำเสียงเย็นชา
ว่า “ฆ่าเด็กทิ้งซะ เอาไปแต่ผู้ใหญ่ก็พอ”

รอสได้แทบอดใจไม่ไหว อยากกระโจนเข้าหาแล้วแทงอีกฝ่ายด้วย
อาวุธเวทมนตร์ที่ซ่อนเอาไว้ในเสื้อคลุมหลังได้ยืนมันกล่าวเช่นนั้น แต่
ลูเอลที่ยืนอยู่ข้างๆ บีบมือเขาเพื่อห้ามเอาไว้ ผู้ครองสรรพศาสตร์รีบ
ควบคุมโคเซให้หยุดยังการกระทำนี้เอาไว้ ยังหวังให้ทุกอย่างดำเนินไป
ตามที่ตัวเองวางแผน

“อย่างนะ! ถ้าพวกท่านทำร้ายลูกข้า ข้ายอมตาย! ไม่ยอมพุดอะไร
เด็ดขาด!” ลูเอลแสรังทำท่าตึงกลัวไววาย

“เก็บเด็กเอาไว้ก่อนเถอะ ให้เจ้านายจัดการเอง” โคเซแย้ง

“ข้าบอกให้ฆ่าก็ฆ่าสิ” ชีน่ายังยืนยันเช่นเดิม

“ทำไมต้องทำแบบนี้ด้วย”

“ข้าสังหรณ์ใจว่ามันคือสิ่งจำเป็น”

“สิ่งที่เจ้าทำจะเป็นผลเสียต่อเจ้านาย” โคเซ่

“เจ้านายมอบหมายให้ข้าควบคุมการเดินทางเข้าออกดินแดนก็เพราะไว้ใจในความสามารถ ดังนั้นข้าสามารถตัดสินใจได้เต็มที่ ข้าเด็กคนนี้ทิ้งซะ”

รอสเต้จึงมองขึ้นไปด้วยแววตาโกรธเกรี้ยว ยิ่งมันแสดงท่าอย่างหมาเขามากเท่าไร เด็กชายก็อยากสู้กับมันมากขึ้นทุกที

“ได้โปรด พวกท่านอย่าฆ่าลูกชายข้าเลย แล้วข้าจะยอมบอกทุกอย่าง” ลูเอลเล่นละครต่อ พยายามผ่านสถานการณ์หน้าสิ่วหน้าขวานตรงหน้าไปให้ได้

“ขึ้น่า เจ้ามีเหตุผลน้อย” โคเซ่เกลี้ยกล่อมตามกระแสจิตที่ผู้ควบคุมส่งมา “ถ้าฆ่าเด็กแล้วเจ้าหมอนี้เกิดหมดอาลัยตายอยาก ไม่ยอมบอกข้อมูลขึ้นมา เจ้านายจะลำบากเปล่าๆ”

หัวหน้าหมู่บ้านยังทำหน้านิ่งไร้อารมณ์จนพวกเขาเดาไม่ออกว่ามันคิดอะไรอยู่ ส่วนพวกปีศาจชั้นต่ำที่อยู่ในร่างชาวบ้านนับสิบต่างยืนคุมเชิง พวกมันไม่คิดอะไรนอกจากทำตามคำสั่งคนเป็นหัวหน้าอย่างเดียว ซึ่งในกรณีนี้มันเชื่อฟังขึ้นามากกว่าโคเซ่

“เจ้าเป็นอะไรไป โคเซ่ ปกติเจ้าไม่เรื่องมากขนาดนี้ไม่ใช่หรือ” ขึ้น่าถามอย่างจับผิด “หรือว่ามีบางอย่างผิดปกติ เจ้าสองคนนี่พิเศษกว่าผู้อื่นหรือไม่”

“ข้าก็บอกแล้วว่ามันเป็นแหล่งข่าวสำคัญ”

“ช่างเถอะ ข้าชี้แจงเกี่ยวกับเจ้าแล้ว ในเมื่อไม่ยอมทำตาม ข้าก็จะลงมือเอง”

ลูเอลกับรอสเต้สามารถสัมผัสจิตอาฆาตที่แผ่กระจายออกมาจากร่างมันได้ ต่างรู้ว่าคงมาถึงขีดสุดแล้ว ไม่มีทางอื่นนอกจากต้องสู้

ลูเอลควบคุมให้โคเซชักดาบแล้วฟันเข้าใส่ขี้น่าอย่างรวดเร็ว ในขณะที่เขาเองก็ใช้มือทั้งสองข้างร่ายเวทมนตร์อีกบท แสงสีขาวปรากฏหมุนวนรอบตัวเขาด้วยความเร็ว จากนั้นกระจายตัวพุ่งใส่ชาวบ้านที่ยืนล้อมอยู่ทำให้พวกมันกระเด็นไปคนละทิศละทาง

รอสตัวเองก็ดึงอาวุธออกมาจากเสื้อคลุม เด็กชายออกคำสั่งให้อาวุธในมือเปลี่ยนเป็นดาบ แล้วฟันชายร่างอ้วนที่ยืนอยู่ใกล้ที่สุด ก่อนจะกระโดดเตะเด็กวัยรุ่นอีกคนที่ยืนอยู่ใกล้กัน

“ชิ ไม่ค่อยได้ผลอย่างที่หวังแฮะ” ผู้ครองสรรพศาสตร์สภหลังการเปิดฉากโจมตีจบลง แล้วพบว่าไม่สามารถจัดการศัตรูได้ทั้งหมดตามดังหวัง ขี้น่าที่ระแวงระวังตั้งแต่แรกถอยหนีจากระยะดาบของโคเซได้ทัน ในขณะที่พวกชาวบ้านยังเหลืออยู่ร่วมสิบ แถมยังมีพวกที่หลบซ่อนอยู่ตามมุมมืดรอบนอกวังมาสมทบอีก

ลูเอลรู้สึกหงุดหงิดไม่น้อย ถ้ารู้ว่าจะเกิดเหตุการณ์แบบนี้ขึ้นตั้งแต่แรก เขาจะวางแผนกับรอสให้ดีก่อนว่าใครจะรับผิดชอบจัดการศัตรูที่ยืนอยู่ทิศไหน อาจล้มพวกมันได้มากกว่านี้

“ข้าเดาไว้ไม่ผิดเลย พฤติกรรมพวกแกมันน่าสงสัย” ขี้น่าบอก “แกสองคนควบคุมโคเซเอาไว้สินะ ต้องเป็นนักเวทที่มีฝีมือมากพอ ดูถึงเอาชนะมันได้”

รอสได้กับลูเอลถอยเข้ามาใกล้กัน ขณะนี้ชาวบ้านก็พากันออกมาจากบ้านเรือน ล้อมพวกเขาเอาไว้จนไม่เหลือช่องว่างให้หนี

“เอาใจดีล่ะพี่ แผนแตกซะแล้ว” รอสได้กระซิบถาม

“มาถึงขั้นนี้ก็ต้องบุกตะลุยไป” ลูเอลว่า “ข้าจะพยายามจัดการกับหัวหน้าของพวกมัน ส่วนเจ้าก็พยายามลดจำนวนศัตรูให้มากที่สุด”

“แล้วเรื่องทางเข้าอาณาจักรแห่งความมืดล่ะ”

“เรารู้แล้วว่าต้องไปให้ถึงโบสถ์ แค่นั้นก็พอแล้ว เดียวก็หาทางได้เอง”

ในตอนนี้อง ชีน่าประกาศเสียงดัง บอกให้ลูกน้องทุกคนรีบ
เป็นปีศาจที่แท้จริง จากการประมือกันเมื่อครู่ มันสังหรณ์ใจว่าลูเอล
แข็งแกร่งกว่าที่คาดเอาไว้

ชาวบ้านรับคำสั่งนั้นแล้วร่างกายก็เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว
ผิวหนังมนุษย์ถูกฉีกทิ้งทำลายด้วยน้ำมือของพวกมันเอง เผยให้เห็นถึง
ตัวตนภายในที่เป็นปีศาจ เล็บแหลม เขี้ยว หางงอกออกมา ผิวหนังขรุขระ
หนามแหลมทิ่มแทงออกมาจากรอบตัว

ส่วนตัวชีน่าเองนั้น ร่างปีศาจของมันคล้ายกับตอนเป็นมนุษย์มาก
เพียงแค่เนื้อตัวเปลี่ยนเป็นหินสีเขียวเข้ม เป็นร่างกายที่ผสมผสานสสาร
จากโลกมืด แข็งแกร่งทำลายได้ยาก

“ฆ่าพวกมันเลย!”

หลังชีน่าออกคำสั่งเช่นนั้น ปีศาจทั้งหมดก็วิ่งเข้าหาสองพี่น้องทันที
หัวใจอสเต้เต้นแรงด้วยความตื่นเต้น เสียงหวีดร้องอย่างบ้าคลั่งของ
พวกมันเป็นสิ่งแรกที่เขาสัมผัสได้

“ระวังตัวด้วยรอสเต้” ลูเอลบอก แล้วใช้พลังเวทมนตร์สร้างเกราะ
สายลมล้อมร่างน้องชายเอาไว้ จากนั้นเริ่มควบคุมโคเซให้คืนร่างเป็น
ปีศาจและพุ่งเข้าไปสู้กับชีน่า ในขณะที่โคเซใช้ดาบยักษ์ที่มีพลังเวทมนตร์
เพลิงเคลือบเอาไว้โจมตี ชีน่ากลับใช้เพียงแค่ร่างกายของมันเอง

ลูเอลควบคุมปีศาจได้อาณัติให้โจมตีต่อเนื่อง เหวี่ยงดาบอย่าง
แคล่วคล่อง เขาเชื่อว่าตัวเองน่าจะควบคุมโคเซให้ต่อสู้ได้ดีกว่าตอนมัน
เคลื่อนไหวเองเสียอีก แต่ชีน่าแข็งแกร่งเกินกว่าที่เขาคาดเอาไว้ ร่างกาย
ที่ดูเหมือนหินนั้นไม่ได้เป็นเพียงเปลือกไร้ความหมาย แต่มันแข็งแกร่ง
จนอาวุธโคเซเจาะผ่านไม่ได้

ด้านรอสเต้ใช้ความว่องไวแบบเด็กให้เป็นประโยชน์ หลบหลีกไป
ตามช่องว่างระหว่างพวกปีศาจ ทำเอาพวกมันไล่จับเขาไม่ทัน ปีศาจ

บางตัวเหวี่ยงอาวุธมาั่วซั่วจนโดนพวกเดียวกันเอง นอกจากนี้ บางครั้งเด็กชายยังใช้จิตควบคุมให้อาวุธเปลี่ยนรูปลักษณะให้ดูคล้ายมนุษย์อย่างเขา เพื่อเพิ่มความสับสนให้พวกมันด้วย ภายใต้บรรยากาศมืดมืดที่มีแค่แสงคบเพลิงจากมือปีศาจไม่กี่ตัวเช่นนี้ พวกมันไม่อาจมองเห็นได้ชัดเจน บางครั้งโจมตีผิดไปโดนอาวุธเวทมนตร์จนได้รับบาดเจ็บเอง

นิ้วมือทั้งสิบของชีน่าเปลี่ยนแปลงเป็นเล็บแหลมแข็งแกร่งไม่แพ้ดาบที่โคเซใช้ มันเป็นฝ่ายบุกเข้าโจมตีบ้างจนสร้างบาดแผลให้โคเซรอบตัว ลูเอลพยายามใช้เวทมนตร์ช่วยสนับสนุนหุ่นเชิด แต่ปีศาจตัวอื่นก็เข้ามารุมจนเขาไม่มีโอกาสได้ทำอย่างที่ได้คิดเอาไว้ รู้ตัวอีกทีโคเซก็ถูกกรงเล็บปีศาจกรีดร่าง เลือดปีศาจสีเข้มไหลทะลัก มันหลุดตัวลงไปอย่างหมดสิ้นเร็วแรง

ลูเอลตัดสินใจพุ่งเข้าไปสู้ด้วยตัวเอง รู้ว่าในจังหวะที่คู่ต่อสู้พิชิตศัตรูลงได้จะเป็นช่วงเวลาที่เขาชีน่าประมาทที่สุด

เขาไม่ได้เสียโคเซไปอย่างสูญเปล่า ระหว่างการดวลกันของสองปีศาจ ลูเอลมีโอกาสดึงดูดเห็นจุดอ่อนของชีน่า มองผิวเผิน ร่างที่ดูเหมือนภูเขาน่าจะแข็งแกร่งแทบทุกส่วน แต่ความจริงแล้วมีบางจุดที่เปราะบางกว่าส่วนอื่น

ในจังหวะเดียวกับที่โคเซล้มลงกับพื้น ลูเอลผ่านมูมอับเข้าประชิดชีน่า จากนั้นใช้เวทมนตร์ที่มีพลังโจมตีสูงยิงใส่ศัตรู

ปีศาจตัวยักษ์กำลังยินดีกับชัยชนะของตัวเองจึงไม่ทันระวังตัว มันถูกเวทมนตร์ทำร้ายเข้าที่ขาข้างซ้ายและบริเวณไหล่ขวา ผิวหนังที่ดูเหมือนหินบริเวณนั้นปริแตกออก ร่วงกระจายเต็มพื้น มันพยายามเหวี่ยงกรงเล็บตอบโต้กลับมา แต่ไม่อาจสัมผัสร่างลูเอลได้แม้แต่บ่อย

ผลจากการถูกโจมตีเมื่อครู่ทำเอาชีน่าขยับร่างกายได้ช้ากว่าปกติ มันตัดสินใจถอยหนี ขณะที่ลูเอลพุ่งตัวตามมาทันที

“พวกแกเข้ามาหยุดมันไว้ก่อน!” ชีน่าออกคำสั่งให้พวกปีศาจชั้นต่ำเข้ามาช่วยเหลือ มันสัมผัสถึงจิตสังหารจากตัวลูเอลได้ รู้ว่าถ้าต้องสู้เพียงลำพังมันคงถูกฆ่าโดยไม่มีโอกาสตอบโต้

ปีศาจร่วมยี่สิบตัวตอบรับคำสั่งนั้น พวกมันกระโจนเข้าไปใส่ลูเอลพร้อมกันจากรอบทิศ ไม่เปิดโอกาสให้เขาหลบหนีไปทางไหนได้ ในเมื่อเป็นแบบนี้ลูเอลจึงยืนนิ่งอยู่กับที่ เลือกใช้เวทมนตร์สร้างเกราะป้องกันชั้นรอบตัวแล้วสะท้อนการโจมตีทั้งหมดกลับไปแทน พวกปีศาจแตกกระเจิงไปคนละทิศละทาง

“ฝีมือระดับแกไม่ใช่ นักเวทธรรมดา แกเป็นใครกัน” ชีน่าถามลูเอล

“แกจะรู้ไปทำไม”

แม้จะเสียศักดิ์ศรี แต่ชีน่าเลือกถอยหนีไปทางโบสถ์ก่อน หลังประเมินสถานการณ์แล้วรู้ว่าตัวเองคงไม่สามารถจับมือลูเอลได้แน่

“รอสเด่ ตามเจ้าหมอนั่นไป!” ลูเอลตะโกนบอกน้องชายแล้วพยายามจัดการกับปีศาจที่ขวางทางอยู่เพื่อไล่ตามหัวหน้าของพวกมันไป ปีศาจชั้นต่ำพวกนี้แม้อ่อนแอและกำจัดได้ไม่ยาก แต่เมื่อพวกมันกรูกันเข้ามาไม่หยุดก็ทำให้ลูเอลต้องเสียเวลามากอยู่

ชีน่าวิ่งเข้าไปในโบสถ์เรียบร้อยแล้ว ในขณะที่สองพี่น้องยังติดพันกับการต่อสู้อยู่กลางถนน ลูเอลมองไปทางรอสเด่ เห็นว่าน้องชายเริ่มเคลื่อนไหวได้ช้าลง หอบเหนื่อยอย่างคนหมดแรง ในที่สุดเด็กชายก็โดนปีศาจตัวหนึ่งฟาดมือเข้าใส่จากด้านหลังจนล้มกลิ้ง

ลูเอลรีบใช้เวทมนตร์เคลื่อนย้ายตัวเองไปยังจุดที่น้องชายอยู่ จากนั้นสั่งให้ดาบเงินในมือลอยขึ้นและเคลื่อนไหวยกลางอากาศโดยอัตโนมัติ เมื่อผสมเข้ากับเวทมนตร์ดวงตา ดาบเล่มเดียวก็เพิ่มจำนวนเป็นสามสิบในเวลาเพียงเสี้ยววินาที บันค่อหันร่างปีศาจที่ล้อมอยู่ในรัศมีห้าเมตรรอบตัวพวกเขาเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย

ทันใดนั้นเอง แผ่นดินในเขตหมู่บ้านก็เกิดสั่นสะเทือนอย่างรุนแรง รอสต์เสียหลักล้มลงไป พวกเขาคิดว่าเกิดแผ่นดินไหวจนกระทั่งเห็นว่า พื้นดินรอบตัวโบสถ์เริ่มลอยขึ้นอย่างช้าๆ ไปบนท้องฟ้า มันคงไปเชื่อมต่อกับอาณาจักรแห่งความมืดที่อยู่ข้างบนตามที่โคเซเล่าไว้

“พี! ทำยังไงดี เราตามไปไม่ทันแล้ว!” รอสต์บอก มองแผ่นดินขนาดย่อมที่กำลังลอยขึ้นไปบนฟ้าด้วยความเสียดาย

“คนอย่างข้าไม่ยอมแพ้กับเรื่องนี้หรอก”

พุดจบ ลูเอลก็ปักดาบเงินลงพื้น ดึงพลังออกมาจากภายในร่างเพื่อใช้เวทมนตร์บทสำคัญ รอสต์ที่ยืนอยู่ข้างๆ สามารถรู้สึกถึงกระแสพลังที่แผ่กระจายออกมาจากร่างพี่ชายซึ่งมหาศาลเกินปกติได้

“พีจะเรียกสัตว์อสูรหรือ”

“ใช่”

“ไม่เร็วเกินไปหน่อยหรือไง”

“ในเมื่อพวกมันรู้ตัวกันแล้ว เราก็ต้องเปิดตัวอย่างยิ่งใหญ่ซะหน่อย”

ลูเอลร้ายเวทด้วยความเร็ว พวกปีศาจที่ยืนดูท่าที่อยู่นอกวงเริ่มวิ่งเข้ามาหาอีกครั้ง ก่อนพวกมันจะเข้าถึงตัวสองพี่น้อง มีบางสิ่งร่วงลงมาจากท้องฟ้า มันเป็นสัตว์ที่มีรูปร่างหน้าตาเหมือนนกเหยี่ยวตัวใหญ่ ขนตามเนื้อตัวผสมผสานกันระหว่างสีฟ้าและทอง เจ้าสิ่งนี้คือสัตว์อสูรธาตุลมที่ลูเอลเรียกมานั่นเอง

เพียงแค่ช่วงที่งัดตัวลงเหยียบอย่างบนพื้นดิน สัตว์อสูรธาตุลมก็ทำลายปีศาจไปรวมสิบตัว พลังที่แผ่ออกมาสลายร่างปีศาจที่อยู่ระยะใกล้ไปหมด

พวกปีศาจที่ตั้งท่าจะบุกเข้ามาพากันถอยหนีไปอีกรอบ หลายตัวตะโกนโหวกเหวกเมื่อรู้ว่าสิ่งที่อยู่ตรงหน้าคืออะไร พวกมันกำลังต่อสู้กับ

ผู้ครองสรรพศาสตร์อยู่

ลูเอลใช้มือขวาสัมผัสขนสีทองสลบฟ้าของสัตว์ทรงพลัง ก่อนออกคำสั่งมันด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล “จัดการเจ้าพวกนี้ให้หมดเลย”

โดยปกติสัตว์อสูรทั้งสี่ธาตุนั้นไม่รับคำสั่งของมนุษย์ พวกมันเป็นสิ่งมีชีวิตทรงพลังที่แข็งแกร่งเกินกว่าสิ่งใด ใช้ชีวิตอย่างโดดเดี่ยว มนุษย์ทั่วไปแทบไม่มีโอกาสได้พบเห็น มีเพียงแค่ว่าลูเอลเท่านั้นที่สามารถควบคุมพวกมันได้ ด้วยจิตและพลังที่แข็งแกร่งเป็นพิเศษจนทำให้สัตว์อสูรยอมรับ

สัตว์อสูรตอบสนองคำสั่งของลูเอล มันสะบัดปีก ก่อให้เกิดสายลมเวทมนตร์ที่มีสีสันหลากหลายเหมือนสายรุ้ง ริวสายลมที่ถูกสร้างขึ้นทำหน้าที่เหมือนคมดาบกรีดร่างปีศาจที่ยืนล้อมอยู่รอบพวกเขา

“ฟี! แผ่นดินลอยฟ้ากำลังหายไปแล้ว!” รอสตะบอพลางชี้ขึ้นไปยังส่วนแผ่นดินรอบตัวโบสถ์ ซึ่งเริ่มถูกความมืดด้านบนกลืนกินหายไป ส่วนบนสุดกำลังเปลี่ยนไปอยู่ในสภาพล่องหน ลูเอลมองออกว่าตรงตำแหน่งนั้นน่าจะมีอาณาจักรแห่งความมืดตั้งอยู่

“เราจะตามมันไป! ขึ้นไปบนสัตว์อสูรเลย รอสเต้!”

รอสเต้กระโดดขึ้นไปนั่งบนหลังสัตว์ยักษ์ตามพี่ชายบอก สัตว์อสูรคำรามเหวี่ยงมามองเด็กชาย แสดงท่าหงุดหงิดเล็กน้อยเพราะคุ้นชินกับการรับคำสั่งผู้ครองสรรพศาสตร์อย่างเดียว ลูเอลต้องพยายามสื่อสารผ่านทางจิตเพื่อควบคุมมันเอาไว้ จากนั้นเขาก็ใช้เวทลอยตัวขึ้นไปเหยียบบนหลังมันอีกคน

สัตว์อสูรธาตุลมสะบัดปีกเบาๆ ก่อนบินขึ้นไปบนท้องฟ้า นุ่มนวลและรวดเร็วจนรอสเต้ที่เกาะหลังมันเอาไว้แทบตั้งตัวไม่ติด รู้ตัวอีกทีเขาก็พบว่าพวกตนกำลังลอยอยู่สูงกว่าพื้นหลายสิบลเมตร

“เข้าไปใกล้แผ่นดินนั้น!” ลูเอลออกคำสั่ง

ท้องฟ้าในคืนเดือนมืดดูว่างเปล่าไม่มีกระแทกก้อนเมฆ จนสัตว์อสูร

บินเข้าไปใกล้มันแหละ ทั้งสองจึงมองเห็นสิ่งที่ถูกซ่อนเอาไว้ด้วยเวทมนตร์ มีแผ่นดินขนาดใหญ่ลอยอยู่บนท้องฟ้าอย่างที่เคยบอกเอาไว้จริง ขนาดของมันทำเอาพื้นส่วนที่เพิ่งแยกจากตัวหมู่บ้านดูเล็กจ้อยไปเลย

ลูเอลมองเห็นว่าอาณาจักรแห่งความมืดกำลังลอยหนีพวกเขาไป เขาได้ว่าพวกปีศาจคงรู้ตัวแล้วว่าเกิดอะไรขึ้น

“แค่นี้ ระดับความเร็วของสัตว์อสูรไล่ตามได้สบาย”

ไม่ถึงสามวินาที สัตว์ยักษ์ที่สองพี่น้องที่อยู่ใกล้ตามทัน ขณะนี้ พวกเขา กำลังลอยอยู่เหนือแผ่นดินแห่งความมืด

ตอนที่ลูเอลสั่งให้สัตว์อสูรบินเข้าไปใกล้พื้นผิวดินแดนปีศาจ ก็มี กระสุนเวทมนตร์พุ่งมาจากด้านล่าง สัตว์อสูรธาตุลมส่งเสียงคำรามด้วยความหงุดหงิด เวทมนตร์เหล่านั้นไม่สามารถทำร้ายให้มันเจ็บหนักหรือ สอยจนร่วงตกลงไปได้ แต่ก็ส่งผลให้รู้สึกเจ็บแสบ น่ารำคาญไม่ใช่่น้อย

รอสเตียนหน้าออกไปมอง เห็นว่าเบื้องล่างมีปีศาจอยู่นับร้อย มากกว่าที่พวกเขาเพิ่งเจอในหมู่บ้านด้านล่างเสียอีก พวกมันวิ่งออกมาจากสิ่งก่อสร้างที่ดูเหมือนบ้านหินสูงชันเดียวซึ่งตั้งเรียงรายเป็นแถวตลอดสองข้างทาง ถนนบนแผ่นดินปีศาจนั้นเป็นพื้นดินสีน้ำตาลเข้มดูแห้งแล้ง

“แปลกตาจริง” รอสเตียบอก “ข้าไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่าพวกปีศาจใช้ชีวิตยังไง ไม่นึกว่าพวกมันจะมีบ้านหรือชุมชนของตัวเองด้วย”

“คงเพราะปกติเจ้าพวกนี้เอาแต่รุกรานคนอื่น” ลูเอลบอก “แต่หนนี้แหละ เราจะให้กรรมคืนสนองกลับมันบ้าง”

เขากวาดตามองหา แล้วเห็นว่าตอนนี้พื้นดินส่วนที่ลอยขึ้นมาจากหมู่บ้านด้านล่าง ประทับเข้ากับตัวแผ่นดินใหญ่ที่มุมด้านหนึ่งแล้ว ชีน่า และลูกน้องปีศาจอีกสิบตัววิ่งออกมาจากด้านในตัวโบสถ์

แม้ไม่ได้ยินเสียงพวกมันพูดกัน แต่มองจากการท่าทางของชีน่า ลูเอลก็พอจะเดาได้ว่าเจ้าปีศาจคงกำลังออกคำสั่งลูกน้องให้เตรียมพร้อม

รับมือเขาเต็มที

ลูเอลวางมือลงบนหลังสัตว์อสูร ทำให้มันปลดปล่อยพลังโจมตีขั้นสูงสุด สายลมที่ถูกสร้างจากแรงกระพือปีกผสมกับเวทมนตร์เข้มข้นที่คายออกมาจากปากของมัน หลอมรวมเป็นหนึ่งเดียวกันแล้วพุ่งใส่เหล่าปีศาจที่อยู่เบื้องล่าง

เมื่อพลังของสัตว์อสูรสัมผัสพื้น ปีศาจที่อยู่ตรงบริเวณนั้นก็แหลกสลายเป็นละอองในพริบตา พวกที่อยู่ไกลออกไปก็โดนพลังที่กระจายเป็นรัศมี บ้านเรือนถล่มลงมาจนราบเป็นหน้ากลอง กระทั่งปีศาจระดับสูงอย่างชีน่าก็ยังโดนผลึกจนกระเด็นออกไป

สัตว์อสูรธาตุลมอาศัยจังหวะนี้โอบเข้าไปใกล้พื้นตรงจุดที่ชีน่ากำลังล้มอยู่ สองพี่น้องกระโดดลงไป ขณะลอยตัวอยู่กลางอากาศ รอสได้สั่งให้อาวุธในมือเปลี่ยนเป็นธนู แล้วใช้กระสุนสายลมยิงใส่ชีน่าสองหนติดกัน

ลูกดอกที่ถูกสร้างขึ้นด้วยเวทมนตร์แทงทะลุข้อศอกซ้ายและหัวไหล่เจ้าปีศาจ เมื่อรอสได้ตกถึงพื้น ชีน่าจึงเอาดาบเขม็ง แหกปากคำรามอย่างบ้าคลั่งก่อนวิ่งเข้าหา มันเหวี่ยงแขนที่มีเล็บแหลมไปมา ท่วงท่าแสดงชัดเจนว่าต้องการแก้แค้นเด็กชาย

รอสได้ใช้แขนยันตัวลุกขึ้น เผื่อให้อีกฝ่ายวิ่งเข้ามาอย่างไม่เกรงกลัว ด้านลูเอลที่กระโดดลงพื้นห่างจากน้องชายไปประมาณสิบเมตร คิดจะวิ่งมาช่วยสู้ แต่เมื่อเห็นน้องชายยกมือขึ้นห้าม สื่อสารด้วยภาษากายว่าไม่จำเป็นต้องทำเช่นนั้นเขาก็เข้าใจ

รอสได้คงอยากจัดการกับศัตรูรายนี้ด้วยตัวเอง และถ้าทำสำเร็จเด็กคนนี้ก็จะต้องเติบโตไปอีกขั้น ลูเอลปล่อยให้สัตว์อสูรธาตุลมบินจากไป เขาเลือกใช้งานมันเพียงเท่านี้ การควบคุมอีกฝ่ายเอาไว้มันต้องสิ้นเปลืองพลังไม่น้อย

ขณะที่รอบตัวรอสดได้มีเพียงผืนดินว่างเปล่าที่เป็นผลจากการที่
สัตว์อสูรธาตุลมทำลายสิ่งก่อสร้างทุกอย่างที่อยู่ในบริเวณนี้ไปหมดแล้ว
เด็กชายกระหน่ำยิงลูกศรเข้าใส่ชีน่าที่วิ่งตรงเข้ามาอย่างต่อเนื่อง ฝ่ายหลัง
พยายามใช้แขนอันแข็งแรงปกป้องส่วนอื่นเอาไว้

หนึ่งในลูกศรปักเข้าที่หน้าผากของเจ้าปีศาจ ทำเอาร่างชีน่าชะงัก
ก่อนทรุดลงไปกับพื้น รอสดเห็นเหตุการณ์ใจมึน เฝ้ารอดูผลลัพธ์ เขาหวังว่า
ปลายศรจะปักทะลุเข้าไปถึงเนื้อในและปลิดชีวิตอีกฝ่ายได้ ทว่าห่าวินาที
ถัดมาจึงรู้ว่ามันไม่ถนัดอย่างที่คาดหวังเอาไว้

ชีน่าใช้แขนข้างซ้ายยันตัวลุกขึ้นอีกครั้ง พร้อมใช้มือขวากระชากศร
ออกจากหัว เลือดสีแดงเข้มไหลทะลักอาบใบหน้า แต่มันก็ยังคงมีชีวิตอยู่
ไม่ตายหรือสลายไป

“ข้าจะฆ่าแก! ไล่เด็กเวร!!”

ปีศาจร่างยักษ์แหกปากร้องตะโกน ระเบิดความโกรธเกรี้ยวที่
อัดแน่นอยู่ภายในออกมา ตอนนี้มันไม่สนใจเรื่องลูเอล การจู่โจมของ
ผู้ครองสรรพศาสตร์ หรือหน้าที่ต้องปกป้องโอโดเซอร์อีกแล้ว คิดอยู่
เพียงอย่างเดียวคือต้องฆ่ารอสดให้ได้ การถูกเด็กชายตัวแค่นี้เล่นงานทำให้
มันรู้สึกเสียศักดิ์ศรีเป็นอย่างมาก

หัวใจรอสดเต้นรัวขึ้นอีก แม้อยู่สิ่งตัวเองให้กล้าหาญ แต่การที่
ชีน่าอดึกกว่าที่คิดก็ทำให้เขาเสียกำลังใจไม่น้อย

“แกอยากฆ่าฉันตั้งแต่ตอนอยู่หมู่บ้านด้านล่างแล้วนี่ แน่จริงก็
ทำให้ได้อย่างที่ปากพูดสิ!” รอสดตะโกนท้าทาย

ชีน่าขมความเจ็บปวดจากบาดแผลทั่วตัวแล้ววิ่งตรงดิ่งหาเด็กชาย
อีกครั้ง รอสดได้ตัดสินใจเปลี่ยนอาวุธจากธนูเป็นดาบ กำด้ามดาบแน่น
เฝ้ารอให้ปีศาจวิ่งมาถึงตัว

ในจังหวะเดียวกับที่ชีน่าแหกปากร้องพร้อมตะปบลงมา รอสดก็

เตรียมพร้อมไว้ตั้งแต่แรกก็กระโจนเข้าหา เขาเบี่ยงตัวหลบ แล้วใช้ดาบกรีดไปตามท่อนแขนอีกฝ่าย

ดาบเวทมนตร์กรีดผ่านแขนจนเกือบถึงคอขึ้นมา เจ้าปีศาจตัดสินใจสะบัดแขนอย่างแรง ทำให้ทั้งดาบและตัวรอสได้กระเด็นออกห่างจากตัวรอสได้เสียหลักล้มกลิ้งไปตามพื้น ขึ้นมาไล่ตามมา ยกกระบี่ขึ้นทำลงไปยังบริเวณที่เด็กชายล้มอยู่ หวังบี้อีกฝ่ายให้ละเลิกเหลว แต่รอสได้หลบหลีกทัน แล้วไปตั้งหลักในระยะห่างออกไป พอลุกขึ้นได้เด็กชายก็กำดาบแน่น สายตาเพ่งมองหาจุดตายในตัวขึ้นาที่กำลังวิ่งเข้าหาอีกครั้ง

ในหัวสมองเด็กชายคิดถึงสถานการณ์ที่กำลังเผชิญอยู่ เขารู้ว่าตัวเองกำลังเสียเปรียบ ด้านพลังกำลังและความแข็งแกร่งนั้นรอสได้สู้ขึ้นมาไม่ได้เลย ร่างปีศาจทนรับการโจมตีของเขาได้มากมาย ขณะที่ถ้าเขาโดนมันอัดเพียงครั้งเดียวคงเจ็บหนักแน่

ข้อได้เปรียบหนึ่งเดียวคือ ด้วยร่างที่เล็กกว่าทำให้เขารวดเร็วกว่า ส่วนปีศาจนั้นเหาะทะลุลิ้นไหวได้ช้าแล้กว่าพลังกำลังที่มี

รอสได้พุ่งเข้าหาอีกฝ่ายพร้อมเหวี่ยงดาบฟันเข้าที่เอวขึ้นมา ปรากฏว่าเป็นการตัดสินใจที่ผิดเพราะเนื้อหนังบริเวณนั้นของปีศาจแข็งแกร่งเกินไป คมดาบเขากรีดได้เพียงผิวนอก สร้างแผลถลอกได้นิดเดียวเท่านั้น

ขึ้นมาหมุนตัวกลับมาเหวี่ยงมือหวั่นทุบหัวรอสได้ เด็กชายกระโจนหลบอีกครั้งทำให้กำปั้นของมันทุบเข้าที่พื้นแทน รอสได้ตัดสินใจสวนกลับกระโดดเข้าหา เหวี่ยงดาบเล็งที่คอปีศาจ

ขึ้นมาเคลื่อนไหวขวามาป้องกัน ใช้มือคว้าดาบเอาไว้ หยุดยั้งได้ก่อนถึงตัว รอสได้ถึงกับอึ้ง ไม่คิดว่าจะพลาดท่าแบบนี้ได้ ในขณะที่อีกฝ่ายส่ายยิ้ม รู้ว่าตัวเองเป็นฝ่ายชนะแล้ว

“เสียใจด้วยไอ้หนู แกมันถึงขนาดแล้ว” มันบอกพร้อมยกแขนซ้าย

ขึ้น ตั้งท่าเตรียมทุบรอสแต่ให้ตายคามือ

ทว่าก่อนจะได้ทำอย่างนั้น ร่างซึ่งน่ากลับกระตุกอย่างแรง รอสได้เห็นมันยกมือค้างไว้แบบนั้น ไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น จนวินาทีถัดมา หัวของมันก็เลื่อนหลุดจากร่างตกมาบนพื้น

รอสได้ตามเหตุการณ์ที่เพิ่งเกิดขึ้นไม่ทัน จนกระทั่งร่างเจ้าปีศาจล้มตึง เขาจึงเห็นลูเอลที่ยืนอยู่ตรงนี้ ในมือถือดาบเงินเป๋อนเลียด ที่แท้ผู้ครองสรรพศาสตร์เป็นคนพ้นคอมันขาดจากด้านหลังนั่นเอง

“ไม่เป็นไรใช่ไหม” ลูเอลถาม

รอสได้กระชากดาบออกจากมือศพตรงหน้า ก่อนพูดกับพี่ชายด้วยน้ำเสียงหงุดหงิด “ท่านไม่น่ายื่นมือเข้ามายุ่ง”

“ก็ไม่เสียหายอะไรนี่”

“ข้าไม่ต้องการให้พี่เข้ามาช่วย ข้าจัดการมันเองได้”

“ข้าไม่ได้คิดเรื่องช่วยเจ้าหรอก” ลูเอลพยายามพูดให้ชัดเจน้องชายน้อยที่สุด “แค่เห็นว่าเป็นโอกาสเหมาะที่จะจัดการกับเจ้านีพอดีแล้วก็คิดไม่ผิด มันมันแต่สนใจเจ้าอยู่ ข้าเลยใช้ดาบตัดคอได้สบาย”

“เฮอะ ท่านเห็นข้าเป็นแค่เหยื่อล่อหรือไง”

“ข้าคิดแต่เรื่องกำจัดศัตรูอย่างเดียวเท่านั้นแหละ”

รอสได้อดหงุดหงิดไม่ได้ ถึงในใจจะรู้ว่าถ้าลูเอลไม่เข้ามาช่วย ป่านนี้เขาอาจถูกฆ่าหรือไม่ก็บาดเจ็บหนักไปแล้ว แต่ถ้าเป็นไปได้ เขาก็อยากพิชิตศัตรูด้วยมือตัวเอง

สองพี่น้องไม่มีโอกาสพูดคุยกันต่อ แรงสั่นสะเทือนจากพื้นดึงความสนใจของพวกเขาไป ทั้งสองหันไปมองทางเดียวกันแล้วเห็นกองทัพปีศาจกำลังเดินตรงมาพวกเขา ประเมินคร่าวๆ แล้วมีไม่น่าต่ำกว่าห้าร้อยตน

“เพียบเลยเฮะ” รอสได้บอกรู้สึกตื่นเต้นไม่น้อย

“น่ายินดีไม่ใช่หรอ ถ้าเจ้าอยากสู้ต่อ ก็ยังมีศัตรูอีกมาก”

“ยังจะพูดเล่นอีก เยอะขนาดนี้เราจะเอายังไงดี”

“มาถึงขั้นนี้แล้วจะทำอะไรได้นอกจากลุยต่อไป”

ลูเอลพูดจบก็ใช้พลังเวทมนตร์สร้างตุ๊กตาดินที่มีรูปร่างเหมือนมนุษย์ขึ้นมารวมร้อยตัว ให้พวกมันทำหน้าที่เป็นทหารต่อสู้กับกองทัพฝ่ายปีศาจ สองพี่น้องบุกตะลุยเข้าไปพร้อมกัน ลูเอลบอกให้รอสเต้อยู่ใกล้เขาเอาไว้ เวทมนตร์พลังทำลายสูงของผู้ครองสรรพศาสตร์ระดับกลางกลุ่มปีศาจเป็นระยะ ในแต่ละครั้งก็ทำลายพวกมันได้หลายสิบตัว

เมื่อเทียบกัน มนุษย์ดินแต่ละตัวของลูเอลมีพลังกำลังและชั้นเชิงการต่อสู้เหนือกว่า แต่พวกปีศาจก็ไม่ยอมแพ้ง่ายๆ แม้โดนทำลายไปเท่าใด ลักพักก็มีตัวใหม่เข้ามาทดแทนอยู่ตลอดเวลา

ไม่ถึงสิบนาที ตุ๊กตาดินจากเวทมนตร์ของลูเอลก็ถูกทำลายจนเหลือไม่ถึงครึ่ง ผู้สร้างมันขึ้นมารู้ว่าจำเป็นต้องทุ่มพลังลงไปอีกครั้ง ไมอย่างนั้นการต่อสู้ครั้งนี้คงยืดเยื้อกว่าที่คาดไว้มากแน่

ท่ามกลางสนามรบอันวุ่นวาย ลูเอลนั่งคิดตัดสินใจ แล้วก็เลือกวิธีเรียกเอาสัตว์อสูรออกมาอีกตัว หลังเขาใช้พลัง จัปพลังก็มีสิ่งเหมือนช่องอากาศปริแยกกลางสนามรบ สัตว์อสูรตัวใหม่ปรากฏตัวออกมา มันมีผิวกายเป็นสีน้ำตาล ส่วนตัวคล้ายกระทิง หัวดูเหมือนเสือที่มีเขา นี่คือนิสสุธาตุดิน

พวกปีศาจที่อยู่ใกล้จุดที่สัตว์อสูรดินปรากฏตัวต่างแตกฮือหนีไปคนละทิศละทาง สิ่งแรกที่สัตว์ตัวยักษ์ทำคือสะบัดหางกวาดปีศาจรวมสิบตัวที่อยู่แถวนั้นกระเด็นกระดอนไป จากนั้นก็เหวี่ยงขาหน้าตบปีศาจอีกสองตัวจนแบนติดพื้นแหลกสลายไป

“ขยับเข้าไปใกล้สัตว์อสูรให้มากขึ้นหน่อย” ลูเอลบอกแล้วดึงรอสเต้ไปทางนั้น

เมื่อพวกเขาวิ่งมาถึงบริเวณขาน้ำข้างขวา รอสเต้สัมผัสได้ถึง

พลังงานบางอย่างที่เคลื่อนผ่านได้เท่า เหมือนแผ่นดินที่เขากำลังเหยียบ
อยู่กำลังสั่นไหว

สัตว์อสูรธาตุดินอำปากพ่นก้อนดินผสมเปลวเพลิงเหมือนกระสุน
ปืนใหญ่ที่ยิงออกไปอย่างต่อเนื่อง ปีศาจที่อยู่ในวิถีพลังนั้นแหลกสลาย
เป็นผุยผงในพริบตา

การโจมตีของสัตว์อสูรธาตุดินไม่ได้จบลงเพียงแค่นั้น พลังของมัน
แผ่กระจายดั่งวงน้ำกระเพื่อมขยายออกไปรอบทิศ ภายในเวลาเพียงเสี้ยว
วินาที พื้นดินราบเรียบกลับกลายเป็นหนามแหลมทิ่มแทงเหล่าปีศาจที่
ยืนอยู่รอบบริเวณนี้

การโจมตีครั้งนี้ทำลายปีศาจในกองทัพไปได้ถึงแปดในสิบส่วน เมื่อ
พื้นดินกลับคืนสภาพเดิม พวกที่เหลืออยู่ก็พากันถอยหนีออกไป เพราะรู้
ว่าถ้าเข้าใกล้จะต้องโดนเล่นงานแน่

“ยอไปเลยพี่ จัดการพวกมันซะเกือบหมด” รอสได้พูดด้วยความ
ยินดี แต่เมื่อหันไปทางพี่ชายก็เห็นว่าอีกฝ่ายแสดงท่าหอบเหนื่อย จนเขา
เป็นห่วง “เป็นอะไรหรือเปล่า”

“ข้ายังสบายดี แค่การเรียกสัตว์อสูรออกมาติดกัน มันเปลืองพลัง
ไม่ใช่หน่อยนะ”

“ถ้าท่านไม่ไหวจริงๆ เราถอยกันก่อนดีไหม” รอสได้พูดเสียงแผ่ว
แน่นอนว่าการถอยหนีไม่ใช่สิ่งที่เขาต้องการ แต่ก็ป็นห่วงอยู่ว่าลูเอลจะ
มีกำลังเพียงพอหรือเปล่า

“เอาเป็นว่าขั้นแรกกำจัดเจ้าพวกนี้ให้หมดก่อนแล้วกัน”

ลูเอลกำลังจะสั่งให้สัตว์อสูรโจมตีอีกครั้ง แต่เกิดเหตุไม่คาดฝันขึ้น
ก่อน เมื่อปีศาจที่เหลืออยู่กลับแตกสลายหายไปหมด เหลือทิ้งไว้แต่ความ
ว่างเปล่า

“อ้าว ทำไมอยู่ดีๆ พวกมันหายไปหมดเลย” รอสได้ถามพลางหัน

มองไปทั่ว พยายามค้นหาเพราะคิดว่ามันจะไปหลบซ่อนตัวตรงจุดไหน แต่ไม่เห็นร่องรอยสักนิด

“พวกมันคงสลายไปหมดแล้ว”

“เป็นเพราะพลังของสัตว์อสูรหรือ”

“ไม่ใช่หรอก ข้าว่าน่าจะเป็นฝีมือของโอโดเซอร์มากกว่า”

“แล้วมันจะทำลายลูกน้องตัวเองไปเพื่ออะไร”

“น่าจะเรียกว่าการดื่กล้มมากกว่า เท่าที่รู้ ปีศาจพวกนี้เป็นส่วนหนึ่งของโอโดเซอร์ตั้งแต่แรก มันต้องใช้พลังเพื่อสร้างขึ้นมา เจ้านั่นคงคิดว่าปล่อยให้ปีศาจที่เหลือถูกทำลายก็เป็นการสูญเสียเปล่า ผู้ดื่กล้มไปพร้อมกับตัวเองดีกว่า”

“ถ้าอย่างนั้นก็ดีสิ แสดงว่ามันคิดว่ามันอาจสูญพวกเราไม่ได้ จริงไหม” รอสเต้ถามอย่างอีกเขม

ลูเอลไม่ได้ตอบอะไร เพียงพยักหน้าเล็กน้อย เขาไม่แน่ใจเหมือนกันว่าสิ่งที่รอสเต้คิดนั้นถูกไหม สำหรับเขาแล้ว สถานการณ์เช่นนี้ชวนให้คิดได้อีกแบบว่าโอโดเซอร์จับตาพวกเขาอยู่ตลอด และมันก็ประเมินสถานการณ์เรียบร้อยแล้วว่าจะตอบโต้หรือจัดการพวกเขาอย่างไร

“เราน่าจะไปที่ปราสาทของมันเลยดีไหม”

รอสเต้ถามแล้วชี้ไปยังปราสาทหินสีดำที่อยู่ห่างออกไป นอกจากบ้านหินสูงแค่นั้นเดียวซึ่งพวกปีศาจชั้นต่ำเคยใช้อาศัยอยู่แล้ว ปราสาทแห่งนี้เป็นสิ่งก่อสร้างโดดเด่นเพียงหนึ่งเดียว พวกเขาเคยได้ยินผู้คนเล่าลือถึงสถานที่แห่งนี้มาหลายหน เพิ่งมีโอกาสดูได้เห็นกับตาเอาตอนนี่เอง

สิ่งที่ลูเอลทำคือปล่อยให้สุรธาตุดินสลายตัวไปเพื่อรักษาพลังเอาไว้ ร่างสัตว์ยักษ์แตกสลายเป็นก้อนกรวดชิ้นเล็กกระจายเต็มพื้น

ขณะนี้รอบตัวเขามีเพียงซากปรักหักพังของที่พักของพวกปีศาจและผืนดินเว้งว่าง ตัวปราสาทของจักรพรรดิมีตูดูห่างไกลเหลือเกิน

ทว่าลูเอลยังไม่ทันได้ตัดสินใจ ก็เกิดเหตุการณ์ประหลาดขึ้น สองพี่น้องรู้สึกเหมือนพื้นเบื้องล่างสั่นสะเทือนจนพวกเขาเกือบเสียหลักล้ม และสัมผัสได้ถึงสายลมพัดรุนแรงที่เคลื่อนผ่าน

“เป็นไปได้ยังไงกัน...” รอสได้ถึงกับอ้าปากค้าง เพราะตอนนี้ปราสาทปีศาจซึ่งเคยอยู่ห่างไกล กลับเลื่อนมาอยู่ตรงหน้าห่างไปไม่ถึงสามร้อยเมตร “ปราสาทเคลื่อนเข้าหาพวกเราในเสี้ยววินาทีเธอ”

“ไม่ใช่หรอก” ลูเอลบอกด้วยเสียงแหบแห้ง “พวกเราต่างหากที่ถูกดึงเข้ามาหาปราสาท ลองมองไปรอบๆ สิ”

รอสได้ลองทำตามนั้นแล้วจึงเข้าใจที่พี่ชายพูด ที่นี้ไม่ใช่พื้นที่เดิมซึ่งพวกเขาสู้กับกองทัพศัตรูก่อนหน้านี้ ซากสิ่งก่อสร้างที่เคยมีก่อนหน้านี้หายไปหมด เมื่อมองไปทางทิศตะวันออก เขากลับเห็นกลุ่มต้นไม้ประหลาดที่มีรูปลักษณะคล้ายกับคຸ້ມມຸນຸຮຸ໌ແທນ

“แต่ใครเป็นคนทำ” เขาคิดว่าคงไม่ใช่เวทมนตร์ของพี่ชายแน่

คำตอบเผยตัวให้เห็นอย่างรวดเร็ว ร่างในชุดผ้าคลุมสีดำปรากฏขึ้นด้านหลังสองพี่น้องในระยะประชิด ลูเอลสัมผัสได้ถึงจิตสังหารได้ก่อนเขารีบจับแขนน้องชายแล้วใช้เวทมนตร์ย้ายหนีไปจากจุดนั้นอย่างรวดเร็ว เป็นการตัดสินใจที่ถูก เพราะพื้นดินบริเวณนั้นเกิดระเบิดด้วยพลังเวทมนตร์แห่งความมืด เหลือทิ้งไว้เพียงหลุมขนาดใหญ่

ลูเอลที่หนีห่างออกมาร่วมสิบเมตรจึงมองผู้ที่ซ่อนตัวอยู่ในชุดผ้าคลุมสีดำที่ขยับไหวไปมาเหมือนมันมีชีวิตและจิตวิญญาณของตัวเอง แม้ปากปิดซ่อนตัวเอาไว้ดีแล้ว แต่นักเวทที่มีพลังแข็งแกร่งระดับลูเอลสามารถมองเห็นทะลุเข้าไปถึงด้านในได้

ภายใต้ผ้าคลุมคือ ปีศาจที่มีร่างกายคล้ายกับมนุษย์มาก ดูเหมือนชายแก่ร่างผอม ผิวหนังเหี่ยวยุ่น เบ้าตาลึก ดูไม่มีสง่าราศีเลย แต่ลูเอลสามารถสัมผัสเวทมนตร์แข็งแกร่งที่ไหลเวียนอยู่ภายในร่างนั้นได้

“แกคือโอโดเซอร์สินะ” ลูเอลเอ่ยถาม

“ใช่ ข้านี้แหละโอโดเซอร์” มันตอบด้วยเสียงแหบพร่าขนลุก

“ได้เห็นแกกับตาแล้ว ข้ารู้สึกผิดหวังเหลือเกิน ผู้คนทั่วแผ่นดิน
หวาดกลัว มองว่าแกเป็นราชาแห่งปีศาจ ทำให้จินตนาการว่าแกคงดู
สูงใหญ่น่าเกรงขาม ที่แท้ตัวจริงเหี่ยวแห้งไร้เรี่ยวแรงอย่างกับคนแก่”

“แกคือผู้ครองสรรพศาสตร์ใช่ไหม” โอโดเซอร์ไม่สนใจคำนั้น แต่
ถามกลับ

“เรียกข้าว่าลูเอลก็ได้ นั่นคือชื่อจริง”

“โอ้ เจ้าไม่คิดปิดบังชื่อเสียงเรียกนามตัวเองแล้วหรอ” โอโดเซอร์
ทำท่าประหลาดใจ “ข้าเชื่อว่าตลอดเวลาที่ผ่านมา เจ้าเรียกตัวเองว่า
ผู้ครองสรรพศาสตร์ก็เพราะไม่ต้องการให้ใครรู้จักตัวตนที่แท้จริงใช่ไหม”

“มาถึงขั้นนี้คงไม่จำเป็นแล้ว พอจัดการแกได้ ข้าก็ไม่ต้องสนใจ
เรื่องนี้อีกแล้ว”

ขณะที่ลูเอลกำลังตีฝีปากยั่วโมโหโอโดเซอร์อยู่ รอสได้ก็ยกดาบขึ้น
เตรียมพร้อมสำหรับการต่อสู้อยู่ตลอดเวลา ไม่แน่ใจว่าอีกฝ่ายจะโจมตี
เข้ามาตอนไหน แต่กลับผิวดาคเพราะโอโดเซอร์เอาแต่เงยบ ยืนสงบนิ่ง
ไม่ได้โต้ตอบอะไรกลับมาเลย เพียงแค่จ้องมาทางสองพี่น้อง

เมื่อจักรพรรดิเริ่มขยับตัวอีกครั้ง สิ่งแรกที่มีนัยสำคัญคือใช้สองแขน
ปิดผ้าคลุมส่วนหัวไปทางด้านหลัง เปิดเผยให้พวกเขาเห็นใบหน้ามันอย่าง
เต็มที่

“เจ้ากำลังกลัวข้าอยู่ใช่ไหม” และนั่นคือสิ่งแรกที่มีมันเอ่ยถามมา

“กลัวอะไรนะ” ลูเอลขมวดคิ้ว

“ข้าแน่ใจว่าเจ้าได้ชินชดเจนอยู่แล้ว แต่จะพูดอีกครั้งก็ได้ ตอนนี้
เจ้ากำลังกลัวข้าอยู่ใช่ไหม”

“โอ้ปีศาจบ้า อย่าหลงตัวเองไปหน่อยเลย!” รอสได้ตะโกนโต้กลับ

ไป “อย่างพี่ชายข้ามีเหรอจะกลัวแก ไม่มีทางอยู่แล้ว”

“โอ้หนู ข้าไม่ได้พูดเองนะ แค่อ่านจิตใจพี่ชายเจ้ามา”

“ไม่มีทางเป็นไปได้ ถ้าพวกเรากลัว จะกล้าบุกเข้ามาหาแกเองเหอ”

“นั่นสินะ ข้าคงใช้คำพูดผิดไปหน่อย” โอโดเซอร์ยอมรับตามตรง

“ต้องพูดว่าพี่ชายของเจ้ากำลังกังวลว่าจะสู้ข้าไม่ได้”

“อย่าทำเป็นรู้ดีไปหน่อยเลย” รอสเตย์คงเถียงต่ออย่างไม่ยอมแพ้

สำหรับผู้มีพลังเวทอยู่ในระดับสูงอย่างผู้ครองสรรพศาสตร์กับข้า เพียงแค่ใช้สายตามองคู่ต่อสู้ เราก็ประเมินความสามารถและความรู้สึกนึกคิดในใจอีกฝ่ายได้แล้ว การที่พวกเจ้าถูกดึงเข้ามาใกล้ปราสาท ต้องเผชิญหน้ากับข้าเร็วขึ้นแบบนี้ ถือเป็นเรื่องที่ไม่ได้คาดฝันเอาไว้ จริงไหม”

สำหรับประเด็นนี้รอสเตย์ไม่สามารถเถียงได้ เขาต้องยอมรับว่าตนเองกับพี่ถูกพาตัวมาอยู่ที่แห่งนี้โดยไม่รู้ตัว

โอโดเซอร์นั้นอ่านใจออก รู้ว่าเด็กชายคิดอย่างไรจึงพูดต่อ “การที่พวกเจ้าถูกเวทมนตร์ข้าพาตัวมาโดยไม่อาจขัดขึ้นได้ ก็แสดงให้เห็นแล้วว่าพลังของข้าเหนือกว่า”

สิ่งที่โอโดเซอร์พูดมานั้น ลูเอลคิดกังวลอยู่ตั้งแต่แรกแล้ว การที่เขากับน้องชายถูกมันพาเคลื่อนย้ายเปลี่ยนที่ตามใจชอบอย่างนี้ แทบไม่ต่างจากการตกอยู่ในเงื้อมมือโอโดเซอร์ บางทีอาจจะเป็นเพราะกำลังเหนื่อยหลังจัดการกองทัพปีศาจจนเพลอตัว ไม่ได้ระวังป้องกันเวทมนตร์ย้ายที่จากศัตรู

“แค่ใช้เวทมนตร์กับพวกเราได้ทีเดียว อย่าล้าพองไปหน่อยเลย โอโดเซอร์” ลูเอลได้กลับไปบ้าง ขึ้นพล้อยให้โอโดเซอร์พูดอยู่ฝ่ายเดียว รอสเตย์คงเสียขวัญแน่ “อีกอย่าง เจ้าไม่ได้ทำให้พวกเราบาดเจ็บแม้แต่น้อย คิดว่าแค่นี้จะทำให้ตัวเองชนะได้เหอ”

“ทุกอย่างไม่ตรงกับที่เจ้าวางแผนเอาไว้เลยใช่ไหม” ผู้นำของ

กองทัพปีศาจยังคงเล่นสงครามจิตวิทยาต่อ ไม่สนใจสิ่งที่ลูเอลโต้แย้งกลับมา “ข้ามองผ่านเข้าไปถึงความคิดของพวกเขาได้ ตอนแรกคงวางแผนเอาไว้ว่าจะลอบเข้ามา แล้วเล่นงานข้าไม่ให้รู้ตัว ไม่อยากสู้กับพวกลูกน้องข้าแบบนี้”

“มันก็ไม่ได้หนักหนาอะไรนี่ กองทัพปีศาจของเจ้าก็กระจอกน่าดู” ลูเอลดูถูก “ทำให้ข้าเกิดแผลยังไม่ได้เลย”

“แต่ก็ทำให้เจ้าเสียพลังไปมาก เท่าที่รู้ เจ้าต้องเรียกสัตว์อสูรมาใช้งานถึงสองหน ถ้ามั่นพอจะมั่ง มันต้องเปลืองพลังแค่ไหน ตอนนี่เจ้าเหลือพลังถึงหกในสิบหรือเปล่า”

ลูเอลเฉลอากำหนดแน่นหลังได้ยินคำถามนี้ อย่างที่เขากังวลเอาไว้เลย โอโดเซอร์ไม่ได้เป็นเพียงปีศาจร้ายที่เอาแต่ใช้กำลังและพลังเวททำลายคู่ต่อสู้อย่างเดียว แต่มันยังมีทั้งสมองและความเยือกเย็น แถมยังรู้จักใจพวกเขาอีกด้วย

สำหรับศัตรูที่มีคุณสมบัติเช่นนี้ มันสามารถพลิกแพลงคำพูดให้มีอันตรายดังอาวุธหรือพิษร้ายที่ทำลายพวกเขาได้

“ข้าไม่ได้เป็นฝ่ายเดียวที่สูญเสียพลังไปหรอก” ลูเอลบอก “กองทัพปีศาจที่ข้าทำลายไปทั้งหมดก็ล้วนถูกสร้างขึ้นด้วยพลังของเจ้า เจ้าเองก็ต้องเสียพลังไปเหมือนกัน”

“ตอนนี้ข้าเหลือพลังอยู่แปดในสิบส่วน ยังไงก็มากกว่าเจ้าอยู่ดี” โอโดเซอร์เปิดเผยออกมาเอง สองพี่น้องไม่อาจแน่ใจได้ว่าเป็นจริงหรือโกหก

“เฮ้อ” ลูเอลถอนหายใจ ก่อนใช้มือเสกผนด้วยที่ทำเปื้อน่ายในเวลาเพียงเสี้ยววินาที แววดาชายหนุ่มเปลี่ยนแปลงจากผอมคลาญกลายเป็นอสมามั่งร่ำรวย

พื้นดินส่วนที่โอโดเซอร์ยืนอยู่ปูขึ้น ผิวดินบางส่วนก่อตัวกันเป็น

เหมือนมีมนุษย์ มีอ้อมลึบจุตจากอมมารเอาไว้ ทำให้มันไม่อาจขยับหนีไปไหนได้ ขณะเดียวกันก็มีกำแพงสีดำผุดขึ้นมาปิดล้อมมันเอาไว้จากทั้งสี่ด้าน พื้นผิวกำแพงเปลี่ยนจากดำเป็นขาว ก่อนระเบิดอย่างรุนแรง เปลวเพลิงพุ่งกระจายออกไปรอบทิศ กลายเป็นสายลมพัดรุนแรง กระทั่ง รอสได้ซึ่งอยู่ห่างหลายเมตรยังรู้สึกได้ และต้องยกแขนขึ้นบังโดยอัตโนมัติ

“นี่มันอะไรกัน...ที่เป็นคนทำเหรอ”

“ใช่...” ลูเอลตอบ มองคว้นไฟที่พุ่งกระจายขึ้นสู่ท้องฟ้า “ข้าไม่คิดจะเสียเวลาคุยโต้ตอบกับมันอย่างไร้ความหมายหรอกนะ ระหว่างนั้น ข้าแอบปล่อยพลังเวทมนตร์ไปสะสมอยู่ตรงบริเวณที่โอโดเซอรียีนอยู่ เมื่อพร้อมก็ให้มันระเบิดออกทันที”

“เยี่ยมไปเลยแฮะ” รอสได้รู้สึกมีกำลังใจขึ้นมาเมื่อเห็นว่าลูเอลสามารถเล่นงานโอโดเซอร์ได้ แสดงถึงการเป็นฝ่ายเหนือกว่า “โดนเวทมนตร์ขั้นสูงอัดในระยะใกล้แบบนี้ ไม่ตายก็ต้องเจ็บหนัก”

“ขอให้ตายไปเลย”

“น่าเสียดายที่พวกเจ้าคงต้องผิดหวังนะ” เสียงโอโดเซอร์ที่ดังมาจากด้านหลังทำเอาสองพี่น้องสะดุ้ง ลูเอลมีปฏิกิริยาตอบสนองอย่างรวดเร็ว เขาคิดว่าร่างน้องชายแล้วรีบใช้พลังเวทมนตร์เคลื่อนที่ด้วยความเร็วสูงพุ่งหนีไปอีกด้าน

มันไม่ย่ำง่ายดังหวัง เพราะหลังผู้ครองสรรพศาสตร์พุ่งตัวออกไปไม่ถึงห้าเมตร เขาก็ชนกับกำแพงที่มองไม่เห็นจนล้มลงไปที่ทั้งคู่

ลูเอลขมความเจ็บปวดแล้วรวบรวมสมาธิ ตั้งอำนาจเวทมนตร์มายังดวงตาเพื่อมองสิ่งที่ซ่อนอยู่ในบริเวณนี้ แล้วพบว่ามีการแฝงล่องหนปิดล้อมอยู่รอบทิศ ส่วนโอโดเซอร์นั้นขณะนี้ยืนอยู่ด้านนอก เมื่อเห็นเขามองมา จักรพรรดิมืดก็สับัดมือทั้งสองข้าง เริ่มใช้เวทมนตร์บทต่อไป

เมฆดำก่อตัวที่ท้องฟ้าเบื้องบนเหนือพื้นที่ปิด ก่อนที่สายฝนจะร่วง

หล่นลงมา ทว่ามันไม่ใช่หยดน้ำตามปกติ กลับเป็นเข็มแหลมคมน่าสะพรึงกลัว

ลูเอลจ้องมองสายฝนอันตรายที่กำลังพุ่งลงมา แล้วรีบปิดดาบเงินลงพื้น ยกแขนทั้งสองข้างขึ้นสร้างเกราะป้องกันในรัศมีสองเมตรรอบตัว เมื่อเข็มแหลมพวกนั้นโดนเกราะเวทมนตร์ ก็เกิดเสียงดังราวกับสัตว์ร้ายกำลังคำรามอย่างกราดเกรี้ยว

เวทมนตร์อันตรายพยายามเจาะเข้าหาพวกเขา ลูเอลที่ใช้พลังต้านเอาไว้รู้สึกถึงแรงสั่นสะเทือน เกราะป้องกันกำลังจะถูกทำลาย เขาต้องคอยปล่อยพลังเสริมความหนาให้มันไปเรื่อยๆ รู้ว่าถ้าปล่อยเอาไว้ การโจมตีของศัตรูจะต้องเข้าถึงตัวพวกเขาได้แน่

“พี่! บางส่วนเริ่มแทรกเข้ามาได้แล้ว!” รอสได้ร้องบอกเมื่อเห็นเข็มแหลมส่วนหนึ่งแทรกตัวผ่านเวทมนตร์ป้องกันเหนือหัวเข้ามาที่ละนิด จนกระทั่งปักพื้นข้างตัวเขา โชคดีเวทมนตร์ป้องกันยังสามารถหน่วงให้มันเคลื่อนตัวได้ช้าลงจนเขาหลบหลีกได้

“รอสเต้! เจ้าใช้ดาบทำลายส่วนที่เจาะเข้ามาได้ด้วย” ลูเอลบอก

“ตกลง” รอสได้รับคำสั่งแล้วถือดาบเตรียมพร้อม กวาดตามองเกราะป้องกันเหนือหัวอย่างตั้งใจ เมื่อเห็นส่วนไหนมีเข็มแหลมเจาะเข้ามา เขาก็ใช้ดาบทำลายมันก่อน

สองพี่น้องต้องตกอยู่ในสถานการณ์อันตรายเช่นนี้อยู่พักใหญ่ ลูเอลทุ่มพลังไปกับการเสริมเกราะในจุดต่างๆ เพื่อให้การโจมตีของโอโดเซอร์ผ่านเข้ามาได้ยากที่สุด ในขณะที่รอสได้คอยเป็นผู้ช่วย ทำลายส่วนที่หลุดเข้ามาได้ ในที่สุดก้อนเมฆสีเทาด้านบนก็สลายไป สายฝนอันตรายหยุดตก เกราะล่องหนที่ซึ่งพวกเขาเอาไว้หายไปอีกครั้ง

“พวกเจ้าทำได้ไม่เลวเลย” โอโดเซอร์ปรบมือให้พวกเขา “ตอนแรกข้าคิดว่าถ้าถูกขังเอาไว้ในพื้นที่ปิดแบบนี้ไม่น่ารอด”

“ดูถูกกันเกินไปหน่อยแล้ว ‘ไอ้ปีศาจ!’ รอสต์ไว “ข้ากับพี่ไม่ตายง่ายๆ หรือ”

“ถึงรอดมาได้แต่ก็เหนื่อยน่าดูใช่ไหม การใช้เวทมนตร์สร้างเกราะป้องกันเป็นเวลานานขนาดนั้น ข้าเชื่อว่าผู้ครองสรรพศาสตร์ต้องเปลืองพลังไม่น้อยเลย”

“แกเตรียมใช้เวทมนตร์เอาไว้ตั้งแต่ตอนเราคุยกันใช่ไหม” ลูเอลถามมัน

“ข้าก็คิดเหมือนเจ้านั่นแหละ” โอโดเซอร์บอมรับ “ไอ้การต่อปากต่อคำกันอย่างนี้ มันก็เป็นเพียงเรื่องไร้สาระ เจ้าก็จงเล่นงานข้าที่ผลออกมาเหมือนกัน”

ลูเอลจ้องมองจักรพรรดิมืดแล้วเห็นว่า มันแทบไม่ได้รับบาดเจ็บใดๆ เลย มีเพียงรอยไหม้เล็กน้อยบริเวณผ้าคลุมที่สวมอยู่เท่านั้น การที่ เขาใช้เวทมนตร์ขั้นสูงโจมตีเมื่อครู่นี้ให้ผลดังหวัง

“คราวนี้ข้าไม่พลาดแน่” ลูเอลบอก

“จากที่ประลองเวทมนตร์กันเมื่อครู่นี้ ข้าเป็นฝ่ายเหนือกว่า เพราะไม่ได้แผลสักนิด ในขณะที่เจ้าเสียพลังไปมาก” โอโดเซอร์ข่ม

“เลิกพูดจาวางมาดเหมือนเป็นผู้ยังรู้ชะตา”

“ทำไม มันทำให้คิดถึงผู้เฒ่าแห่งมิสทรีที่พวกเจ้าขัดคำสั่งมาอย่างนั้นหรือ”

แม้สีหน้าภายนอกยังคงดูสงบนิ่งไม่เปลี่ยนแปลง แต่ลูเอลตกใจไม่น้อยหลังได้ยินมันพูดอย่างนี้ ส่วนรอสต์นั้นเก็บอาการไม่อยู่ ถึงกับอ้าปากค้าง

โอโดเซอร์รู้ว่าเป็นอีกครั้งที่มันเล่นงานถูกจุด “ข้าสามารถอ่านทุกความคิดในใจ มองเห็นทุกสิ่งที่พวกเจ้าเคยทำมา อย่างการออกเดินทางก่อนเวลาอันควรโดยไม่เชื่อการห้ามปรามของผู้เฒ่า”

“รอสเต้ ทำใจให้สงบไว้ อย่าเพิ่งคิดฟุ้งซ่าน” ลูเอลบอกน้องชาย คาดเดว่าจิตใจเด็กคงถูกเจาะได้ง่ายกว่าผู้ใหญ่อย่างเขา “คิดแค่เรื่องเดียวพอ นั่นคือเราต้องจัดการมันให้ได้”

“เข้าใจแล้ว”

“คิดได้ดี” โอโดเซอร์เอ่ยชม “แต่จะเอาชนะได้ยังไง ในเมื่อข้ารู้ทัน และนำหน้าพวกเจ้าก้าวหนึ่งทุกอย่าง”

“ปากดีไปเถอะ ข้าก็อยากรู้เหมือนกันว่าเราจะนำหน้าพวกข้าได้อีกนานแค่ไหน”

ลูเอลสะบัดดาบขึ้นหน้าอีกฝ่าย เวทมนตร์เพลิงชั้นสูงพุ่งจากปลายดาบตรงเข้าหาโอโดเซอร์ด้วยความเร็ว เปลวเพลิงรวมตัวกันจนมีรูปร่างเหมือนเสือดาวโต โอโดเซอร์ใช้เวทมนตร์ตอบโต้ด้วยการสร้างงูจากน้ำสกักทางเอาไว้

พลังเวทมนตร์ของทั้งสองปะทะกันราวกับเป็นสิ่งมีชีวิตจริง เสือไฟคำราม ใช้อุ้งเท้าที่เป็นเปลวเพลิงตะปบ ในขณะที่งูน้ำตอบโต้ด้วยการเลื้อยเข้ารัดพันร่างเสือ ผู้ใช้เวทมนตร์ทั้งสองหันฝ่ามือไปทางนั้น ส่งกระแสจิตควบคุมสัตว์เวทมนตร์ทั้งสองให้ต่อสู้แทน

ในที่สุดไฟและน้ำก็หลอมรวมเป็นหนึ่งเดียวแล้วระเบิดออก ไร่ร้อนแผ่กระจายออกไปรอบทิศเข้าใส่ทั้งโอโดเซอร์และลูเอล

ผู้ครองสรรพศาสตร์รีบใช้พลังเคลื่อนย้ายร่างด้วยความเร็วบุกประชิดโอโดเซอร์ เหยี่ยงดาบเงินฟันเข้าที่ท้องโอโดเซอร์ทำมันได้แผลจักรพรรดิมีดสะบัดมือทั้งสองข้าง ดาบสีขาวยาวและดำปรากฏขึ้นกลางอากาศแล้วเคลื่อนไหวเอง ช่วยป้องกันเจ้านายและฟาดฟันเข้าใส่ลูเอล

ลูเอลรับมือกับสองดาบพร้อมกัน เขาเหยี่ยงอาวุธบัดหนึ่งโน้นออกไป ก่อนหมุนตัวเสริมพลังเวทไว้ที่ขาขวาแล้วถีบด้ามดาบอีกเล่มให้มันพุ่งปักพื้น ไม่เหลือสิ่งใดช่วยป้องกันโอโดเซอร์ได้อีก

จอมปีศาจเตรียมพร้อมรับมือไว้แล้ว เมื่อเห็นลูเอลพุ่งเข้าหา มันก็เหวี่ยงมือขวาสู่เวทมนตร์ สร้างกำแพงไฟขึ้นมาจากพื้นกันทางดาบเอาไว้ แดงเปลวไฟเหล่านั้นยังเคลื่อนตัวเหมือนหนวดของสัตว์ลึกลับ พยายามเกี่ยวรัดดาบของลูเอลเอาไว้

โอโดเซอร์มัวจืดจางอยู่กับลูเอลจนไม่ทันมองรอยเท้าที่แอบวิ่งอ้อมมาทางด้านหลัง กว่าที่ตัวก็ตอสนสัมผัสสังหารของเด็กชายในระยะใกล้ รอสได้เหวี่ยงดาบฟัน ผลลัพธ์คือการโจมตีที่ได้ผลที่สุดตั้งแต่พวกเขาเผชิญหน้ากับโอโดเซอร์ ดาบของรอสได้ตัดขาขวาของปีศาจขาดออก ทำเอาจักรพรรดิมีดเซล้มไปกับพื้น

“สำเร็จแล้ว!” รอสได้ร้องด้วยความยินดี

“ตัดหัวมันซะ รอสได้!” ลูเอลที่ยังถูกกำแพงไฟขวางไว้บอกน้องชาย มองเห็นชัยชนะอยู่ใกล้แค่เอื้อม ขอเพียงรอสได้เล่นงานศัตรูเข้าที่ จูดยาได้เท่านั้น

รอสได้รับพุ่งตัวเข้าหาจอมปีศาจแล้วเหวี่ยงดาบอีกครั้ง โอโดเซอร์ยกแขนซ้าย หันฝ่ามือไปทางเด็กชาย ก่อนใช้พลังผลักรอสตัวให้กระเด็นออกไปเกือบสิบเมตร

ในตอนที่โอโดเซอร์ใช้พลังกับรอสได้ เวทมนตร์กำแพงไฟที่รั้งลูเอลไว้ก็อ่อนกำลัง ฝ่ายหลังใช้เวทมนตร์สร้างน้ำแข็งกลบทับกำแพงไฟ แล้วบุกเข้าถึงตัวมันได้ โอโดเซอร์รีบย้ายร่าง ลอยหนีไปจากจุดนั้นอย่างรวดเร็ว ท่อนขาที่ถูกรอสตัดก็ตามมาด้วย ก่อนต่อเชื่อมเข้ากับร่างกายส่วนอื่น รอยแผลเลื่อนหายไปอย่างรวดเร็วเหมือนมันไม่เคยถูกตัดขาดมาก่อน

ลูเอลไม่ไล่ตามไป รู้ว่าพลาดโอกาสในการพิชิตอีกฝ่ายไปแล้ว การจัดการโอโดเซอร์ให้ได้นั้น แค่เพียงสร้างบาดแผลหรือทำให้บาดเจ็บแค่บางส่วนไม่เพียงพอ นักเวทที่มีพลังอำนาจสูงอย่างมันย่อมสามารถรักษาตัว คืนสภาพร่างให้สมบูรณ์ได้อย่างง่ายดาย

ถ้าจะฆ่า จำเป็นต้องเล่นงานให้ถึงจุดตาย พิฆิตครั้งเดียวให้จบสิ้น
กันไปเลย

“ผู้กันยนี้ พวกฉันเป็นฝ่ายเหนือกว่านะ” ลูเอลกว่นประสาท
คู่ต่อสู้บ้าง “แกล้วว่าตัวเองหยิ่งรู้อนาคต แต่ไม่รู้หรือไม่ว่าจะโดนเด็กใช้
ดาบตัดขาเอา”

“ข้าก็แค่เผลอไปหน่อย แต่ข้อผิดพลาดแบบนี้จะมีเพียงแค
หนเดียว”

“ระวังเอาไว้เถอะ โอโดเซอร์ แกล่ลาดเมื่อไหร่ อาณาจักรแห่ง
ความมืดจะล่มสลาย”

“ถ้าคิดว่าทำได้ก็เข้ามาเลย”

หลังจากนั้นการต่อสู้ระหว่างผู้ครองสรรพศาสตร์กับจักรพรรดิมืด
ก็ดำเนินต่อไปเรื่อยๆ สิ่งที่คุณเฒ่าแห่งมิสทรีเคยบอกเอาไว้ฉันไม่ผิดพลาด
ทั้งคู่เป็นนักเวทที่ทรงพลังมีความสามารถทัดเทียมกันมาก โดยปกติลูเอล
สามารถจัดการกับศัตรูได้อย่างง่ายดายไม่ว่าจะประลองกับใคร เป็น
ครั้งแรกที่เขาได้พบคนที่สามารถต้านทานเวทมนตร์ของตนได้แทบทุกบท
เมื่อฝ่ายหนึ่งใช้เวทมนตร์โจมตีเข้าใส่ อีกคนก็ใช้พลังธาตุตรงข้าม
ด้านกลับมา ทั้งคู่ทำได้เพียงสร้างบาดแผลและอาการบาดเจ็บเล็กน้อย
ให้แก่กัน ทว่ายังไม่มีใครสามารถกำชัยชนะได้อย่างเด็ดขาดเสียที

การต่อยุ่ดำเนินไปหลายชั่วโมง แม้อ่อนล้าเต็มทีแต่ลูเอลก็ต้อง
อดทน ตั้งสมาธิจดจ่ออยู่กับคู่ต่อสู้ตรงหน้าตลอดเวลา รู้ว่าถ้าพลังเผลอ
เพียงนิดเดียวอาจถึงมาได้

ส่วนรอสเตอร์คอยหาจังหวะช่วยเหลือ แต่ก็ไม่มีโอกาสมากนัก ยิ่ง
สองฝ่ายใช้เวทมนตร์ซับซ้อนรุนแรงมากขึ้นเท่าใด โอกาสให้รอสเตอร์ยื่นมือ
เข้าไปแทรกก็น้อยลงเท่านั้น เป็นการต่อสู้ที่ยิ่งใหญ่เกินไป เป็นการ
ปะทะกันระหว่างสองนักเวทที่เก่งกาจที่สุดในโลก ถ้าเด็กชายไม่ระวังให้ดี

เขาจะเป็นฝ่ายได้รับบาดเจ็บเสียเอง

เมื่อภาพเหตุการณ์ย้อนมาถึงตอนนี้ เวทมนตร์ที่ลูเอลใช้ก็
หยุดทำงาน รอสได้ถูกดึงกลับสู่โลกปัจจุบันอีกครั้ง

“อ้าว เลิกซะแล้วหรอ” เขาเอ่ยถาม

“ใช่ ช่างวังแล้ว อยากไปนอน” ลูเอลบอกพลางอ้าปากหาว พร้อมกับบิติ้เกียจ

“โอ้ กำลังถึงตอนสนุกอยู่แท้ๆ ท่านน่าจะให้ข้าดูต่อ”

“วันนี้ข้าให้เจ้าดูตั้งยาวนานะ ยังไม่พอใจอีกหรือไง”

รอสแตกใจใหญ่ แล้วก็ต้องยอมรับว่าที่พี่ชายพูดมาก็ถูกอยู่ เขาถูกดึงไปช่วงเวลาของตัวเองยังเป็นเด็กส่วนลูเอลเป็นผู้ใหญ่ จมดิ่งเข้าไปในโลกนั้น จนเมื่อกลับมาสู่โลกแห่งความจริง เห็นอีกฝ่ายอยู่ในร่างเด็กแล้วรู้สึกแปลกชอบกล “มันก็ใช่หรอก แต่ข้าอยากดูให้จบ อยากเห็นตอนพวกเราพิชิตโอโดเซอร์ได้”

“มันก็ไม่มีอะไรน่าสนใจนักหรอก เอาเป็นว่าข้าเล่าให้ฟังเลยก็ได้”

ลูเอลบอก “ข้ากับมันประลองเวทมนตร์กันไปเรื่อย ใช้พลังโจมตี ด้านทานกันไปมา จนถึงตอนท้ายโอโดเซอร์เหลือพลังน้อยกว่า ข้าเรียกสัตว์อสูรทั้งสี่ธาตุออกมา แล้ว...”

“เดี๋ยวก่อน” รอสได้ยกมือขึ้นพูดแทรก “โอโดเซอร์มีพลังน้อยกว่าท่านอย่างนั้นหรอ”

“ก็ใช่นะสิ”

“จากภาพความทรงจำ โอโดเซอร์ทำท่าเหมือนมันเหนือกว่าพวกเรา อ่านจิตใจ รู้ทันท่านแทบทุกอย่าง ข้าเลยนึกว่าพอสู้กันไป มันจะเหลือกำลังมากกว่าซะอีก”

“นั่นถือเป็นอีกหนึ่งบทเรียนที่เราได้จากการต่อสู้ครั้งนี้” ลูเอลบอก

“ศัตรูอย่างโอดเซอร์ บางครั้งมันไม่ได้ใช้เพียงกำลัง แต่ยังใช้คำพูดหลอกลวงพวกเราดูด้วย”

“ทุกอย่างที่มันพูดมาไม่ใช่ความจริงหรอก”

“ก็แค่ราคาคุย พยายามหลอกให้พวกเราเกรงกลัว หวังให้เสียกำลังใจก็เท่านั้นเอง ตกลงเจ้าจะให้ข้าพูดต่อได้หรือยัง”

“เอาสี เทียนเลย ข้าอยากฟังท่านอยู่แล้ว”

“ก็ไม่มีอะไรมากนักหรอก พอข้ามองออกมาโอดเซอร์ก็กลัวจะหมดแรง เลยตัดสินใจทุ่มพลังทั้งหมดเพื่อจัดการมันทีเดียว เริ่มจากเรียกสัตว์อสูรธาตุไฟและลมออกมาโจมตีใส่มันพร้อมกัน จากนั้นก็ตามด้วยสัตว์อสูรอีกสองตัวคือน้ำและดิน เล่นงานซะโอดเซอร์มันตั้งตัวไม่ติด”

“เดียวก่อนนะ...”

“เฮ้! ชัดข้าอีกแล้ว บอกแล้วว่าขอพูดให้จบก่อน”

“ข้าสงสัยนี่นา ถ้าท่านจัดการมันได้ง่ายแบบนั้น แล้วทำไมถึงถูกดึงไปขังอยู่ในช่องว่างระหว่างมิติได้”

“มันเป็นความประมาทของข้าเอง หลังการโจมตีด้วยสัตว์อสูรทั้งสี่ ข้าคิดว่าโอดเซอร์คงตายแล้ว แต่ปรากฏว่ามันยังเหลือส่วนหัวอยู่ เจ้านั้นเป็นปีศาจที่แข็งแกร่งจริงๆ พลังชีวิตก็สูงเกินศัตรูที่เราเคยสู้มามาก ขนาดเหลือแค่หัวจะส่วนเดียวยังใช้เวทมนตร์เล่นงานข้าได้”

“อย่างนี้เอง”

“ทั้งพลังทั้งจิตอาฆาตของมันผสมกันทำให้พลังเวทแข็งแกร่งถึงขีดสุดในวินาทีนั้น ข้าที่กำลังหมดแรงเลยต้านไม่ไหว โดนมันลากเข้าช่องมิติไปด้วย” ลูเอลพูดมาถึงตอนนี้แล้วก็เงียบไป “จากนั้นก็อย่างที่เจ้ารู้ ข้ากับโอดเซอร์หายตัวไปสิบปีแล้วเราก็คือมาอยู่ที่นี่”

หลังจากฟังเรื่องราวทั้งหมดแล้ว รอสเด็กกลับรู้สึกเหมือนมีบางอย่างติดค้าง แต่เขาไม่อาจเข้าใจได้เหมือนกันว่ามันคืออะไรกันแน่

“ความจริงแล้ว ข้าน่าจะช่วยท่านได้บ้าง” เขาพูด

“อยู่ดีๆ เจ้ามาทำท่าเหมือนคนรู้สึกผิดแบบนี้ทำไมกัน”

“ท่านโดนโอดเชอร์ลากไปติดอยู่ในช่องมิติตั้งสิบปี ถ้าข้าเก่งพอ อาจจะช่วยหยุดยั้งเรื่องนี้ไว้ได้”

“อย่าคิดมากไปเลย ตอนนั้นเจ้าทำดีที่สุดแล้ว เท่าที่เด็กอายุเท่า นั้น จะทำได้แล้ว” ลูเอลปลอบน้องชาย

“ท่านคิดอย่างนั้นจริงหรือ”

“ใช่ เจ้าต่อสู้เคียงข้างข้าตลอด ไม่เคยถอยเลยแม้เข้าช่วงอันตราย เพียงใด หลักฐานก็คือ คำสาปสวรพัดสัตว์ที่ติดตัวเจ้าอยู่ตอนนี้ไง ถ้าเจ้าหนีไปหลบ ปล่อยให้ข้าสู้คนเดียว ก็คงไม่โดนไปด้วย”

“ฟังท่านพูดแบบนี้แล้วค่อยสบายใจขึ้นหน่อย ถึงแม้มันจะเป็นแค่ เพียงคำปลอบใจก็เถอะ”

“ข้าไม่ได้แค่พูดปลอบเจ้าเฉยๆ หรือกะ ข้ายืนยันได้เลย รอสได้ เจ้าทำได้ดีมาก” ลูเอลย้ำประโยคนี้ด้วยน้ำเสียงจริงจัง นั่นทำให้รอสได้ ยิ้มออกมาได้

“เฮ้อ...เอาเถอะ ข้าจะเลิกต่อสู้ให้ท่านพ่าย่อนอดีตแล้ว เราแยกไป นอนดีกว่า”

“ก็ดีเหมือนกัน ข้าคงจะตายอยู่แล้ว” ลูเอลบอกแล้วอำปากหา อีกกรอบ

“พี...ถ้าหนนี้เราจัดการโอดเชอร์ได้ คำสาปทั้งหมดจะหายไปไหม นะ”

“ข้าก็ไม่แน่ใจ แต่เราต้องเชื่อมั่นในอนาคตกันบ้าง” นั่นคือประโยค สุดท้ายที่ลูเอลพูดในคืนนี้